

krājuma nosaukums:

ILUMINĀCIJA

autors:

ZIGURDS TEIKMANIS

apakšraksts:

DZEJA UN DAILE

1. nodaļa

“AIZMIRSTAVA”

Pastāsti manim

Pastāsti manim,
Jā, kādēļ tāds spīts
Likteņa zvaniem
Nu skandina līdz'?

Kamdēļ tā censties
Uz blīzganti gaism';
Kamdēļ tā lemties
Uz taisnaju taisn'?

Kas ir par brēku
Un kāda ir viln'?
Navaid tač' grēku
Un ļaundaŗu miln'.

Pateic' jel skaidri,
Kur iraid šī mīl',
Par kuŗu Tu smaidi
Un kuŗ' nepievīl'?

Izdali mīlu
Nu visiem ar' Tu;
Es jau to šķīlu,
Lai tā liesmotu.

Pastāsti manim,
Jā, kādēļ tāds spīts
Karstmīlas zvaniem
Nu skandina līdz'!

Aiz manis pēdu nepaliks

Aiz manis pēdu nepaliks,
Jo esmu bezvējš rātnis,
Un tajās neviens neiestigs,
Vai nomods būs vai sapnis.

Nē, nebūs aiz'a manis tā,
Ko dēvējat par pagātn',
Un nebūs tā, ko acīm nu
Vēl šobrīd reizi skatāt.

Es aiziešu kā vieglis viln's,
Kas krastmalu vēl aijā,
Es aiziešu kā noplauc's zieds,
Kas mīkli ziedēj's maijā.

Un nebūs vairs nekā pēc man's -
To šobrīd vēl es saku,
Lai ietu mākoņos vēl reizi
Pastarajā taku.

2. nodaļa “BRĪVLAIME”

Es dzīvoju un Tev ar' dzīvot būs,
Jo ziedi plaukst un saltie ledi kūst;
Kā saules plāvā mēs jau dzirkstījam
Un neprasām vair "kādēļ?", "kur?" un "kam?".

Es dzīvoju un Tev ar' dzīvot būs,
Jo viss vislabāk, tīkamāk nu kļūst,
Kad, raugoties iekš viena, otra ac',
Tu vari būt Tu pati un ar' būt Tu pats.

Mēs dzīvojam un Jums ar' dzīvot būs,
Kad ļaudis, rokās devušies, no jauna Dievu lūgs;
Tad brīnums nāks, tāds spējš un atklājošs
Vien to, kas iraid pilnīgs, labs un košs.

Mēs dzīvojam un visiem dzīvot būs -
Iekš augšāmcelšanās jau vecais, ļaunais grūst,
Kad augšāmceļas laime, miers un prieks,
Viss liecina par to, ka bēdas - tas vien nieks.

Mākoņprāmis

Jā, bez rūpju dzīvojot,
Viss top skaists un rātnis,
Un ar' līdzī debesīs
Ceļas mākoņprāmis.

Prāmis pilns ar cilvēkiem,
Kas sauli sveicina,
Un tā dzinēj's - viens, div', trīs -
Vien vēji veicina.

Iekš kuģa kāpuš' ļaužu ļaud's
No gadsimtiem un ērām
Un šos ļaudis apvieno
Vien prieks un tas bez sērām.

Šo kuģi plandi vicina
Balt' spārni brīvā ritmā, -
Rau, kā kuģis izvago
Balt's vagas zilgmes līd'mā!

Un Tu šai prāmī līksmis, brīvs
Sav' sapni nu var' sapnot,
Jo vis' cits citam izpalīdz
Un vis' cits citu saprot.

Lidojum'

**Dzirkstošas nakts
Kvēlākā mirgā
Liesma iekš dakts
Auļojoš' zirgā**

**Kvalitāt' sargs
Ierastā mītnē
Robežu ark's
Savienoj' vītne**

**Lidojum' balsts
Allaž tepatās
Zelošas valst's
Raugoši skatās**

**Plīstošas kants
Dejrindu zobos
Smejošas vants
Es sak' - es lobos**

**Mīl'stības akts
Degošā līksmē
Allaž uz vakts
Laimīgā tīksmē**

**Lidojum' vid's
Rāda, kur ziedi
Atnāk tad cits
Gaišnakti lieti**

**Kopības nams
Vienprieķa sānos
Cietis kā krams
Nesak' - es mānos**

**Vienkāršrun's pog'
Atceļas domā
Ne jau nu zog
Attapas Romā**

**Lidojum' ārs
Skaidris kā oļi
Mazlietiņ kārš
Kur Tavi soļi**

**Ļauj augti
Visām audzēm
Nepasaudzē
Sev' no lietūs**

**Ļaujies plūsmai
Dabas rit'mam
Nekam citam
Nebūs vietas**

**Esi dzīvē
Rāms bez gala
Rau, kāds kala
Ceļ' priekš Tevis**

**Vienkārš' esi
Patiesībā
Vienkāršībā
Kamēr dvesi**

**Cits Tev blakām
To jau zina
Soļus mina
Nu tie Tavi**

debesrozes

Cik vien apkārt redzas -
Maigums,
Cik vien pataustīt var -
Liegums

Liegums tāds,
Kā valgums rādās,
Debesrozes
Zemē stādās

Stādās, tūdaļ uzplaukst ar',
To saknes debestiņu skaŗ,
Tikām ziedi apakšā
Zemi rotā nesavtā.

Ziedi apzied pasauli,
Mēs caur viņu brienošī,
Drēbes ķeŗas, nokrīt tās -
Nu mēs miesās kailotās.

Tā, kā tikko dzimuš' bērni,
Atrasti kas kāpostos,
Rotalājamies iekš ziedu,
Smaršās raduši sav' vietu.

Lai nostājas pa vietām
Viss
Lai sakārtojas
Pats no sev's
Lai vārdā "Deus"
Iekš vispilnības
Pāri mēram
Ūd'ņi plūst.

Ka atgrieztos pie mīlas
Vis'
Ka pilnīgotos
Katrs sevī
Tas, kas nevīst,
Iekš pilnlaimības
Aizgūtnēmi
Prieku gūst.

Būs nostājies pa vietām
Viss
Un sakārtojies
Pats no sev's:
Tad saspicēsies katra auss
Un apklusīs ikkatra balss
Un stāvoklis šis
Svētīs mūs.

Neesiet vairs paši,
Nekad nebij'šie,
Vērojiet, kā dvaša
No jumsiem iziet nu,
No jumsiem pāriet nu,
Lai citā skatītu,
Lai jaunā lūkotu -
Jā, nūdien! -
Lai sveši uz acumirkli jūs
Sev un citiem.
Pēcāk
Laime būs.

Nepieder' sev pašam

Ūdens virsa cietum cieta,
Paļāvībā tālāk dota,
Uzrodas kā krāšņa rota
Vai kā lietus lieta.

Nepieder' sev pašam, nē,
Jo atspirgšan' tad lielāk' būs;
Kā, velkot tīrus apavus,
Kas tīri tap'ši azotē.

Lai nešaubās neviens par to,
Ka neizklūsim brīvībā -
Einam siržu kaismībā,
Kamēr nezinām neko.

Vingrojām abi
Rītdzestrumāje,
Lokoties zālei
Līdz ar mums

Noskaņojumi
Pildīja sirdis,
Iededzās abās
Karstākā guns

Liecāmies dzīli
Liecāmies tāli,
Rokām uz leju
Kājām uz augš'

Vai Tu man blakām
Vai tālu tāli,
Es Tevi mūžam
Tuvāki kļauš'

**Un sadūšojās daudzi,
Ne tad, kad viņus sauca,
Bet paši bija dzīvi,
Iekš brīvās prātotnes.**

**Tie izpaua, ka viss
Ir jaunīblaikā jauns,
Tie pateica, ka viens -
Jau arī tas ir daudz.**

**Tavējā dzīve šī iraid -
Dari, ko sen vēlējies;
Skari, ko roka nav skārus' -
Smeji, kur neiesmējies.**

**Šamējā dzīve šī esam -
Vari, kā ilglaikā tu;
Vāri, kā tvaikā viss izgaist,
Lai pēc tam atnolītu.**

**Visējo dzīve šā būna -
Klātan, ar mātān būdien;
Viskart, lēs metam tur citam,
Kautkart ar visam šļūdien!**

Krā-āsots prieks / Kur tad rē-ēta?

**Krā-āsots prieks,
Tver Sav' drauga rok';
Sargā Viņu tuvu Sev
Liktens to Tev dev'.**

**Krā-āsots prieks
Mīlas apmetnī;
Draugs Tev ira Savs,
Klausies, tā kā klaus'.**

**Krā-āsots prieks,
Vienkāršs, aplaistīts;
Sēkla dziedēta,
Kur tad rē-ēta?**

DIŽDOMĪBA

Dūc kā vēl nekad
Tava atgriešanās,
Tava balss.

Krūts rātņa, karsta
Savā sadegšanā,
Viss jau balts.

Būts vēl visur
Nama apvēršanās,
Kauta valss.

Sūds patņa vēlē
Rava iemešanā,
Laita stalts.

Nūts proto zālē
Kārsmes diždomībā,
Laika balsts.

Es vēlās nakšu naktīs
Iekš nomod' palieku;
Kad vairs neviens nav aktīvs,
Es dzīv' redz' pavieglu.

Kad zvaigznes, latern's dedzas,
Tas smaīdu manī svel:
Tad tuvu, tuvāk redzas,
Jā, kā ir dzīvot dēļ.

To teic, jā, tiešām Pats Dievs

Krikešu balsīm jau dzied
Piedošana un miers;
Viss nu no jauna ir sākts:
Vecais kā nepieredzēts.

Viss nu no jauna ir sākts
Tā, lai vien pāri ir laim',
Negaida viņa neko,
Pulcina savējo saim'.

Piedošana un miers
Pulcina savējo saim',
Atver ik sirsniņu, dom',
Dziedina to, kas vēl vaid.

Krikešu balsīm jau dzied
Piedošana un miers;
Viss nu no jauna ir sākts:
To teic, jā, tiešām Pats Dievs.

raksti

Lai vis's domuzīmes
Kā mīl's tilti ir:
Savieno ik vārdu,
Dvesmas, pukstus šķir.

Lai vis' punktu punkti -
Piepildīt' un svērt':
Laimīgi un liegi,
Zelta vērtē vērt'.

Komati un ķekši -
Tamboradat's kā:
Saad' visu kopā
Dzīvē kopīgā.

Lai vis' rakstu raksti
Vienā straumē plūst,
Kur žūst visas as'ras,
Mūža sirdis grūst.

Sēdies un raksti ar roku,
Lai nepazūd burts un ar' zīme
Par to, ka Tu elpojis esi,
Par to, ko sev līdzī reiz nesi.

Spožā neizmainībā

Paradīz' nav zudusi,
Visu tā nu guvusi,
Tur nav laika,
Tur nav zud',
Pārticībā, laimībā,
Sulu tvaika
Sarkan', rud',
Mīlā miera laipnībā.

Paradīz' nepazudus',
Bija, ir un mūžam būs
Siltā vaiga
Spēlēs - lud,
Laimē un ne vainībā
Viss jau glud',
Spožā neizmainībā.

Paradīze

Paradīzes pļavas,
Mitekļi un tekas,
Paradīzes augļi,
Mīkstas sūnas, bekas.

Paradīzes pūsmas,
Sejmirdzuma prieki,
Paradīzes joki,
Dižkoki un nieki.

Paradīzes ceļi,
Atpūta no visa,
Paradīze sirdīs
Nekad neizdzisa.

Dzīvūdens ez'ri
Pa gaisiem planēja
Kā mākoņi.

Dzīvūdens avoti
No auglības augsnes
Un oļiem
Iztecēja.

Gaiss bija elektrizēts
Kā pilns mazmazītiņu
Zivtiņu,
Tikko izšķīlušos.

Tautu tautas
Dižā vienotībā
Roku rokā
Dzīvoja.

Laimība neizbeidzās,
Jo tā bija jutoņa
Gaisā,
Kas arī elpojams.

Un bija
Tāpat labi
Visiem
Draugu pulkā.

3. nodaļa “DOMUGRAUDI”

Vairs neprasi, kas labs, kas slikts,
Vien apēd to, kas galdā likts,
Tur, tiesa, viss var atrasties,
Bet pēcāk varēs saprasties.

Es zināšu, kas vakar, rīt,
Kad ņemšos tagadn' iepazīt,
Jo tagadn' sak': "Viss kārtībā,
Viss mīlā Dieva gādībā".

Vairs nevaicā, kas svešs, kas ne,
Jo tālais – Tava azote,
Lai runā tagad tagadne
Un šķiro to, kas labs, kas ne.

Raksti, kamēr es tuvu –
Rau, kļuvu par tuvīnu kļavu;
Raksti, ko sauktu par Savu,
Tuvākā, tālākā devu.
Tuvinās atklāsmes priekšā
Galvu es Savu noliekšu,
Lai cildenums cēlāks vēl kļūtu
Un Tu arīdzan i' tur būtū.

Es mītu bez seguma,
Es dzīvs bez atbildes,
Es meklējošs bez kartes,
Es esošs bez domu.

met pientsalntsa
tak tienvandsta
let sksanstnsta
quak lndstansta

izdod skaņu
atbalss jau
pirms tam ir bijusi

Vai jums arī neliekas, ka viss ir reizē
otrādi un trešādi?

Nemīli gudrību, bet gan muļķību, jo gudrība pati sevi jau mīl.

lai kas ar' nebūtu,
lai kas ar' nenotikt' -
es' iekš laimes laimīg'
kā toreiz iekš
senas apņemšanās

Kāds klepo - pērkons atskan;
Kāds šķauda - zibens/uguņošana plaiksni;
Bet kāds vienkārši priecājas par to, ka dzīvs.

VISIEM LAI IR SPA

**Rakstāmstunda klāt
Jāsāk visu Sākt
Jābeidz visu Beigt
Rakstāmstunda klāt**

**MAN IR ĪSLAICĪGI!
KĀDS NEVĒLAS NEKO
PADARĪT?**

**BRILJANTDZIDRUMĀ
MIERĀ KRĀSOTĀ
LAI PAIET VISS MŪŽS!**

**ES NEPRASĪJU
VAIRS NEKO,
JO SIRDS AR MĪLU**

PĀRPILDĪTA.

**UN VISI VĀRDI DEGA UGUNĪ;
IZTURĒJA TIE,
KAS DZĪVŪDENĪ MĒRCĒTI.**

**MAN VISI DEVA PAPĪRU,
LAI ES RAKSTĪTU.
KAS MANI IECĒLIS
PAR DZEJNIEKU?**

**Ja vēja nebūtu,
par apsēm vai tad kāds teiktu,
ka tām bail?**

**Es sastādīju
Sniegpulkstenītes
Mūra sienā
Cietā klintī
Betōnā
Un asfaltā.**

**Es sastādīju
Rozes
Starp ķieģeļiem
Un ķieģeļu plaisās
Akmeņos, ledus klučos.**

**Es sastādīju
Tulpes
Granīta blokos
Grants kaudzēs
Un smiltainē.**

**Es sastādīju
Un viņas
Izauga.**

¿Kāds laiks šis ir?
¡Šis ir sirdsskaidrības laiks!
¿Bet ja laika nav?
.Tad paliek vien sirdsskaidrība.

Es atsaku slavu, varu, spēku un algu -
Man pietiek ar elpu.
Es atsaku gudrību -
Man pietiek ar jūtu.

4. nodaļa “HAIKAS”

**zieds ir uzplaucis
kamēr vien vēl ziedi būs
būs gaism' pasaulē**

- Viss ir beidzies jau.**
 - Kāpēc tad vēl esam šeit?**
 - Vien, lai mīlētu.**
-

- Kā ap dūšu tev?**
 - Varēj' būt ar pavieglāk...**
 - Saki tagadnē!**
-

**Ja tu esi vecs,
Uzklausi jel zīdaini -
Kļūsi tūdaļ jauns.**

**Liecies nu uz auss!
Nē, bet gan uz otras auss...
Nē, uz pakauša.**

- Esmu noguris.**
- Bet kā bija sākumā?**
 - Biju spēcīgs vis!**
 - Kas ir mainījies?**

- Neesm' sākumā.

**- Beidz man' notiesāt!
- Tevi tiesā paša dom's,
Ne jau mani vārd'.**

**- Cilvēks iraid nams;
Tajā dzīvo miljardi.
- Vai viņš palīdz tiem?**

**- Paskat' - viss ir gaišs!
- Bet kas, kad viss vēl gaišāks?
- Acis pieradīs.**

**- Kāpēc tagad sākt?
- Tāpēc, ka tas viss, kas ir:
Beigas sākumā.**

**- Paskat' uz to ģeķ' -
Mušai pāri nedarīs!
- Un tam muša ne.**

**- Vai viss kārtībā?
- Jā, viss iraid kārtībā,
Guli nomodā.**

- Esam saistīti.

- Domās, vārdos, sajūtās?
 - Dzīves spriegumā.
-

- Bet kas klusums ir?
 - Tā ir dziesma skalākā.
 - Un kas klusākā?
-

- Kas ir paradokss?
 - Tas ir, kā var līdzstāvēt
Miers un dzenulis.
-

- Kur tu atrodi?
 - Bedrē, visu dziļākā.
 - Tā ir virsotne.
-

- Apli uzzīmēt...
 - Kāpēc vienmēr grūti tas?
 - Pārāk pūlies, dēls.
-

- Vienu vai otru?
 - Viens ir otrs, otrs - viens.
 - Tas ir brīnums gan!
-

- Vienu vai otru?
 - Viens ir otrs, otrs - trešs.
 - Pazīstams ir svešs?
-

**Nesmej, dārgais draugs,
Jo tad nāksies raudāt ar'.
Labāk nesmieties.**

- Mani aprunā!**
 - Vai ar labu atbildi?**
 - Jā, tas ug'ni met.**
-

**Lāstiem jānokrīt.
Viņi ir, kur nekā nav.
Ej tur gaismu dvest.**

**Uzticamībai
Jāaug kā mūža mežam
Prātā, pasaulē**

- Kam tu netici?**
 - Es nekam tak neticu.**
 - Jātic nekam ir.**
-

- Kas ir mūžība?**
 - Tā ir debess zvaigžnota.**
 - Bet vai viss ir tāds?**
-

- Kāpēc mirkli ķert?**
- Tāpēc ka tas sākums jauns.**
- Bet kad valā laist?**

- Mīlēt nepārstāj!
- Bet kas, ja es pārstāšu?
- Sirds tad apstāsies.

- Kāpēc pacensties?
- Tāpēc, ka tā pieņemts ir.
- Ā, jā, tas nūdien.

- Ko tu gaidi vēl?
- Gaidu putnus pārnākam.
- Tas jau noticis.

Še, tev otiņa -
Būsi tagad gleznotājs.
Kāpēc? Neprasi.

Sienas sadauzi,
Pēc tam vēl to pašu veic -
Gaisu pārsist štrunts.

Esi statuja,
Tak ar sirdi pukstošu -
Neizsīkstošu.

Topinambūrs stalts -
Tas būs mūsu mājas balsts,

Kamēr viss klūs balts.

5. nodaļa “IZJUSTAVA”

Izplūzdams asarās,
Vīlnis teica vējam:
"Es negribu vairs skriet,
Man gana nu
Skalot rēno
Liedagu.

Kam Tu mani
Šūpo vēl,
Kamdēļ mani
Stumdi?
Vēlos es nu
Iemigties
Uz savu
Liktenstundi.

Vēlos rāms
Nu palikti
Un acis aizdarīti,
Un zināt to, ka visi mani
Darbi padarīti."

Kas nodziedās vilnim
Pastarajo šūpla dziesmu,
Kad dziedātājs
Ir bijis viņš?

Māt, nelej asaru gauži,
Rau, kā Ziemeļokeānu
Vago ledus lauži.

Māt, visi Tavi darbi
Dārgi ir
Kā Tavi vārdi.

Māt, nebēdā nenieka:
Nevien' no Tavām asarām

Nav bijusi no lieka.

Visas Tavas asaras
Audzējušas puķes,
Nes'šas mūžīg's vasaras.

Māt, nelej asaru vairs gauži,
Rau, Tav's asar's medus būs,
No kuŗa medus rauši.

Izjūti, ak, saules gaismu,
Izjūti, ak, to, kas labs:
Izjūti, kā avotūdēns
Rāmi skalo rokas ab's.

Paskaties uz saules gaismu,
Paskaties uz avotu,
Pavēro, kā gaismai līdzī
Līgojiesī arī Tu!

Jā, es varēj' vairāk pateikt,
Vairāk šo to parādīt,
Tomērt - zini - neatteikšos
Ceļā Tevi pavadīt.

Iesim abi tad nu kopā,
Roku rokā devušies,
Vērosim, kurp ceļš mūs vedīs
Un kurp mūsu teka ies.

JAUNVĀRDCEĻŠ

Matīju jau skaidrāk nu,
Kas degungala priekšā vīd:
Saredzēju, sapratu -
Tas ir ceļš, kuŗš jāiet mīt.

Ceļš šis rādās jaunā vārdā -
Jaunvārdā, kas kopā likts -
Parādās tas tiem, kas saka:
"Mums ir nomods neiemigts!"

Jaunā vārdā, jaunā balsī,
Jaunā miera vadībā
Nu ir visas domas liktas
Kopā visā radībā.

Redzēju pavisam skaidr' -
Nekas nav garām laists, kā baida -
Tikvien satvert bija to -
Jaunvārdceļu vienkāršo.

KARSTIE RAKSTI

Es iemet' sev' iekš' rakstu
Un rakstos atelp' rod',
Re, ārpus rakstu aukas,
Brīzes, caurvēj' lod'.

Es peldos rakstu rakstos,
Un nirstu viņos iekš',
Tā tikai šķiet, ka bakstos,
Neko es nenoliegš'.

Jo patiesīb' ir tāda,
Ka raksti nezudīs,
Kas cirsti mīlas klintī,
Kas tos tik norūdīs.

Es rakstos liesmu svelšu
Un satikšu tur Tev';
No pleciem nastas velšu,
Ko likten's savlaik dev',

Tad metīsimies dejā,
Ko lēmis būs Pats Dievs,
Un ugunīkveldē karstā
Tad atnāks sapnis, miers.

CiTēT

Laujies, ak, mierīgo cilvēk,
Saldmes un smaršas bezdibenim.

Teici, ko tīko sirds tavējā -
Tici, un tu to saņemsi.

Gāršu plūkt kā vērsim,
Pērles virknē vērsim,
Durvis valā vērsim.

Mēs un tu, ak, mierīgo cilvēk!

Labu vēlēsim,
Krietni sveiksim,
Vienu vienīgo darbu uz pasaules
Veiksim -
TiCēT

DEGTI

Es redzēju ziemā reiz meiteni skrienam -

Kā degoša stirna tā bija:
Ne as'ru tai lija, tak dvēsele dzija,
Jo mīlēj' tā vienkārši... skriet.

Tā skrēja ar prieku un ierosmi karstu,
Tā skrēja jo lot', neko nesauc' par prastu;
Tā slaida bij', skaista kā saulespuķīte
Ar uguni sirdī un kustībām glītām.

Meitene, tagadīn - dzirdi vai manis?
Liekas, ka matīji to, ko ar' es:
Uguņu baltkvēlē, karstajā gaisotnē
Sadega divi... pasaules.

mazais, mīlais ērkšķītis

Es dzejoli šo rakstu,
Ko lasa šobrīd vis',
Jo visi iraid viens
Un vieni iraid viss.

Šo dzejol' saprot katrs -
Anglis tu vai īrs -
Nozīmes tam nava -
Prāts nu visiem tīrs.

Es saku šobrīd vārdus,
Kas ceļ un ar kas stād'
Mākoņpilis, dārzus,
Ziediem viet' kas rād'.

Es esmu šeit un tagad:
Tu mani rokās tur';
Es tavējs lolojums,
Kas skūpstot mazliet duŗ.

Neaizmirstulītes

Bija puķes -
Neaizmirstulītes -
Ne tās ko aizmīrsa -
Ne viņas kāds
Aizmīrsa.
Augoš's vai rautas,
Dēstīt's jeb stādīt's
Ūdenī nesa
Dzīvātmiņstāstu
Par pirmo glāstu,
Salauzto lāstu -
Cerību sniegā
Nomodā, miegā.

Mēs viņas aijājām
Un viņas - mūs,
Liecība viena bij' -
Ledus jau kūst.

Pasmejies klusi

Pasmejies klusi
Par sevi
Pie sevis
Ar roku
Pie lūpām
Cerīgām acīm

Pasmejies maigi
Par to,
Kas reiz bija
Par to,
Ka asaras
Reiz lija

.Jā un nē
Es pamodos Kaltenē
Pie jūras
Dzidrā dūmakā
Laivu piestātnē
Gaisā virs kokiem
Smilšu graudiņos
Lapās pie zariem
Zariņos, stiebrājos
Mazajos stiebrīņos
Oļos, to vidiņos
Krūmājā
nē vai Jā.

.Jā jeb nē
Es pamodos Kaltenē
Pie jūras
Akmeņu metienā
Pār ūdens spoguļi -
Pār mazajiem vilnišiem
Mākonī
Tvaikonī
Debesu tālē
Un vēl vairāk
Un vēl tālāk
Kalnājā
nē un Jā.

Visiem mīlestību

Sūtu visiem mīlestību -
Uch un ach, un ach, un un.
Skan pa visām malu malām -
Meil', ļubofj, amōr und love.

Mīla pārsniedz vis' robežas,
Mīla ir kā viadukts,
Augš' un apakš' zem's, pa gaisiem,
Putnu ceļiem, brikš un brākš.

Mīla spēji pārtrauc bailes,
Mīla mutskaktiņus rauc,
Mīla - pati izturīga,
Mīla - dārgakmens un zelts.

Mīla - enerģija krūtīs,
Mīla - visa piedevējs.
Mīla - zāles īstā laikā,
Kas var visu ļauno dzēst.

Sūtām visiem mīlestību,
Ka var' noties laimē diet,
Lai tā kļūst par visu himnu,
Kuŗas laimībā mums skriet'!

Ak!

Ak, jūsmotāj!
Mīli visu!
Iemīlies visā!

Ak, siržu pildītāj!
Jūsma kvēlē!

Ak, teatrālais tu!
Kāp uz skatuves!
Iznes visu
Cauri!

Ak, tu pastarā nodaļa!
Vai tu kodaļa,
Vai pogaļa?

Ak, mīlnesi,
Ne tu mēlnesis,
Ne nieks!

Ak, fabrikant!

**Tu sapņu fabrikants!
Tu sapņu dekants!
Dēkā tinies
Dēkotājs!**

**Ak, tu tirkīzzilā
Ilgu puķe!
Sen jau plūkta,
Tāpat tu audz!
Ne tev salst
Ne vēji šalc.
Dzidrumā tu
Kavējies.
Mmm,
Bez mies'.**

**Mmm,
Bez mies'.**

Laisvē

**Atlaisties iekš savu lapu, otu, spieģeļu un marku, lūkodamies vakar' tālē,
jo tur debess mākoņ's mālē.
Aprasties ar apkārt' vidi, lidi, laikrādi un stopu, patverdamies rīta zālē -
tur, kur mēness ātri bālē.
Saposties iekš smalku drānu, svārku, ķiteļu un kroku, vīstīdamies ogļu
gailē - jo tur drēbes nodreb bailē.
Iegulties iekš tavu acu, klēpju, iegurņu un lūpu, iegāzdamies karstā
spraislē, kad tur sapņi sadeg kaislē.
Neskaisties ar dabas ritmu, tapu, rosību vai kapu, saprazdamies vienmēr
taisnē - tur, kur beidzot laisti laisvē.**

**Mīla mani notvēra
Kā tauriņ' savā tīklā
Mīla mani apēda
Un netiku vairs ārā**

**Atdod sevi mīlestībai!,
Lai tā pilda, iejūsma,
Lai tā silda, izgaismo -
Atrod' sevi mīlestībā!**

**Esi vienmēr mīlestībā -
Viņa augļus nobriedin',
Viņa sirdi izdziedin' -
Paliec tikai mīlestībā!**

Nebūs bēdu mīlestībā -
Žāvē tā vis' asaras,
Dāvā mūžīg's vasaras -
Mirkst it viss nu mīlestībā!

Viss jau skaidrots mīlestībā -
Viegla smiltis jūrmalā,
Dzidris ūdens avotā -
Skaties, visur mīlestība!

Patveries jel mīlestībā!,
Ja tev citur nav, kur iet -
Zini - mīla mūžam zied -
Gulsties, miedzi mīlestībā!

Ieklausies

Ieklausies.
Vienkārši ieklausies.
Divkārši ieklausies.
Trīskārši ieklausies.
Četrkārši ieklausies.
Labi...
Nu jau pietiks.

Klau, jaukum elegantais,
Tev tāds virzošs, mīlošs skats;
Paskaties, cik dzidra tāle,
Pavēro, cik dzidrs pats!

Ak, skaistum debešķīgais,
Mm.. kā smaršo pienenes;
Klau, patiesi, viss kā dzejā -
Bet vai arī man ko nes?

Ach, dzedrais brūklenāji,
Rudenī vai citāds tu?
Mirgojumā, liegā dejā...
Visu!, lai tev' pazītu!

Tu, ak, spulgā mežābele,
Teic', vai jele ziedus dod?
Pumpuro jeb sulo dāsni,
Jeb vai tiksmē laimi rod?

"Mīlam, vienmēr mīlējām"

Jā, no tiesas, mīļie draugi,
Man jums kaut kas jāsaka -
Visas liet's drīz pazudīs,

Bet tik ne mīla pārāka.

Vai tad nezināt gan to,
Ka mīla iraid pāri vis'?
Mīla iraid bezgalīga,
Nebūs no tās aizbēgt vis.

Mīla ir, kas paliek pāri,
Tad, kad piepildīts ir viss -
Tad, kad katrs atzīstas,
Ka ir vis' dzīvi sapņojis.

Mīlestība ieskan ausīs,
Pāri galvām uzaust tā;
Mīlestība caurauž prātus,
Vis' liek aktī kopotā.

Mīlestība jau tepatās -
Mīlestība dziedina:
Ne jau zāles, ne jau dziras -
Mīla bēdas kļiedina.

Mīla visās malu malās,
Mīla pateicībā klus';
Mīla izpalīdzīgumā, rūpēs,
Mīla sirdssiltumā dus.

Mīla piedod, mīla remdē,
Mīla jauno, atvieglo;
Mīla priekā, mierā gremdē,
Mīla sevi pašu dod.

Mīla jūsmo, mīla pilda,
Mīla panes, ieliksmo:
Mīla jau ir uzvarējus' -
Rau, tā visu savieno!

Nebūs nekā drīz nemazam -
Nepaliks nenieka, jā!
Viss, ko varēs atcerēties:
"Mīlam, vienmēr mīlējam."

"Viss ir dzīvs"

"Viss ir dzīvs"
Tā viņa teica
Man, uz zvaigznēm
Rādīdama,

Un tad cēlās pirkstgalos,
Lai aptaustītu mākoņus.

"Ak, cik labi!"
Nopūtusies
Teica viņa atvieglota
Un, vien' mākon' padusēi
Pasitusi,
Aizsoļoja.

Iemērc roku

Iemērc roku, dārgo draudziņ,
Kabat's lielum' spogulī -
Sijā krāsas, pasmel šķiedras
Dzidru acu dobulī.

Izplet tīklu tā kā margu,
Vairo visu no nekā -
Virzi gaitu turp, uz vietas, -
Tajā, visu spožākā.

Iztēlo, ka nekā nevaids -
Tikvien gaisma dzīstoša,
Skaņ kas katra mata galu,
Spilgta, tikko vīdoša.

Iemērc roku, dārgo draudziņ,
Modes veikal' skatlogā -
Izsijā no viņa zeltu
Un tad tvīkstī vīnogā.

Kā spēlēt klavieru

Strīķē vēl mazdrusciņ skārus,
Pieskaries kā elektrībai -
Droši, cieti, pacietīgi,
Rāmi, spēji, izturīgi.

Zibini kā vēl nenieka -
Prasmīgi jo līdzsvaroti,
Tur un šur bez gala malā,
Viduscentrā punktu migā.

Jā, pat liekas - kur bez prieka -
Viegla, diega, savienota,
Putekšņiem kā māla dzeņiem,
Skartiem trišiem bezgalībā.

Apēd, dulgo, viļņo, pilņo,
Dienvidū kā rāsas līgā:
Smaršas sīvo, intensīvo -

Ach! – nu, liekas, būs jau pabeigts.

aha

Apkamp cits citu,
Lai labums vairotos
Un mīlestība
Neizdzistu savās sirdīs

Paskaidro problēmas,
Dziedini āres,
Uzar auglīgi
Un neaizmirsti
Uzvarēt.

Aha.
Ha!
A?

Klau, vārdi dzied

Klau, vārdi dzied,
Tie dzīvi, tie aizrautīgi
Tie dedzīgi un braši
Tie neaptuŗami un aši
Mūŗam jauni.

Klau, savirknējas melodija
No vienkārŗiem vārdiem
Tie krāŗojas cits cita krāŗā
Un skaŗā laistās to zīmes
Un lāŗojumi un rīmes
Bez mitas.

Klau, tu dzīvs starp ŗiem vārdiem,
Saldākās stingrības vārdiem,
Kas izstaro piepildmes dzirksti –
Jūsmīgo avotu, priekpilno brīzi
Visai drīzi.

Burvīgi, es saku

Burvīgi, es saku!
Vienkārŗi burvīgi!
Kāds mani izvēlēŗies!
Beidzot!

Kāds uzlūkoŗis mani manās nelaīmēs.

Ak, kāds prieks un kāda laime!

Nu diet es varu, smiet un lustēt,
Ilgainībā saldi dusēt,
Jo tās ilgas nu ir īsas,
Tik, cik nieks,
Un vēl mazākas par neko.

Debešķīgi! – es kliežu –
Mans tēvs ir sētā pārbraucis,
Viss nemiers nu ir pārgājis,
Es atkal viņa apskāvienos;
Vienos dienā, trijos naktī
Pārsteigts mīlestībā esmu.

Brīnīgi, nu saku –
Atraisījusies man mēle,
Un tā tikai labu vēlē!
Paldies, draugi,
Pelašķlauki!
Paldies jums!

Es nemiršu nekad
Tā teica man draugs
Kas mūžīgi man blakus sauks
Draugus vēl, kas mūžam augs
Kā sēnes lietū
Un sēnes pēc lietus

Uzmanies, kur vecais raugs
Teica man šis draugs
Jo tas nekad nebrauks
Tas nekad nelidos
Tā saka šis draugs
Kas vienmēr sauks
Plaukstošs lauks

Dzīve ir dzīve
Tā saka man draugs
Ziedoša īve
Nav tā ekrāna dīve
Vai smiņķota pīle

Prieks par to
Es atbildu viņam
Smaids man nezūd un nezudīs
Jo tas nemirs nekad

Tad mācies no smaida
Saka man draugs
Un nemirsti kopā

Nemirstam kopā
Nekad, nekad

Vai tad neesam sapņojuši par to
Runājam reizē
Nu jau reizē
Vienā mēlē
Abi ar draugu
Atskārstam to
Vairs dialōga nava
Tikai monolōgs
Ilgstošs
Mūžīgs
Nemirstošs
Divējāds, trejāds
Bet monolōgs
Vienbalsība
Viena plus balsība
Tātad tomērt divēja, trejāda
Viens plus balss
Bet tur trīs vārdi
Atkal, ne viens vairs
Bet divi un trīs
Un uz mūžu

Nu neko
Prieks!

Viss

Vai jau biju palicis,
Kur izbeidzies bij' esam viss?
Vai jau biju izbeidzies,
Kad atkal dzima atkal viss?

Paties' dziedāt, paties' mīlēt –
Vai par daudz ir dziedāts viss?
Mīlot apakš zobu, prasām:
"Vai par daudz ir prasīts viss?"

Mēs jau daudz gan esam cēl'ši,
Kad mums jaunā priekšā viss.
Tomērt prieka dzirkšu ceļā
Vienmēr atnāk jaunais viss.

Kaut bez gala, kaut bez malu,
Kaut mēs nabag' tā kā viss,
Spēsīm ceļa miega ceļam
Atnākt šurp kā tas, kas viss.

Viss pār visu būs pār visu,

Jo tur iekšā degsies viss:
Mēgsim darīt to, ko liekas,
Kamēr šķirsim visu. Viss.

Sirdszeme

Aizved man' uz tuvu zemi -
To, kas tavā sirdī mīt;
Ņem pie rokas, aizmet mokas,
Dodamies turp ceļu mīt!

Zeme šī ir brīnumaina,
Jo tā nebeidz izplesties:
Jo tu tālāk tajā eji,
Jo tā plašāka - paties'!

Bet tu sak', ka sapņu zemes
Vienīg' zemapziņa zin';
Tomērt ieklausies un dzirdi -
Sirds to pareizāki min.

Redzu to, ka mazliet baidies,
Jo tu tur vēl nebijus',
Tak nu celies, uzmodini
Sirdi, kas vēl liegi dus.

Neprasu, lai vestu mani
Tu uz nezin kādu viet',
Prasu vien, lai ieraudzītu
To, ka tālu nevaj'g iet.

Nevaj'g iet, lai ieraudzītu,
Ka tā sapņu zem' tepat;
Nav tā kalnu korēs slēpta,
Bet sirds dziļumos tā, skat!

Tagad zini, ka tā zeme
Tiešām tavā sirdī mīt;
Nekautrējies - tā ir tava -
Steidzies viņu iepazīt!

Izskaties kā sapnis naktī

Izskaties kā sapnis naktī,
Parādies kā saules zieds,
Atnāc tā kā liesma žvaktī -
Un man miers ir atraisīts.

Skaista tā kā kuŗa katra,
Tomēr gudr' kā komēdiet',

Tak jau manim tavā malā
Šodien nemaz nenoiet.

Salikt tevi kopā rokā,
Savirknēt vēl mazuliet;
Tā kā Frankens savu sievu
Pasūtīja - uztaisiet!

Bukete tu, ne jau sieva,
Vairāk zvaigzne nekā dien',
Vīzija iekš manu acu
Par to skaistum' nerasiet'.

Vai gan var ko tādu prasīt -
Nekad neredzētu krās'?'
Nogrimt seju tanī iekšā,
Allaž lai tā vaigā lās'.

Vīturi! (Cīruli!)

Vīturi, vīturi!
Mirdz senās dienas ābelē!
Kad abi vidžinājām mēs
Viesnīcās un 'žobelēs.

Vīturi, vieversī!
Gribas vēl uz sendienām -
Tad, kad abi toreiz mēs
Diskutējām debatēs.

Vīturi, rītturi!
Saule ausa sabilēs:
Cik lai bija tumša nakts,
No rīt' tu allaž bij' uz vakts!

Vīturi, dziesmotāj!
Skau dr' un paties' dziesmu dzied'!
Izdzied' skaņas tiešumā,
Sirds lai nevaid svešumā.

Vīturi, reālist!
Lietas ir, ko tikai ģist:
Sniedz man roku, ceļiniek,
Dodamies uz tālu viet'!:

Tur, kur toreiz abi mēs
Diskutējām debatēs,
Tad, kad tolaik būs tas viss
Izcibējis.. ..Nebūs vis..?

Rau, kā nav!

Rau, kā nav!
Lūk, kur nevid!
Paskat, nekust!
Ir, kas nav!

Meties augšā,
Pašķir kopā,
Līmē šķirti,
Pārrakst' jaunā.

Vērt tai pašā,
Saod cietu,
Skati vēsmu,
Mīli raupju.

Glaudies asam,
Smaidi raudot,
Baudi rūgtu,
Patīc gaisam.

Karsē sniegu
Ledus lāsē,
Izkustini
Pat uz vietas.

Laidies augšup,
Atver blīvā,
Dodies prom
Uz mājām mīlām.

Raud' un smeijies
Lūpām kniebtām,
Tad kad brīnies
Vienaldzībā.

Lāpi pušu,
Caurdur gludi,
Kārpies priekā,
Velcies skubi.

Ļaujies vaļā,
Skati jaunu,
Laidies daļā,
Atmet kaunu.

Sak' uz kalnu -
Jūrā meties,
Uzveic velnu,
Vai tas patiess.

**Izder vārdus,
Dziedi smaršu -
Nojaut skaidri
Rožu garšu.**

**Peldi cerīn'
Ziedu vālōs
Un, kad nepērk,
Nokliedz: "Pārdots!"**

6. nodala “ĪSGARSTĀSTI”

PAR VĒŽIEM

Un zoodārzā bija nodalījums
Vēžiem -
Graciōziem, dailiem ūdeņu
Un sauszemes dejotājiem.
Katram bija spieķītis
Un cepure,
Katrs bija īstens
Meistars.

Ja kāds nāca
Ar savu vēzīti azotē,
Gudrs piepulcināja
Savējo zoodārza vēžiem.
Jo tur bija īsta
Deju skola
Visiem vēžu vēžiem,
Kur katram ir
Sava vieta
Un kur katrs vēzītis
Jūtas laimīgs
Un pieņemts.

ZVEJNIEKI

"Spilgtāk, skaļāk,
Varenāk!"
"Līdzenāk,
Atskabargaināk!"
"Ka iztveřam pastaro zivju!,
Jo turpmāk pārtiksim
No saules un augiem!"
"Neaizmirsti dzīvūdeni!"
"No dzīvūdens ar!"
"Jo tas visu var!"
"Tas jau mūsos plūst,
Ledi kūst!"
"Jā, no tiesas, -
Viens, divi, trīs -
Zivis vairs mūs neaprīs!"
"Izķersim visas,
Ka var pabařot

Tautu tautas tā,
Ka tās nekad
Neaizmirsīs!"
"Tā, ka tām nekad
Vairs nesalks -
Nekurkstēs vēderiņi."
"Kas paliks pāri,
Kad zivju nebūs?"
"Mēs paši tās zivis būsim,
Bet tas nekas.
Paliks tik elektras straumes,
Liesma un uguns,
Auglīga zeme
Un auglīgi lauki!"
"Īsta paradīze,
Es teikšu."
"Es jau viņu
Sveikšu."
"Es arī!"
"Es arī!"
"Mēs arī!"
"Visi!"

VISAPTVEROŠĀ MĪLA

I
Mēs nešķirsimies
Nu nekad, nekad
Šāda draudzība nerūs
Un šāda mīla nezūd.
Ko es te runāju -
Mīla ir tikai viena
Un tā pati - visaptveroša.

II
Klau, bez dakstiņiem
Klau, bez zobiem,
Rau, bez skābekļa
Un domiem

III
Stāt! iekš mīlas
Brīv! iekš mīlas
Mazais tulips, kā
Two lips, kas
Saskāras uz mūžu
ar vēl Divām
Un paliek
Mīlā

IV

Es teicu,
Ka nešķirsimies,
Es zināju to,
Kad pirmo reizi
Tevi satiku.
Nu skūpst,
Nu mīla.

ĪSGARSTĀSTS PAR SAPŅIEM UN DZĪVĪBU

Un es gulēju sapņodams.
Es ilgi gulēju - tikpat,
Cik biju nodzīvojis.

Es sapņoju liegi
Un pilnīgi,
Es sapņoju maigi
Kā tīrīdamies.

Ne čiku, ne grabu
Sapnīši
Bija iepriecinājuši.
No vecuma -
Jaunībā
Tie mani bija pārcēluši!

Sapnīši man patika -
Tie man galvu glāstīja,
Tie man stāstīja,
Ka ļaudīm labi,
Ka viss kārtībā -
Rātnā un piedienīgā
Klusumā.

Sapņi man parādīja,
Kā mīlēt.
Sapņi manas iekšas -
Manas domas
Saldas padarīja.

Sapņi visu sadziedēja -
Viss košs rādījās,
Viss harmōnisks izskatījās -
Piedodošs, savaldīgs un kārtīgs -
Kā pa savām vietām salikts.

Vai gana esmu izsapņojis?
Ko darīt, kad nakts ir beigusies?
Ko darīt,
Kad tikai miers, prieks un taisnīgums
Ir palicis?
Un ko iesākt,
Kad tu jūties labi
Vienkārši būt par kolonnu kādā ēkā,
Vai par mūžzaļu koku
Kādā dārzā?
Kad tev ir labi
Vienkārši no tā,
Ka viss ir divkārši un trīskārši...

Ō, dzīvības noslēpums -
Elpas jautājums,
Spožo aciteļu prieks,
Dabas elementu vienotība,
Līdzāspastāvēšana.

Ō, grandiozais, bet acīmredzamais
Dieva plāns,
Kurā mēs visi
Rosāmies,
Knosāmies
Savos soliņos,
Kurā mēs visi
Ēdam un dzeram
To, kas mums dots,
Ar to, kas mums dots.

Ō, dzīvības noslēpums -
Tas pats, kas ticību dziedē;
Bez tās - nekur un nekā!

Un mēs šē - lai dzīvotu.

ĪSGARSTĀSTS PAR ZIEDU LAUKIEM

Kā būtu rakstīt, būt un domāt bez iedvesmas;
kā būtu jaust, skārst un saprast bez domu?
Ak! Dzīve, kas kūšā it visā!
Vai reiz uz visiem laikiem paliksim draugi?
Ak, dārgā dzīvība! Vai es reiz staigāšu tikai tur, kur Tavi lauki?
Vai es varēšu Tevis sēt, kur nav nekā? Tad plašumā Tu vērtiesies! Un brīvība
būs!
No pelašķlauka uz rožu lauku, no margrietlauka uz ceriņlauku - no
smaršas uz smaršu!

Ak, atdari jel manu nāšu, ka varu dzīvot jau tagad Tavā apbrīnā! Laimēs ka
varu bez baiļu plaukt, smaršot, ziedus aiz ausīm spraust un domāt - kur,
šeit, tādā nabadzībā bagātība sav' vietu raduse!
Ak, svētums un cildenums!
Nesiet jel mani, manas dārgās puķes, uz Savu plecu, jūs, manas lolotās!

ĪSGARSTĀSTS PAR LAIMI

Laipe iraid prieku prieks, prieks par citu centieniem. Laipe iraid mūsu
miers, miers, kas nekad nepazūd. Laipe iraid brīvība, tikai brīvāka tā
klūs; laime - prieks par tukšumu, kurā visi pilni būs. Laipe - sevis
lolojums, laime tikai mīlēt māk - nezināmo, neredzam', mīla nekad
nebaidās. Tā vien mīlē, dalās ar', dalot neko nepatur; laime naktī
zvaigžņotā katrā zvaigznē gaismu kuŗ.

Ūjā. O-ō-ōjā. Tā skan mūsdienas.
Bet kā skan jūsdienas?
Nē, tas nevaids izdomāts vārds -
Tas ir izrunāts vārds. Labskanīgs smārds.

Kuŗš no visa runā perfekti, skaidri un patiesi?
Kuŗš spēj nekļūdīties un allaž dvest taisnu valodu?
Kuŗš ir harmonizētājs, kuŗš ir kārtībsargs?
Vai mēs tie esam?
Cik daudz laba, cik daudz gaismas gan mēs nesam?

Vienu gan es jums pateikšu -
I mūsdienās, i jūsdienās horizonts ir vilkts taisnīgā riņķa līnijā un
apveidā. Tā, lūk!

Iesim, diesim, skriesim viņdienās!

ĪSGARSTĀSTS PAR CITS CITU

Te nu mēs sēžam - es un Viņa. Dzīves lielākajā kopībā un laimē. Mēs
uzsūcināmies no gaismas, kas ir visur, mēs mīlam CITS CITU. Mēs maz
runājam, bet daudz priecājamies. Es un Viņa. Vienmēr jau bijusi ar lielo
burtu, jo lādzīga esam. Humōristiska un viegla. Taču es - es arī tāds, tikai
mīlu Viņu pārāk stipri.

Baidos, ka reiz viņa teiks: "Klau, vai tā ir mīlestība?"
Un uz to es Viņai atbildēšu: "Jā, jo es TICĒJU,
TICU UN TICĒŠU."

Lai gan pieder mums tikai "TICU" -
Citu "ticu" nav.

Un Viņa tvīkdama pasmaidīs, galvu nolaizdama.

SAMU MIELASTS

"Kvok!"; "Kvok!" - diženie kvokotāji Daugavas krācēs milzonīgi
skaņojas.

"Kvok!"; "Kvok!" - sanāk diženie sami, sameļi, salmi un salmonellas (kā
ēdami sami) uz mielastu.

Pats sams sēž pie kvok-mašīnas un kvoko.
Vislielākais sams tur laivā sēž - piepūšamā, dzeltenā laiviņā, kas knapi
turas virs ūdens.
Tas vislielākā sama dēļ un kvok-mašīnas dēļ.
Tā iekurbulēta dun un krāc. Bet pāri krākoņai - "Kvok!"; "Kvok!"
Un visi sami, kas sanākuši uz mielastu ap un apakš laivas nu tiek gaismā
celti - no ūdens izvilkti, kur tie līdzinās vislielākajam samam. Un nu vairs
nav izmēram nozīmes, jo visi dzidrā gaismā vienādi šķiet.
Tie nu, rau, cits citu un viens otru, un cits otru, un viens citu ņem un ēd!
Apēd!
Saēdas, saēdinās kopā, ka pāri nepaliek nekas!
Atskan pastars "Kvok!"; "Kvok!"

Saulgriezes zenīts. Pasaka-poēma.

Vai tiku jau stāstījis jums par to puķi, kas kļuva par saulīti debesu jumā?
Tā bija vismazākā puķe no visām, jo nomākta auga tā mežrožu krūmā,
Tai netika lietus klāt, saulītes stari, tās zieds bija nemanāms mežrožu lapās,
Tā vienatnē skuma starp ērkšķiem un oļiem, ar skaistajām māsām nekad
nesastapās.

Tā neredzēja cauri mežrozes biežņai un nejauda vēsmas, kas vasarā plūda,
Kur griezās, bij' iepretim dzelkšņotas rokas, kur ziedlapas dzeltenās allažin
sprūda,
Un nosprieda viņa, ka tāda ir pasaule - tāda bez gaismas un lietus, un vēja,
Tā smaidīja tumsā, bet acis bij' skumjas, tā vēlējās liksmot, bet vēl neiespēja.

Un puķītei nebija drauga neviena, ar viņu pat mežroze nesveicinājās,
Tā gozējās lepna pret sauli, bet tikām tur apakšā puķītei sirsnīga stājās:
Tā nespēja saprast, kamdēļ ir tik viena tai drēgnumā, saltmē, kas apkārt vēl
tinās,
Bet ticēja viņa, ka cerība pastāv kā noslēpums mīlinošs, vēl neizzināts.

Te kādudien gaiss likās puķītei dīvāks, un apklusā piepeši dziedātājputni,
Ne trīsēja lapa, ne drebēja zariņš - bij' atnācis savādnieks klusums kā sūtnis,
Te ierūcās pērkons, un tumšojās debess, un puķītei mūsu jo bailīgi kļuva,
Tā sarāvās čokurā, aizvēra acis - bij' sajūta tāda, ka pasaule grūva.

Vējš ņēmās trenkt sīvi kā viesulis negants, tas brāza caur mežrozi, lapas tai
raudams,
Un sāka gāzt lietus tad jau kā no spaiņa, tas šalca caur vēja un pērkona gaudām,
Te piepeši puķīte sajuta veldzi un galviņu nedroši pacēla, vāri, -
Virs viņas vairs nebija mežrozes vaiņaka, pirmoreiz lija tai lietutiņš pāri!

Tā skatīja debesis tumšas, bet daiļas, jau pamazām aizdunēja pērkons tālēs,
Tā cerēja samanīt puķītes citas, bet salauzti kāti tur bija tik zālēs,

Te saprata puķe, ka sodība viņas par svētību beigās bij' kļuvusi jauku -
Tās cietums to sargājis bija no vētras, nevienu kas nesaudzēja pļavas augu.

Tad raudāja mežroze nākamā rītā, tā pazaudējusi bij' lapotni savu,
Tik ziediņi daži vēl turējās klātan, bet nelaimot tiem vairāk tuvīno dravu,
Tad gaviļēja apakšā mūsu puķe un pārsteigta acīm jo lielām tā vērās
Uz augšu, kur debesu dzidrajā zilgmē jau ausmiņas stari pār pasauli bērās.

Un lietūs bij' līdzējis sausajām saknēm, jau puķīte auga un pieņēmas sparā,
Tā uzņēma saulītes gaismu un liksmoja, dziedot un stiprinoties savā garā,
Tā pavērās pelķē, kas blakus, un atspulgā pirmoreiz sevi tā raudzīja mūžā,
Tad izbrīnā iesaucās: "Saulgrieze esmu!", un mirklī tai iedvesmota tapa dūša.

Tak puķe aizvienu bij' viena, joprojām ar' mežroze nesarunājās ar viņu,
Tad nolēma puķe, ka palīdzēs lauztajām māsām zelt atkal, tā dega ar dziņu
Un lūdza jau saulei, lai dziedē ik ziedu, bet nosmējās saule un vienu tik pauda:
"Tu pati ar' esi tā spožākā saule, jo ticēji gaismai, ne tumsības draudam.

Un tu vari dziedināt māsiņas savas ar mīlību savu un sirsnību maigo,
Tik pasaki viņām, lai plaucē tās ziedus, un drīz tie vēl košākās paletēs zaigos,
Nu sēdinu tevi es savējā vietā, jo esi tu pierādījusi, ka mīli, -
Es esmu tev sagatavojusi troni, kur mūžam tu krāšņosies debesu pili!"

Nu saulgrieze daiļā, kas mazāka bija par puķēm, kas dārzā, un smilgām, kas
pļavā,
Par sauli ir kļuvusi debesu velvē, tur laistās tik cildeni mūžīgā slavā,
Tai himnas dzied izglābtie ziedi it visur, tai pateicas svētītā flōra jo skaļi,
Tik mežroze kailā no tās vēršas nost, retie ziedi aiz skaudības kļūst gluži zaļi.

Vai tiku jau stāstījis jums par to puķi, kas kļuva par saulīti debesis dzidrās?
Tā necila bija un apspiesta skaudri, bet palika ticīga viņa un ķītra;
Un teikšu jums atklāti - īstenībā puķe šī bija bijusi saulīte vienmēr,
Un tāpēc jel esiet kā saulgrieze, mīlie, - lai pasaka šī visiem būtu jums piemērs!

7. nodaļa “JĀ, NUDIEN!”

***** (Tumsas skaidrība)

Piķa melnā tumsībā,
Ka ar roku tumsu tvert,
Izgaismojas viss jo gaišs,
Ka droši var tur soļus spert.

Tumsas dižā pakāpē
Tomērt ir šķiltava gaism's,
Kas ieaijā, iecilā tumsu kā mīklu,
Un nerādās viss jau tik baisms.

Melnā jo melnajā naktī
Zvaigznes mirdz un ap tām maigums:
Zvaigznes ir visur, tāpat kā tumsa,
Vien gaisma lemj, kur tumsas baigums.

Gaismas un tumsības cīņa
Nemaz jau nav tā, kā tā rādās,
Jo visur, kur melnīgi lauki,
Jā, gaismas kociņi stādās.

Un šeit, tepatās, visapkārt -
Kā ieškā, tā arīdzan ār'
Ik putns, kam daļiņa saules,
Vis' tumsai nu laižas jau pār'.

Klau, vilciena stumēšana,
Blaukt! Pēc dunoņas transa
Izrāvies, Tu veries
Un ar Dievu mēries -
Uz pusēm ar Viņu!
Ar vienu gudru ziņu,
Lai līdzsvara kņada
Mazlietiņ bada,
Lai kāda,
Nu vismaz kāda
Daina vēl teicama
Pēc darba veicama.

Un tikai šis "klau, "
Un tikai viens "blaukt!"
Pēc vilciena dunoņas transa
Klusēšanas -
Tavas un manas.

Apvienosimies!

Mēs kā saules rota,
Mēs kā brīnumota,
Cits citā
Cenšoties sacensties
Savstarpējā laipnībā.

Ir lietas,
Ko vispār nevar mainīt,
Bet svētumu zināt,
Pazīt -
To var gaidīt.

Ir lietas,
Kas dotas iekš spēļu,
Kur zaudējumraudas
Ar uzvaru spēju
Māk mīties.

Un ir lietas,
Ko var pārrakstīt,
Bet pēdas paliek
Vēl aizvien.

Mēs esam
Kā akvārijā,
Kā sniegūdens bumbiņā,
Ko paši sakratām,
Bet tad arī saprotam -
Mierstājas vērte
Ir dārgāka par zeltu.
Lai to godā celtu -
Apvienosimies!

Laiki

Laiki, mūsu garadarbi...
Kāpēc vēl tie ir tik skarbi?
Lai tie tagad top jo dārgi:

Stipri, mīloši, ne vārgi.

Laiki mūsu sabiedrotie,
Sāņus met šie savīļņotie,
Laiki, mīlas savienotie,
Dižciltības izgudrotie.

Laiki, stāstiet mums, kas piedien
Viendien, otrdien – steigšus klāstiet!
Bārstiet vārdus nu uz pusēm
Visām! Lai var beigās klusēt.

Jā, skaistumā
Sava etiķet',
Jā, ugunī
Liesma sevi met.

Nē, bezgaisā
Ir ko elpot, jā,
Nē, labdabīgs
Tas, ko nievājāt.

Jā, elektroni
Allaž apzinīg';
Zibens šautrās –
Spodras līgu līg's.

Nē, atklāsmes ar' iraid
Katrā sirdī, jā,
Ar karstu liesmu vajag
Tās nu dzirdināt.

Lai patiesība dzimtu
Visu prātos nu
Un, lai viņu gūtu,
Vis' vis' atdotu.

DUMM!

**Dumm! Kā saule skan iekš mitas!
Klau, kā atskan dzejoļrindas!
Gaismā! Spozmē! Nesataustmē!
Dumm! Vēl metot atspulgus!

Dumm! Krāc vēji piekrastēje,**

**Kas bez jūras palikuši;
Tikvien saule visās vietās,
Tikvien atskaņas no dziesmas.**

**Dumm! Uz akmeņ' es kā celis
Salokos un iztaisnojos -
Dumm! Vēl kas ir palicis -
Tas ir vārds un tas ir viss.**

PERFEKCIJA

**Labnostrādātpulkstenlaiki
Visu rēni plauktos liek,
Tetraedros, kvantu maisos,
Linpuķēs un kuģu mastos.**

**Perfekcijas pamatbūtne -
Grozīties starp ļaudīm klusi,
Izlikties par jaunuguni -
Nekad tā ar' nedzīsusi.**

**Pilnīgumam div'rpusdabas,
Lai līdz trejām pietiek prieks;
Jāņem līdzī ūdens, zeme,
Lai var tur ko sastādīt.**

**Labnostrādātpulkstenlaiki
Mums iz delnu tagad krīt;
Pasakot, cik tagad laika, -
Nebūs vakar, nebij' rīt.**

Es rakstīšu

**Es rakstīšu
Pa jaunam
Skauts ir daudz
Gana nests, tak
Šī nasta tik viegla
Kā rātns vējiņš,
Kuŗš sadzirdējis mūsu
Balsis.**

**Es rakstīšu
Iekš dzegu, iekš lieveņu,
Iekš stūru, kas sūri,
Iekš koŗu, kas klusas,**

Un iekš koŗu, kas skan,
Es rakstīŗu pa vieglam
Un neviŗus ierakstīŗu Tevi
Savā sirdī.

Es ierakstīŗu ik kokā,
Ik lapīnā
Dzīvajos vārdus,
Debesu vārtus,
Es rakstīŗu, jo tā nemazam
Nav nasta,
Tik zīmuŗa pieskāriens lapai
Viegls.

Un jārakst' bija vienalodā -
Pārēj's - arī vienīgas;
Visi klan'jās viena prieskā -
Tā, kas visus pulcējis.

S'cīj' šis viens, ka notic's tā,
Ka viss jau tiešām piepildīts:
Tagad groŗi tautas rokās -
Katram paš' būs jāstrādā.

Laimīgs tas, kurŗ papūlējies
Iegājis ir dzīvībā,
Atrad's to un izlolojis,
Nu var dieti brīvībā.

Dzejpieci

Ir rīvmaizglītī, tas nudien,
Bet, ja runājam par dzejpieciem,
Tad - ūch - tā nudien spektrŗāvībā
Valā tiekam. Mēs neizniekam.

"Neesi ne resns, ne tu tukls, jā,
Bet gan vidējs mērogs cēlā paskatā."

**KĀDI VĒL SUŅA MURGI?
TIE IR KAŗA SAPŅI!**

**raugi -
dalāmies, draugi!**

Bērzu Sulas.

Tūlīt bērzu sulas urbsim -
Nurksim, kurksim allaž labi:
Ne tikvien, bet arī surksim,
Durgsim derīgi - noties!

Bērzu sulas raiti tecēs
Renēs, mūsu vēderosi:
Deros, steros pilnvarotos -
Pilnigos pa labam ļot'!

Jā, kad tecēs bērzu sulas -
Dulas, bulas, atkal garšas:
Smaršas, baršas vienā mutē -
Stutē, kutē - jā, nudien!

(Jānudian)

UZZIEDĒJIS OZOLS

Visās vaŗ'vīksn's krāsās
Nu mīt pacietīb' -
Tā ir īsta, krāšņa -
Gunī norūdīt'.

Visos 'saules namos
Nu ir līdzcietīb' -
Tā tik spēji, spoži
Visu laimē mīt.

Visās kārtu kārtās
Nu sēž elastīb' -
Tā, par kuŗu teikts ir:
Jā, jā, tā ir droš'.

Un mums malu malās
Atmiņas kā koks -
Uzziedējis ozols -
Tā kā mīlas loks.

Tāpēc, draugi, visi
Iesim priecāties -
Priecē īstā, krāšņā
Sirdis dūšosies.

Es iesāku ar ieelpu

Es iesāku ar ieelpu,
Tu pabeidzi ar vēju,

Vēju, skrēju, nolēju,
Nolēju un sēju.
Sēju stipru, godpilnu,
Taisnīgu, ar stāju,
Jā, iekš elpas sacerēt'
Brīnumu kā klāju.
Klāju rāju paskatos,
Paskatos, kā ietas,
Ietas, vietas, saietas,
Saietas bez vietas.
Vietas, lietas, samiegtas,
Samiegtas bez gala -
Gala, dala, sadala,
Sadala, sadala, sadala,
Sadala, sadala,
Sadala,
Dala,
Da,
La,
A,
,
.

Te, te, te
Te, te, te,
Kā lietusslāses pakšķ,
Atgādinot to, -
Kā sekundes ar' rit -
Te, te, te,
Un nevis tur vai šur,
Bet te, te,
Te -
No jauna allaž
Te.

Šorīt visa pasaule

Šorīt visa pasaule
Aizgulējās
Vienlaicīgi
Roku rokā.

Visi modinātāji
Izdomāja
Nenožvanīt
Draugu lokā.

Savāda šī naksniņa
Tiešām bija.
Bezgalīga.
Tavās domās.

Piecēlušies sapratām -
Nava laika
Brokastiņām
Sliktā omā.

Liegums rītā piecelties
Taisnīgs laikam.
Kamēr miegains,
Jābāž somā.

Aizgulējāties nu gan,
Bijām laiski.
Iejutāties
Savā lomā.

ŠĪS PASAULES VEIDOLS ZŪD

Šīs pasaules veidols zūd,
Vai, cik gan ir žēl!
Saplok postī, dzērājplasti,
Skat, nūdien - tie bāl!

Nokrīt sienas, sarūk dienas,
Ak, nu vai! Kā skrien!
Stundas slaikās smukās maikās
Aizbēg ātri vien.

Zin, kur ķerties, tik kur tverties,
Raun uz pusēm mūs!
Nebūs tāda iezemieš',
Kas negūs zilumus.

Šīs pasaules veidols zūd,
Skat', tā jau saspiesta:
Pataisīt' par "fleto ertu" -
Resno Bertu tā.

Zin, kur bīties, tālāk vīties,
Lavīties un vēl,
Cerot izbēgt jaunavības -
Jaunīb's ABC.

Un mēs ģiedam - pasaul's veidols
Bedrē atkrīt jau,
Paliek vieni viens pats zīmols -
Citiem viet's vairs nav.

Mazmazītiņš uzdevums

Mazmazītiņš uzdevums
Tev priekšā tagad stāv -

Pasauli ievirzīt
Pareizās sliedēs.

Lai tas top tavs pienākums,
Jo cita tev tak nav -
Apkārtņi ievīstīt
Rozēs, kas ziedēs.

Pienāks tev tad vērtējums,
Kas vai nu tālāk raus,
Vai gribēs projām dzīt.
Varbūt tas biedēs...

Pasaulīgais labojums,
Lai dienām gaismu krāj.
Tumsību pusnaktī
Gan pats Dievs klieidēs.

Es esmu no citas planētas

Es esmu no citas planētas
Un nekaunos nemaz,
Kaut dunci vaļā vāzt
Tev reizēm vēl sagribas.

Es esmu no citas pasaules -
To zinu visai skaidri,
Jo vēl no manis gaidi
Tu citādas atbildes.

Es esmu no sapņa un mirāžas,
Jo, esam kād divatā,
Es nesaku itin nekā...
Vai vienīgi pasakas.

Es esmu no senas pagātnes,
Jo vecmodības gūstā
Arvien ar roku rakstu
Tev pārdienām vēstules.

Es esmu bez skata un ķermeņa
Un neesmu tev ceļā,
Jo izplēnu es vējā,
Kā dūmi no izsmēķa.

Esmu es tāds un ne citādāks,
Jo neienākšu es
Iekš tavas pasaules,
Līdz mūžība šurp nāks.

Ar jel, manu arājiņi

Ar jel, manu arājiņi,
Darbā čakli nopūlies:
Ka vis' tīrum' ražu nese -
Lielum lielu, vēl lielāku.

Strādā čakli svilpodamis,
Nebēdājot it neniek':
Būs tev maize, būs tev alus,
Būs tev visa pāri pārēm.

Tu, cilvēk?

Tu, cilvēk?
Kas saka, ka redzi sirdis?
Vai tu domā, ka vari izdibināt visus ūdeņu un dziļu dziļumu dziļumus?
Vai tu patiešām zini, kas labs ir, kas ļauns?
Vai tu zini, kas putnus viņu ligzdās izmitina?
Vai tu zini, kas liek zemei rībēt, kustēties un dunēt?
Aklo cilvēk! Kas tev pateica, ka esi plīks, kails un nabags?
Kas tev iestāstīja, ka tev kā trūkst?
Ka tev jādzenas pēc mantas?
Kāpēc gan neredzēt to, kas acu priekšā?
Kāpēc gan neapskatīt sevi pašu papriekš, pirms doties uz tālām zemēm?
Rau, tev divi roki, divi kāji!
Vai tu zini, ko rokām darīt, kurp kājām ieti?
Vai tu zini, kam tev pieci pirsti un ne seši?
Vai tu zini, kur visuma sirds un kur tev tavējā?
Vai tu zini, kas dabas ritma pulksteni darinājis?
Kas liek saulei lēkt un virzīties?
Kas dienai gaismu devis?
Cilvēk! Kas tev pateica, ka viens pats ko iespēj?
Kas tev iegalvoja, ka tev jāsacenšas?
Ka tev jālūko kādu pārspēt?
Ar ko tu esi labāks par savu brāli?
Jebšu, vai tu esi pelnījis ko vairāk nekā viņš?
Kā tad tev, cilvēk, trūkst?
Kāpēc zūdies un šķendējies?
Vai vieglāk nav pateikties?

Dzīvība

.Dzīvība uzplauk'
Kā saules ziedi,
Dzīvība pateic' -
Gana nu jieti.

.Dzīvība saka -
Reku es esmu,
Tepat arvienu,
Kā allaž bij'se.

.Mīloto draugu,

Ko tu vēl meklē?
Pati es rosos
Iekš tavas miesas.

.Iekš tavu dzīslu
Skrienu es knaši,
Elpoju pati
Elpu un dāvu.

.Es tevī rosos,
Es tevī ieškā,
Es tavās kājās,
Es acu priekšā.

.Es - mīla sirdī,
Es - labsajūta,
Es - miers un dvēsele,
Kas visur kūsa.

.Dzīvība, dzīve,
Strauja un karsta,
Ātra, bet rāma,
Modē, bet prasta.

.Vienkārša, rātna,
Pukstoša, jauna,
Apal' un kantain',
Spodraja, bez vain'.

.Mierinoš', droša,
Virzoš', uz vietas,
Skaidrojoš' lēti,
Allaž bez maksas.

.bezmaksas allaž
,lētskaidrojošA
,stāvoš', bet virzoš'
,drošmierinošA.

.bezvainas spodrA
,kantain' un apal'
,jaunipukstošA
,rātnivienkāršA.

.prasta, bet modē
,rāma, bet ātrA
,karsta un straujA
,dzīve, dzīvībA.

.kūsā visur kaš
,dvēsele un miers tū
,labsajūta tū

,sirdī mīla tU.

.prieškā acu tU
,kājās manās tU
,ieškā manī tU
,rosies manī tU.

.dvašu un elpU
pati elpojU
,knaši es skrienU
dzīslās tev ieškĀ.

.miesā tev ieškĀ
rosos es patI
?meklē vēl tu kO
,draugu mīlotO.

.bij'se allaž kĀ
,arvien tepatāS
,esmu es rekU
– saka dzīvīBA.

.jieti nu ganA
– pateic' dzīvīBA
,ziedi saules kĀ
uzplauk' dzīvīBA.

Bērni, taisīsim revolūciju

Bērni, taisīsim revolūciju –
It kā pa jokam, bet pa īstam!
Bērni, bēgsim no skolām,
Atmetīsim grāmatas, klades un burtnīcas!

Bērni, ķersim mirkli,
Kamēr tas šeit!

Iemācīsimies beidzot
Redzēt un dzirdēt,
Priecāties, pateikties,
Līdzī just,
Taisnīgiem būt,
Piedot,
Neraizēties
Un mīlēt
No visas sirds un dvēseles.

Bērni, taisīsim revolūciju –
It kā pa jokam, bet pa īstam!
Iemīlēsim visu, par spīti visam –
Mīlēsim un viss!

Neliels ieskats nākotnē

Draugi mīlie, PSRS,
Nebija vēl it nekas -
Tam, kam jānāk turpu māk,
Viss paties' no rokas nāk:

Rau, jau visi ļautiņi -
Tā kā draugi skautiņi -
Visi, rokās devušies,
Kopā saka: "Mēs ir Dievs."

Tie no tiesas vienoti,
Tie, cits citu cenoši,
Piepulcē sev klīstošos,
Uzceļ visus kritušos;

Tie ar smaidu atklātu
Dara vis', lai savāktu
Atkal visu vienkopus
Un lai dzertu līkopus.

Un nu, raugi, viss ir tā -
Tā kā bez maz pasakā -
Neaizvēr neviens vairs ac',
Vis' tāpat ar' visu redz -

Bet lai tas mūs nebiedē -
Mīla bailes izklīdē -
Kamēr viss uz mīlu iet,
Uzņemsim it vis' ar priek'!

Vēsturiskais konteksts

Vēsturiskais konteksts -
Lieta šāda tād':
Proti, viņa nava,
Tikai neba kād'.

Tik kāds tumsnējs mākon's,
Liecinošs par to -
Laiku, kurš reiz bija,
Kur' vēl uzlūko.

Jāsak' - šitā laika
Vairāk mazāk nav;
Nevar būt, ka vispār
Iztrunēj's tas jau?

Vēsturiskais konteksts
Ir vien lādzīgs smaids -
Elektrības tīklājs

Un vēl guņa laids.

Vienu gan jums teikšu -
Metiet viņu prom -
Vēsturkontekstiņu -,
Lai nāk jauna lom'.

Rau, saule smaida -
Fotōni tur rotaļājas;
Rau, kāds kādu gaida -
Rau, - tur kādam labi klājas!

Skat - saule gaismu raida -
Tur ir sird's, kas neapstājas,
Viet, kur nekas neatbaida,
Bet kur tikai laime krājas!

Lūk - lapegle jo stalta, slaida,
Debestiņas vieglas, skrajas,
Nedz tur kāds vairs sten, ne vaidā,
Nedz tur bēdas - lielas, klajas.

Redz - tur tikai stari skraida -
Gaismas laivās gaismas rājas,
Vējš tur pieneņpūkas svaids
Visi vienā dziesmā stājas.

Vei - kāds garām nepalaida
Savas istās tēva mājas:
Kāds tur piestā ogas šķaida,
Cits ar draugiem vizinājas.

Nulle

Varbūt esi dzirdējis -
Tiecies kļūt par nezin ko,
Neesi vairs nulle tak;
Tomērt šodien iesaku -
Esi nulle apaļa.

Nulle iraid pilnīga -
Svēta, laba, perfekta,
Netrūkst tajai it nenieka,
Ir tā pašpietiekama.

Raugi, draugs, no nulles, jā,
Sākas viss, patiešām viss,
Un kamēr būs nulle tu,
Tu sāksies

Un ne izbeigsies.

Tev nebūs gala, sākuma,
Bet sākums visam būs tu,
Tad dzīvot mūžam varēsi
Un priecāties par tukšumu.

Kristi

Kristi, kristi, allaž kristi,
Laisties lejā, paradīzē,
Bēgt no smiekliem, bēgt no dejām,
Bēgt no plastmasziedu lejām.

Raudzīties iekš mēllas naktes,
Pasmaidīt par pārdrošību,
Un tad pēkšņi apkārt griezties
Un iekš tās paš's naktes sviesties.

Krist un planēt, neatskanēt,
Jo iekš paradīz's viss klusu;
Ceļš uz to? Vēl zemāk laisties,
Pat ja šķiet – līdz galam aiziets.

es smejos

Vai tad neatceries, dēls,
Ka viss ir bijis perfekti?
Ka grēkā kritis nav neviens,
Ka visi bijuš' laimīgi?

Vai esi aizmirsis, mans dēls,
Ka it neviens nav kaņojis?
Neviens nav otram iesitis
Un citād' pāri darijis?

Vai aizmirsi, mans mīlais dēls,
Ka, otru uzlūkodams, tu
Ne reizes ļauna nedomāj',
Un savā sirdī nevīpsnāj'?

Tu tiešām neatceries, skat,
Ka priekpilnībā bijuši,
Jā, vienmēr bijuš' esam mēs –
Kā svētku rīta gaviļēs.

Es smejos ļoti, mīlais dēls,
Jo pasaul' tikko radīta,
Es smejos tagad, mīlais dēls,
Jo nava rīta, parīta.

Jaunvārdi

Es mīlu tevi, saku tev
Un patiesi tā domāju.
Es savus vārdus jaundaru
Un citiem neiznomāju.

Šie vārdi ir jo īpaši,
Jo satur visu apslēpto,
Ko vēl neviens nav redzējis
Un dzirdējis, un vēl šo to.

Šos vārdus iekšās glabāju,
Un dziļāk - tikai sajūtās,
Tos izteikt neiespējam' ir,
Ja vienīgi nu nopūtās.

Šo vārdu ir jo visai maz,
Bet mūžam jauni viņi ir,
Kā platlapjkoku lapīnas,
Kas nedomā ne zemē birt.

Ja tagad manim prasīsi,
Tad atklāšu tev vārdus šos,
Tak, redzi, tie ir katram priekš',
Nu gaidot, kad tos nobučos.

Par gardumiem

Sveiciens, draugi, man jums šodien
Jāstāsta par gardumiem -
Tiem, neviens ko nebaudījis,
Kam vēl jātop atklātiem.

Šmakst vien, draugi, šņerkst starp zobiem,
Klau, cik gardi izgrozās
Gardumi šie nenozagtie -
Un nekad tie nebožas!

Gardumi šie pārsteidzoši,
Jo tie nekad nebeidzas,
Šķiet, tie tieš' no zobiem izaug,
Un nekur tie nesteidzas.

Gardumiņi, mani gardie,
Parādiet, kā augat jūs,
Kur ir jūsu dzimtas sakne,
Kur jūs' senču kauli dus?

Mulķīt, - atsak' gardumiņi -
Mums tak senču nemaz nav

Augam mēs no mūžīb's saknes -
Mūžam zaļa tā, skat, rau!

Izdīgstam mēs visai gardi
Tik, cik medu tūkstotis,
Izšķiežamies tiksmes saldmē...
Esi tak mūs garšojis?

Tiksimies reiz Parīzē!

"Tiksimies reiz Parīzē!" -
Ar cepuri jums pamāju;
Sūtu gaisa skūpstus vēl,
Par ceļa vēju gādāju.

Bet, pieres raukuš', sakāt jūs:
"Ja grib' mūs reiz vēl saredzēt,
Tev lidot kopā ar mums būs..
Vai netic'? Gribi saderēt?"

"Bet, mīlie, ļaujiet tomēr jums
Nu vaigus bučot, rokas spiest,
Jo es uz laiku aizeju,
Lai citiem nenāktos vairs ciest.

Jel lidojiet jūs nu bez manis,
Mākoņdainas dainojot,
Es uz Parīz' iešu kājām,
Mieru ceļā vaislojot.

Jā, tiksimies reiz Parīzē,
Un pārsteigums tur divkārsš būs,
Jo, izkāpušus lidlaukā,
Tur smaidīgs sveicināš' es jūs." :)

Sveiks lai dzīvo!

Un eksplōzijas matīja
Ikviens, kas bija kosmosā,
No augšas redzēt varēja,
Kā torte torti galēja.

Tad iepazinās mīlnieki
Un bēdas kopā pārcieta,
Jo kopā tas vienalga ir,
Kād' postu mīlais Likstens šķir.

Bez bēdu stabulēja tie
Un brida vēl caur rasot' lauk':
Tiem bumbas sprāga stabulē,

Kāds atomlādiņš – pagultē.

Un necieta neviens no tiem,
Jo mūž' tie sirdī dziedāja,
Un "Sveiks lai dzīvo!" meldīja
Tiem apsardzību dzemdēja.

savu mieru es tev dodu

"Savu mieru es tev dodu,
Savu mieru atstāju;
Ne kā pasaul' dod, es dodu,
Pirms kur citur noeju.

Sirds lai tava neizbīstas,
Nesalecas, netrūkstas,
Jo es, naktī pretī nākdams,
Mierināš' – ES ESMU tas.

Pretī roku sniegšu allaž,
Ka var' stingri pastāvēt:
Redz', es stāv' pie durvju klātu,
Negrasos stāt klaudzināt.

Dzirdi manu balsi šodien –
Mājoklis tev sataisīts,
Kurp noeju, tu ceļu zini –
Es tas ceļš, kas neiemīts.

Saku – esmu arī durvis,
Klaudzini – es atvēršu;
Tāpat ar' tu man atdari –
Tad mielast' ar tev' turēšu.

To, ko esu darīj's brīvu,
Tas patiesi tāds ar' ir:
Ne laik', ne spēk', ne dzīv', ne nāve
To no mīl's vairs nenošķir.

Tikai meklē, vienmēr meklē,
Esi ceļa brīvībā;
Paliec patiesībā, vārdos,
Vedīs kas tev' dzīvībā.

Savu mieru es tev dodu,
Savu mieru atstāju:
Pat, kad nav, kur galv' tev nolikt,
Tavu sirdi sargāju."

8. nodaļa “MEKLĒTAVA”

Posies uz uzvaru!

Posies uz uzvaru, brāl!
Tiecies uz laipnību ar!
Lai nevaicātu vairs
"Vai tas mani skar?"
Bet radošā liksmē
Patiksmē redzētu to,
Kas visu sirdis ielīksmo!

Posies uz uzvaru, dēls!
Vai rīts ir vai vakars vēls,
Cik noskriets jau ir,
Bibliotēkā kad lapas
Ātri Tu šķir!

Posies uz uzvaru, bērns!
Meitene Tu vai zēns,
Ātris Tu vai lēns -
Nozīmes nevaid,
Jo gaŗām Tu nelaīd
Priekpilnos brīž's -
To, kas dārgs un mīļš!

ES ESMU VISU ATDEVIS

Es esmu visu atdevis
Un jūs par draugiem nosaucis,
Lai balts un tīrs nu paliek viss,
Pat tas, kas melns un izdedzis.

Es esmu visu atdevis,
Kā arī sevi aizliedzis,
Nu es par bumbu pārtapis,
Ko bērns kāds projām aizsviedis.

Es esmu visu atdevis,
Jo jaunais "es" ir atnācis;
Tas baltas kājas apāvis
Un arī projām aizgājis.

Nu vaicāšu: "Par ko tas viss?"

Vai būšu es ko ieguvis?"
Un pastbalodis atskrējis
Man sacīs "Nē, bet sekmējis."

"Iekš ticīb's Tu es' palicis
Un vienmēr visu mīlējis:
Rau, skat, Tu vairs ne savrupis,
Bet Tu un saule - saules disks."

Varbūt tagad
Varbūt šobrīd
Vai ne tāpēc
Daudz ir sāpēts
Atminoties seno laimi
Dzimšanu un draugu saimi
Varbūt šobrīd
Varbūt tagad

Tiecies pēc dzīvajiem dzīvības vārdiem,
Liecies uz auss ar' uz tiem:
Rāmiem vai skarbiem, viegliem vai bargiem,
Skaliem vai noklusētiem.

Meklē ik dzīvajo dzīvības vārdu,
Satver to delnā arvien:
Sāļu vai skābu, rūgtu vai gardu -
Tuvu sev tagadīņ spied.

Tuvu, tik tuvu, ka iespiežas ieškā -
Tā, lai šis vārds var sākt augt
Tā, ka Tev negaidot paradīz' priekšā,
Ļaujot zied' ziediem vēl plaukt.

tevi

tev
Vide
Deva
Pratību,
Vidū - Pat stilbu
Un rakstu viscaur pilnīgu.

Nu epigrāfs ir noslēdzies,
Un apsēžos kā apcerē.
Te redzu vārdus lidojam
Kā toreiz, senā pagātnē,
Kad jutām sevi mīlojam
Ik brīdī, delnā saņemtu -
Mīlestībai noliktu.

Es apsviežos kā tramīgs suns,
Kas trūcies spalgā trompetē,
Kas sēdējis bij' pie tās guns,
Kas degta bija aizgūtnē,
Kad toreiz dejām ļāvāmies,
Par spīt', ka arī izbijies.

Joprojām sēžu atcerē
Un jūtu notikumus tos,
Ko laika asmens nezāgē,
Jo tie tāpat vēl uzrastos,
Par spīti tam, ka nebij' šī -
Nemaz tie.. nenotikuši?.

Es mīlu tev' - sauc mana sirds,
Un nebaidās tā aizmirst to,
Ko izvirdis bij' ūdens virds,
Kas deva malku solīto,
Vēl deju, daudzu dejoto,
Un sapni, priekā loloto,
Vēl - cerību un derību.
Un vispār - arī mīlību.
Bet gribu,
Ribu,
Valību?
Tevi,
evi'T -
vit'.

Dabas ritums

Jā, putni laižas, pārlido
Ar spārniem, plašiem vēzieniem:
Tas tikko kā ir iekārtots
Caur visiem visu lēsieniem.

Ir knābjos saules dainiņas
Un acis straujus zibšņus met:
Tā cerība un brīvība,
Tas rāmais prieks un miers, jā, skat!

Kā lietus līst vai nosnieg sniegs
Bez jautājuma, sacījumi:
Jo zina tas, kā pienākas -
Pēc zibens plaikšņa pērkons skan.

Kaut mežmalā ir briksnāji,
Tiem cauri visi zvēri redz,
Jo acis apradušas ir
Ar to, kas rād', ar to, kas sedz.

Un Tu šai ritmā precīzā
Kā gleznotājs vai domātājs
Nu pamani, cik īstens viss
I tur, kur stipris, tur, kur vājs.

TIKAI UZ PRIEŠKU?

Vai ne mēs visi
Cietuma mūros? -
Sūros, kūros, epikūros?
Vai ne mēs visi
Cenšamies izklūt
Mudžekļu mudžekļiem
No labirinta?

Kur nu mēs visi
Mākslīgā vārdmijā,
Cenšoties raušus
Kā spējīgi dzelt -

Izstrāvēt lab'rintu
Kvintu un kvantu
Aizvērtām acīm
Tikai uz priekšu?

Jaunības gaitā

Sirēnas nogranda
Atmiņu gaisā,
Spārni vien noplānda
Nopūtu aizā.
Nogranda, noplānda,
Atkal satikās,
Atkal satikās
Jaunības gaitā.

STĀSTIET STEIGŠUS JAUNUMUS!

Kāpēc vis' ir pārlaimīgi?
Kāpēc visi tiksmīnās?
Vai es būt' ko palaid's garām?
Stāstiet steigšus jaunumus!

Dābēdz dzis' šķir vārlaidīgi?
Dābēdz mizi šķistinās?
Mai yes stūt' rok mazgaid's parām?
Klāstiet meikšus kaudumus!

Stātēc ris' mir bārgaidīki?
Stātēc kisi vinstinās?
Klai ies rūt' kok maļaidz skarām?
Bāstiet leikšus raunumus!

Kāpēc vis' nu apdomīgi?
Vai es kaut ne tā ko teic'?
Sāc's ne esu, jau man saka:
Draudziņ, labāk ātrāk beidz!

Kurš?

Visveselākie ļaudis pasaulē
Mīt trako namos;
Visredzīgākie cilvēki
Ir iespundēti savīkšītos kreklos.

Vissmalkjūtīgākā elite
Tiek zākāt' arvienu;
Vismiermīlīgākie laipņi
Tiek apsūdzēti dienām.

Kas redzēs to,
Ka otrāds ir viss;
Kas samanīs,
Ka dzīvojam atspulgā?

Kas sadziedēs savas atbalsis,
Kas mierinās un mīlēs
Pārnākošos gājputnus?
Kurš?

Humōrs!

Jel vaicā, kas ir humōrs?
Jel prasi, kāds tas ir?
Ja angliski, tad *rumors*,
Ja latviski - tad šķir.

Jel, humōr, saki,
Kāds Tavs sapnis!
Tas, viskarstāk vēlies ko!
Pastāsti, ka varu zināt -
Ko man vēlēt atdodot!

Humōr, stāsti, kur Tu mīti,
Stāsti, ar ko lepojies:
Noties! - kas rādās Tav' spogulī
Un vai tu ar' kādreiz
Guli?

PAŠLABSAJŪT'.

Tu radīji mākslu,
Tu pazini dabu,
Tu dziedāji skaņi -
Asi Tev maņi.

Maņi, dzeņi tā sauc -
Maņi - skaņi kladz -
Rauts, ieskaufs, neiebraukts,
Kraukts, Dundegā! Kas
Atrodas, dodas rokās!
Pazīstas, iemīlas,
Iekšmīlas, ārmīlas,
Pašlabsajūt'.

Kā

Pateicība domu graudiem,
Maziem, sīkiem, apņēmīgiem -
Liela pateicība viņiem,
Tiem, ar tukšiem, pilniem vidiem.

Mīlēju es visas lietas -
Grēku, ieročus un varu,
Neatšķirdams lab' no ļauna,
Nesdams mieru, reizē kaŗu.

Dzīvoju kā neticīgais -
Skeptiķis, kas alu mīlē,
Līdz es sevi laidu brīvē -
Kaučukkoka sveķu līmē.

Dzīvoju nu pusslābani,
It kā mīlnieks, it kā slaists,
Zinot to, ka nepareiz'
Nekas jau gaŗām nenolaists.

Nemētājos vairs kā vilnis,
Bet kā rātņa saules pīn'
Vijos pats ar sevi dejā,
Kam ne sāk', ne beigās spīd.

Pasakos par visām bēdām,
Azaidu, kas galdā likts,
Tagad nav pat nozīmes -
Vai es apģērbts, vai es plīks.

Jūtos nu kā drošās rokās,

Mīlas klēpī ieguldīts -
Atkal kā iekš mātes miesām -
Un kā vakars, un kā rīts.

Es esmu gars

Ne velti par garu es nodēvēts tieku -
Es lidinos caurspīdīgs, blāvs.
Kad atrodos pabiezā burzmā vai pūlī,
Tad nemanīts paliek mans stāvs.

Es mēģinu sevi par cilvēku darīt,
Bet nesanāk man tas nekādi,
Man domas nav cilvēkam līdzīgas arī,
Un zinu - par to mani lādi.

Es dažkārt pat nevilus pasmaidīt cenšos,
Jo apstākļiem pielāgojos.
Bet smieklī man tomēr gan neizlaužas.
Kad reiz gan tie iekšā man soļos?

Uz zemes es nesaprasts, gaisos es slavēts,
Jo palīdzu mākoņus dzīt,
Bet tapšu vai reiz es uz zemes tā godāts?
To zināšu varbūt tik rīt.

Jā, es esmu gars - tagad redzams tas labi,
Bet, kamēr man piešķirts šis laiks,
Uz zemes man nāksies par cilvēku pārtapt.
Vai nemainīgs paliks mans vaigs?

Es beidzot sevi izrakstīju

Es beidzot sevi izrakstīju
Baltu tinti, lapu kaudzē
Ierakos kā aptracis.
Top skaidrs viss.

Un tukšums kvēls, ko ieraudzīju
Pēcāk savā atveidā,
Bija šurpu atnācis.
Tas neprāts īsts.

Es izliku tur savu dzīvi,
Tagad bezjūtīgs un rāms.
Kas bij' mani nomācis?
Ir gana svīsts.

Un raugoties es atskāršu,
Ka laikam gan ir dzīvot vērts.

Manī bija nosmacis
Kāds pavecs vīrs.

Es beidzot sevi izrakstīju
Neredzamā grāmatā.
Arī domas savācis.
Nu skaidrs viss.

Urbjies cauri

Urbjies cauri!
Urbjies cauri!
Izplet mīlu,
Miekšķini ar to!

Kur ies uguns?
Kur ies uguns?
Tā nav nebrīv' lemta,
Ļauj tai brīvi skriet!

Svel ar veser'!
Bliez ar veser'!
Jauns lauks priekšā,
Jauns smaids gaismā!

Ej vien cauri,
Daino visskaļāk,
Vai Tevi slavē,
Vai Tevi paļā!

Urbjies cauri,
Urbjies cauri,
Vai tur lauri,
Vai vēj' auri!

9. nodaļa “MĪLĒTAVA”

***** (Mīl'stības zieds)

Tikai te un šeit
Mīl'stība plaukst
Nav aukst'
Vairs nekad.

Nav aukst'
Nekad vairs
Mīl'stība plaukst!
Kas vairs
Uzacis rauks?

Kad mīl'stība
Pamazītēm
Visur līda
Spraucās cauri,
Kur vēja auri.

Spraucās Tā
Visur
Kā saulcerītes
Zieds.

Mīl'stība lāga
Kā padoms vieds
Ne vairs kā riets
Suņu vai saules,
Bet gan kā ausma.

Jauna ausma -
Tur galvu liec,
Jauna jausma -
Mīl'stības zieds.

Par mīlu mēs!

Rakstības māka
It visu sāka -
Sāka, lai meklētu
Mīl'stību jūs.

Viss, ko ap' gaisma,

Par gaismu kļūst,
Tici jel manim -
Gaišāks vēl būs.

Mīl'stība ķītra,
Godīga, gaiš'
Jau ziedojušies
Priekš tiem, kam kaiš
Aizgūtnu sāpe,
Skumjpilna tūce,
Valēja brūce,
Neganta sūce.

Ziedojušies mīl'
Tā, kā paš' sevi
Mierinām mēs
Laikos kas sēs
Miermīlību,
Cēlsirdību,
Pazemību un
Līdzcietību.
Par mīlu!
Par mīlu mēs!

Mīla

**Mīla - vienīgais spožums
Sadzīves košums
Īstenā pasaka
Tad, ja to pasaka**

**Mīla - dzīvības esenc'
Skūpsts, kas nesens
Skaidrība, jēga
Spozme bez slēga**

**Mīla - svētākais guvums
Ciešanu zudums
Saule bez mākoņ'
Teka iekš nākotņ'**

**Mīla - izturas baudme
Līksmības raudme
Viss, kas vien pastāv,**

Un visa atslēg'

Viņ' atrad' sev' iekš vārda
Un rokās sadevās
Bij' atkal dzimis prieks
Iekš vienas valodas.

Viņ' izcieta vis' grūtum's,
Jo saule bij' iekš viņ',
Un debesputni atnes'
Tiem sirdlīksmojoš' ziņ'.

Viņ' acis iemirdzējās
Un laimē izplūda,
No pleciem visas nastas
Kāds nev'ļus nogrūda.

Viņ' atrad' sev' iekš vārda,
Kas kaismi zviltin zvīl
Iekš siržu un iekš prātu, -
Iekš vārd', kas saucas - mīl'.

MĪLA - APDROŠINĀTĀJA

Mīla apdrošina,
Mīla nebeidzas,
Mīla savrupina
Savas atvases.

Un tad vieno kopā
Tā kā ziedu pušķ's
Visus draugus augus,
Tīrus dara sušķ's.

Mīla - vadlīnija,
No nam' uz nam' iet,
Tā kā triku meistar',
Tomērt vieglāk, šķiet.

Mīla, mūsu Nīla,
Kuŗā veldzēties -
Paskat' pāri plecam -

Jā, tā jau tur ies!

Skraidi mīlai pakal,
Atkal esi jauns:
Mīlas var būt vairāk,
Jā, pat tur, kur daudz.

Papucim

Es mīlu Tevi, Papuci,
Es mīlu Tavās rokās būt,
Es mīlu Tavus matus skart
Un domāt, par ko būs man kļūt.

Es mīlu Tavas glāsmain's ac's,
Kas allaž iraid nomodā;
Tās mīlo mani, piedod ar'
Un stāsta vis', kas padomā.

Es redzu Tevi katru dien',
Es Tavās drānās ievīstos,
Tās ir par lielu, tomērt vēl
Es viņās iekšā spēlējos.

Tu dod' man visu, nežēlo
Nenieka - visu atdod man:
Ak, Labais Tēvs, es pasakos,
Ka allaž Tav' sol' blakus skan.

Es mīlu Tevi, Papuci,
Es mīl' ar Tev' iet' rociņās;
Tu rādi brīnumlietas man,
Kas slēpjas smieklā krunciņās.

Māmiņai

Māmiņ, manu mīlo,
Ļoti mīlu es
Tevi, Tavas rokas
No siltās azotes.

Svētīt' lai Tav' darbi,
Svētīts lai Tavs prāts,
Glāstu glāstiem maigiem
Viss no jaun' ir sākts.

Mīlu Tevi, māmiņ',
Visu mīlākā,
Ko nu daudz var' teiktu,
Kā tik Tevi sveiktu!

Sveiktu Tev' ar ziediem,
Spožām matricām,
Skūpstu skūpstiem daudziem,
Gaišām atmiņām.

Tu vien zini, māmiņ',
Visu siltā saul',
Kā man' mīli sasegt,
Noglāstīt man galv'.

Mīlu Tevi, māmiņ',
Mana māmuļa,
Mana dzīves stāsta
Vismīlā nodaļa.

Māmiņ', visu mīlā!
Tagad nu ir rām'!
Laiks ir nācis klusu
Stāstiem, pasakām.

MAZLIET PAR MĪLU

Katrs viens mīla bij',
Jā, mīla, ko mēs pratām -
Mīla, kas mums atdota
No visām lietām zagtām.

Mēs spiedām mīlu tuvāk klāt,
Ka tā vairs nepazustu;
Vai purvs zem kājām, pļaviņa,
Vai viss visapkārt kustu.

Mums mīla bij' vissvētākā
No visām lietu lietām,
Tā uzvarēja cildeni
Iekš sirdīm maigām, cietām.

Es zināju, ka mīla tā,
Jo baiļu vairāk nebij';
Un ciešanu, un briesmu ne,
Un as'ru vairāk nelij'.

Lai sauktu kāds vēl mīlu to -

Vien to es tagad lūdzos:
Lai mīla stipra augtu nu
I' jūsos un ar' mūsos.

Kas mīla ir?

Kas mīla ir?
Vārds uz pieres
Un sirdī
Dzīvībā
Un mirtī

Kas mīla ir?
Pļauka,
Lai attopies

Kas mīla ir?
Valoda,
Kas svēta

Kas mīla ir?
Mūžsakne,
Kas dzīva

Kas mīla ir?
Ieelpa
Un dvaša

Kas mīla ir?
Dod pieci!
Un sastingsti
Ug'nī

Es pateikš' jāvārd' mīlestībai
Miljons divi reiž';
Es pateikšu to vis' valodās -
Ukraiņu vai leiš'.

Es pateikš' "mīla" katram sirdī
Klusā čukstus vārd'
Un iekuršu ik uguni,
Kas mūsu kopēj' prāt'.

Teikšu mīlu vēl un vēlreiz,

Jā, es nestāšos;
To, ko vajga visu priekam,
Tikai mīla dos.

Vai kā trīsa, vai kā atmiņ',
Vai kā pieskāriens:
Ticu, mīla katram pateic –
Neesi vairs viens.

Nebeidz's mīla

Ne aiz sava prieka,
Ne aiz autopilota,
Bet gan vēsmās liegās
Mīla mājota.

Nāk mīl's viesuļvētra
Tā, kā kaķmētra,
Tiešām liegā, tīkam',
Ziedos ziedoša.

Nebeidz's mīla nepavisam!
Rau, tā smaršā kaltētā –
Citronmiziņsaules peldē,
Pūtas maigas citrusveldzē.

ko mīla dod

mīlas zīmsejas raugu
ieškā – tur, kuri kāds zauda
mīlas priekšzīmi skatu
spieķu iekš' un ar' iekš ratu

mīlas izvēlni gaidu
jaunkoku birzī, kas slaida
mīlas varenu bīstos
iekš viņas lauka vien klīstos

mīlas atnāksmes ceļā
esmu tik viņas vien dejā
mīlas turības klāstā
svētībā un ne jau lāstā

Dainosi par putniem skaistāk

Izplāj mīlestību kā palagu,
Nebīsties it ne nieka,
Rosies savas dzīvīb's labad,
Ka var beigās atpūsties.

Ja tu esi sirms kā sarma,
Paraugies uz zīdainīti,
Skūpsti to uz abiem vaigiem,
Vaicā tam, kā dzīvot labāk.

Uzklausījis zīdainīti,
Pēcāk plauksi tā kā tulpe -
Sazaļosi, uzliksmosi,
Dainosi par putniem skaistāk.

Iemīlies

Iemīli taču,
Iemīli bezrūpu,
Iemīlies, taču!

Mīli bez bēdu,
Mīli bez lieka,
Bēdas jau dziest
Bez nieka.

Bezrūpā,
Iemīlies pa vecam
Iemīlies jaunā!

Iemīlies kailatnē,
Iemīlies ķitrā, neskartā,
Iemīlies maiguma
Klātbūtnē.

Iemīlies taču,
Iemīlies bezrūpā
Iekš tavu acu -

Spulgotu,
Krāsotu,
Dzidrotu

Iemīlies

Nāku, lai atvainotos,
jo viss, ko redzu, jūtu vai saprotu,
ir mīlestība -
nekas vairāk, nekas mazāk.

.iemāci manim.

iemāci manim līdzī just
saki, kā vibrēt man
stāsti sekundēm ilgi
par mūžību

pasaki manim,
ka esmu es tāds,
kādam man būt
un kādam man jābūt

stāsti jele,
kur es esmu,
kā es esmu,
kam man būt,
kurp ieti

iemāci manim
par sirdi kļūt
tad divas tās būs

vienu atdot,
otru ar'
tukšums par mīlu
bezglīgu

**Kāpēc kauties ar vārdiem?
Labāk mīties ar jūtām!**

Mīlas piesūcinātava.

Ō, dārgā meitene,
Mīlotā dziesmiņa,
Sirdī kas iededzi
Bezvēltus liesmiņu.

Ak, mana dzimtene,
Mīla un pasaka,
Rubīniem apbērtā
Zeltzivju asaka!

Meitene daiļākā,
Smalkākā ieviņa -
Tu, kas, jā, sazaļo
Tauriņu ielejā.

Mīlu, ak, Tevi, mās!
Esam mēs trijatā:
Mīlmūža garumā
Starp mums ir mīla tā.

Rakstu Tev domas šīs,
Paužu šīs jūtas es;
Jā, es šurp atnākšu
Iz senas pagātnes.

Kur vien Tu lūkosies,
Mīla tur uzziedēs;
Viegli un krāšņi būs,
Dzeņi tad dziedās mums.

Vai zin', kā dziedāt var
Dzenis, šis kokkalis?
Tā, ka viss mierā kļūst
Upē, kur jūtas plūst.

Līksmosim, diesim nu!
Ka mūs' ac's saskatās!
Dailākā princese,
Es Tavējs rožu dārzs!

Es Tavējs rožu dārzs,
Kuru Tev izsmaršot,
Es - elp' iekš Tavas nāss -
Ak, jūsmas brīnīšķās!

**JO DIENAS, JO TUVĀK MĪLESTĪBAI -
PILNĪGĀKAI, KVĒLĀKAI,
SKAIDRĀKAI**

GRĀM'TZĪMĒS UN MARGARITĀ

Es jaunu lapu atšķiru
Un tajā mīlu ieraugu,
Un tikai mīlu piedevām -
Ach, cik gan tas ir labi!

Es mīlā, tu mīl' eskadrōnā,
Pilnīgākā laimes namā,
Man vēl tāle - tur, kur BISTRŌ,
Ātri visi ēdinājas.

Ko vēl gaidīt, kam vēl ko, kur?

Ja viss smalki sastrādīts?
Savīts, mezglots mazos rakstos,
Grām'tzīmēs un margaritā.

MĪLA-UGUNS-DZĪVŪDENS

Ak, mīla jūsmotā,
Iekš briesm' kas acu neaizver!
Ū, dižciltīgā karstliesma -
Bravurīgā, cēlā guns!
Mēs matijām Tevis,
Kad spīdēji Tu mums!

Ak, piedošanas miers!
Ak, Tu, kas neaizmiedz, -
Kas turi drošu prāt'
Vētrā un negaisā -
Bezgausa salā, baltkvēlē un stingumā!

Mīla, Tu uguns!
Guns, kas neizkvēl
Ne namos, ne virsū tiem,
Ne ap, ne iekš, ne apakš tiem.

Mīla, Tu kaistošā kvēle -
Jel izverdi no dzīļu apakš's -
Jel tvaikā jūru vērt!
Lai sāls tik paliek -
Zemes Sāls.

Ugunīgos rakstos, bravūras liesmās -
Māgma un lavā, un liesmotās upēs -
Karsē jel dzīvūden'
Kaistošā kvēlē,
Verdošā degsmē!

Lai burbuļo ugunī dzīvūdens strauti,
Atdzerties no kā;
Un mēles, un lūpas
Kā saulstariem slacītas!

Versmē!
Kvēlē!
Spožuma baismā -
Svētās uguns gaismā!

Uz mīlu šķīstu...

I

Mēs matijām sapnī

Dižu avotu,
Kas virmoja Jaunības
Šķīstajā gaisā.

Mēs peldējām ūdenī,
Gaisa caurstrāvotā,
Iz zemes, saules
Vidus verdoša.

Mūsu prieks nebeidzās
Iekš skaidras plūsmas,
Piepildījumā
Laimības gūzmās.

Mēs sapnī nojautām -
Viss īstāks par īstu,
Savienojāties
Uz mīlu šķīstu...

II

Uz mīlu šķīstu
Sanāca daudzi,
Atdzērās veldzes;
Tu viņus sauci:

Nāciet un dzeriet -
Visi, kam slāpes,
Lūkojiet pēcāk,
Ko dzīve atnes!:

Atnesīs mīlu,
Visu šķīstāko,
Burbuļu dejās,
Gaismotās sejās.

Mīlestība, mīlestība

Mīlestība, mīlestība -
Mīla, mīlīga, apaļa, pilnīga,
Līdzena, sirsnīga, vienkārša -
Naiva un akla,
Bet pāri tam -
Mīloša.

LAI VAI KĀ

Lai vai kā!
Tu šeit, man blakām;

Lai vai kā!
Tu smaršo vēl jaukāk
Par vīraku un mirrēm;
Lai vai kā!
Es esmu pie Tevis vienumēr;
Lai vai kā!
Es mīlēšu Tevi līdz beigām;
Lai vai kā!
Mēs kopā, lai laimē dalītos;
Lai vai kā!
Tu un es – šai pasakā.

Neaizmirsīsim mīlēt

Draugi mani visi –
Neaizmirsīsim mīlēt,
Kad daudzkārt grūtumi,
Nemiers un nepiedošana
Spraucas ārā
Kā leduspuķes
No pilsētu namu logiem.

Kur vēl gaisma vairošies,
Ja ne gaismas cilvēkā –
Gaismas cilvēka sirdī,
Namā, miestā,
Pilsētā un
Aglomerācijā?

Kur vēl mieru ieaijāt,
Ja ne laukā – miera vadziņās?
Kā vēl mieru pilsētās nest,
Ja ne pilnām saujām,
Uzmanīgi un saudzīgi?

Draugi, mani mīļie –
Vai tiešām tik grūti
Mieru maigot, gaismu lolot,
Dalīties labestībā, kas
Izgaismo krēslu?

Atstāsim aiz sevis
Tikai gaismu,
Piedosim
Ikkatru nieku!
Visu laiku.

Sapņosim vēl,
Rokās sadevušies,

Kopīgu sapni mīlēsim,
Kuŗa vārds -
Mīlestība.
Īsāk -
Mīla!

Saskatīšanās

Prolōgs.

Braucu pilnā vilcienā,
Lai aizbēgtu no pilsētas.
Bij' atvasara sākusies,
Ko neaptumšoja nekas.

I

Tu brauci pilnā vilcienā,
Tev seja saulē laistījās.
Bet tomēr tavas actīņas
Jo skumjas, skumjas taisījās.

Mēs saskatījāmies, un šķita -
Nav nekā uz pasaules,
Kā tikai liega burvība,
Ko slēptais skatiens sevī nes.

II

Bet pazuda viss ātri vien,
Tev ārā izkāpt bija lemts,
Un laimes brīdis izzuda,
Tā īsti rokā nesaņemts.

Epilōgs.

Kāpēc tu ļāvi rudenim,
Klāt debesis ar mākoņiem?
Ja tiksimies mēs vēl kādreiz,
Tad lidosim mēs pāri tiem.

Rindas

Par piemiņu rakstu es rindas šīs
Un par laik', kas skrien.
Nekad man neviens to nelaupīs -
To stāstu zvaigznēm vien.

Par atmiņām, domām un cerībām,
Kam piepildīties lemts,

Tu lasi bez izbrīna, nemanām -
Paš's zvaigznes rokā kampt's.

Tu gleznot' - būtu tas kā nieks,
Kaut pirmoreiz to veikt',
Un iekš saules dzejas prieks
Ļauj mūsu mūžu sveikt.

Vai sirdis spēj būt nemierīg's,
Kad gaisma tajās skrej?
Tev rakstu un rakstu es rindas šīs,
Un lūdzu - neaizej!

Par tevi un mani

Saldsērīgs un laimīgs rīts uz mūsu zemes aust,
Es negribēju - tici man - tev do to vārdu lauzt,
Un negribēji toreiz manim atvadvārdus paust.

Tā domās grimstu šorīt,
Kamēr gaismas ziedi plaukst.

Sirds manī vārās, irst un plaisā
Tā kā karsēts stikla trauks,
Liekas - viņa tūlīt kliegs,
Pēc tevis vēlreiz sauks.
Un zinu to, ka jūtas tevī
Mirdz kā ziedošs lauks,
Bet novītušās rozes tur
No jaun' vai kādreiz augs?

Mēs cenšamies viens otru aizmirst,
Laiks mūs tālāk rauj,
Bet piedzīvota, pārdzīvota
Tomēr tuvāk ļauj.

Pirms dodies rīta gaitās turp, kur gaisma tevi skauj,
Saldsērīgās atmiņās vēl kavēties sev ļauj!

Es uz mīlu atskatos,
Lai piebriest tā ar' tur -
Lai Savu liesmu tā ar' kuŗ,
Kur nebijusi tā.

Es par mīlu nosaucu
It visas lietu liet's;
Nav nozīmes, kur galvu liec -
Tur mīla atdusas.

Es laikam vienmēr iemīlējies
Ļaužu saimē, draugos,

Un, kad Tavās acīs raugos,
Mīla uzliesmo.

Es kampšu mīlu savām rokām
Un to krāšņi sveikš';
To, ko vārdiem nepateikš',
Mīla paudīs Tev.

Tas ir, kā es jūtu

Raudzīties iekš tavu acu,
Aizmirst kādu dienu rūgtu,
Dalīties ar laimi savu -
Tas ir, kā es jūtu.

Par sirds mieru stāstīt stundām,
Mūžīgi man neiegūtu,
Uzticēt līdz galam sevi -
Tas ir, kā es jūtu.

Pastāstīt, kā neievērot
Jausmu mulstošu un kūtru;
Atraisīties, vēsmām ļauties -
Tas ir, kā es jūtu.

Ceļos nokritīšu es,
Ka tavu maigo roku lūgtu,
Skūpstītu to bezgalīgi -
Tas ir, kā es jūtu.

Atzīšanās, atklātība -
Skumji redzu - tev par grūtu;
Zibens klusumu drīz pāršķels -
Tas ir tas, ko jūtu.

Ticību tev saviem spēkiem
Katru mīļu brīdi sūtu,
Paļauties uz mīlestību -
Tas ir, kā es jūtu.

Nelaidīšu valā tevi,
Debesis kaut pāri grūtu,
Domāšu par tevi silti -
Tas ir, kā es jūtu.

Iedvesma vēl nebeigsies,
Lai laimīgi mēs kopā būtu;
Jautāšu vien tagad tev:
"Kas vainas tam, kā jūtu?"

Mana mīla

Nezinu es, mana mīla,
Kādēļ man ar aci miedz;
Es tak tevis nepievīlu,
Bet tu jau pār lauku diedz.

Tavi mati vējā plandās,
Tavas lūpas saulē mirdz;
Man pa iekšām kaut kas vandās,
Liekas - tā būs mana sirds.

Pavasara zemē mitrā
Paliek pēdas nospiedums;
Tajā krājas mīla stiprā
Un tavs lielais noslēpums.

Neapzinies varbūt pati,
Cik daudz gaismas nes sev līdz';
Pilni neredzami rati -
Spozme pāri smelsies drīz.

Mīkla diža tu man esi,
Te tu esi, te vairs ne;
Kad reiz sirdi vaļā vērsi?
Esi mana nākotne!

Cik gan ilgi es tā dzišos?
Nopakaļ tev zāle vīd;
Asaras man acīs riešas,
Nevar laimi atpazīt.

Attopos es vidū džungļu,
Vairs man tevis neredzēt;
Ne baudīt vairs saldo augļu,
Ko spēj mīla izaudzēt.

Mana mīla, tagad zinu,
Kāpēc gribi projām diegt:
Tev tik mani atstāt minām
Un ar aci brīžam miegt.

Statuete

Ap statueti mīklainu
Es vadu mūžu dīvainu,
Tai dziedu mīlas dziesmiņas,
Kas zelta sirdij prieku nes.

No zelta statuete ir,

Bet tas neko gan neizšķir:
Ne zelta dēļ es mīlu to,
Šo būtni klusumcaurausto.

Tai piemīt spējas īpašas,
Kaut rokās tulpes vītušas;
Tā sakustas, bet apstājas,
Jo atgied, kas tai pieklājas.

Bet, nākot laikam īstajam,
Var dzirdēt viņu runājam;
Tās vārdi tad skan brīnišķi,
Tik valdzinoši, sevišķi.

To citkārt grūti kustināt,
Tai patīk mani kaitināt,
Bet reiz' pa reizei iznāk gan,
Ka viņas soļi blakus skan.

Uz sola parkā esam mēs,
Un statuetei līdzī es
Nu sastingstu vēl, priekā tīts,
Un topu ļaužu nemanīts.

Neko nav brīv' tad citu veikt,
Kā spēt vien "Mīlu tevi!" teikt,
Un atskan "Tevi arī es!"
No mulsās zelta mutītes.

Man nolīst prieka asara,
Nu liekas - mīlai uzvara,
Un aizveru es acīņas,
Lai ilgākas šīs atmiņas.

Te pēkšņi, acis atvēris,
No sastinguma izrāvēs,
Es manu - tā vismaz man šķiet -,
Ka acis daļaviņai ciet.

Ak, mīlā, atver acis nu,
Jel velti vienu skatienu!
Bet paliek viņai acis ciet,
Un, skat, jau mīlas saule riet.

Uz mūžiem kam tu sastingi,
Kad vārdi bija pateikti?
Nu atliks man tev sastingt līdz,
Vēl iekāms nava ausis rīts.

Kā divas statuetītes
Nu esam - tu un arī es;
Mums augšā pusnakts zvaigznes mirdz,

Tev iekšā – mazā zelta sirds.

Un es mīlēju

Un es mīlēju –
Tā bija kā daina
bez vārdu
Un es cietu
cieta sirds līdz
Un es spārnos bij
viegls viss
Kā dziedinoša augsne
tavs ķermenis bij
Tavas acis piedeva

Tu arī mīlēji
un tā bija atbilde
bez vārdu
Tu juti un
sirds trīsēja
Vai tā bijās?
Vai tā meklēja?

Kas vēl sargās
sirdi tavu
Kas vēl gaismā
vadīs tavas
liegās kājas
Tavas smaršas!

Ak liksmā sirds!
Daino par prieku!
Ikkatrs puksts
Vai tas neatvieglo?
Ak, dzintara pērles!
Kur tās mirdz?
Ak stingušie sveķi!
Asins taču karsta!

- Un es mīlēju -
Bez maksas
Bez priekšnoteikumiem
nosacījumiem
Es mīlēju

Es mīlu tevi, pupukīt

Es mīlu tevi, pupukīt, -
Tu esi pati drostāla!
Cik skaista, krāšņa, graciōza -

Kā stikla pils no marmōra!

**Es mīlu tevi, drostala,
Kas manās acīs gozējies -
Tav' spārni un tav's maigās dūn's
Kā medus kār's jeb medus šūn's.**

**Es lēnu tevī iemīlos,
Ka esi pupukītis dailš -
Ak, mana Pirmā, Pēdējā,
Es tavā priekšā cepts jeb zaļš.**

**Es MĪLU tev', sirds liecina
Un pakausis mans ilgojas
Uz sevis sajūst tavu dvaš' -
Nāc, uzpūt to jo labi knaš'! :)**

Lai mīl!

**Lai mīl!
Laivā - lai mīl!
Lai vai kā - lai mīl!
Laivā vai laikā - lai mīl!
Lai vai kādā laivā vai laikā - lai mīl!
Lai vai iekš kādas vēl laivas vai lai vai iekš kāda vēl laika - lai mīl!**

10. nodaļa “MUZIKĀLIJAS”

***** (Vējainā saule)

Ō, vējainā, vējotā saule!
Kur Tavās vētrās lai mieru rod?
Tavi vēji, gaismas nesēji,
Nobrāž man' zod'.

Ō, brāzmotā saule!
No Tevis iziet karsts un auksts.
Par to šobrīd
Maz ir pausts.

Ak, skrejošā saul',
Gaismas spīduļu vizinātāja;
Tavas laivas klejo pa zemi
Neapstādināmi.

Ō, izdegošā saule!
Sevis nesaudzē Tu nemaz -
Vai maigs Tavs vaigs
Vai ass.

Ō, vējainā, vējotā saule!
Par spīti visam,
Laid savu gaismu skriet,
Vai slavējam Tevi vai nīstam!

***** (Iemācies)

Iemācies lasīt no jauna,
Plikam būt atkal bez kauna,
Sirdsšķīstam kļūti bez ļauna,
Nopietnīb' redzēt iekš klauna.

Iemācies elpot jo dziļi,
Vīterot jestri kā sīli,
Iemācies raudzīties mīli,
Ja labrocis - rakstīt kā kreīli.

Iemācies dzīvību skatīt,
Visur, kur eji, to matīt;
Iemācies dzīvot, kā patīk,
Dzīvi no sākuma attīt.

Es redzēšu šo zemi plaukstam,
Nepakļaujot vējam aukstam;
Es skatīšu šo zemi ziedam,
Klausot vārdam stipram, viedam.

Es matīšu, kā zeme sazeļ,
Kaut ar' rozes rokas sadzeļ;
Es lūkošu pēc gaišas saules
Un pēc jaunas svētku taures.

Jā, lai to visu dāvinātu
Zemei šai, lai galdu klātu;
Jā, lai var zemi redzēt spīdam,
Līdzīgu šo dārgam zīdam.

Un lai ar' kādi laiki nāktu,
Lai ar' kuŗš kād' kuŗu sāktu,
Mēs redzēsīm šo zemi plaukstam
Līdzās citām - daudzu daudzām.

PRETIM SAULZEMEI

Ar ieelpu jaunu, kas sirdsgaismā vilkta,
Ar cerību, jautu, kas pilnlaimē šķīsta,
Jau redzas, kā atlido mīla, kas šķilta
Iekš siržu - tik bravūra un jau tik īsta.

Bez iepriekša nodom', bez drēbju, bez nolūk',
Vien acīm jo modrām, jo cerīgām, spodrām
Spēj' matīt, kā vecajie mūŗi jau nobrūk -
To vietā - rau, bezgals, kas debesu godā.

Mēs skrejam iekš zāles, kas rasotnē zēlus',
Mums vērušies spārni, kas gaisā mūs uzceļ,
Mūs' kājas jūt pilienus - maigus un rēnus -
Tas brīnums ir, kaut jel ir iets tik līdz pusei.

Jā, otra pus' ceļa būs jālido gaisā -
Jau kājas vairs zāli ne skaŗ, ne vairs mīda,
Mūs spārni nes brīvi, nekam ne mūs saistīt,
Mums priekā mirdz saule, kas spožumā tīta.

Mēs laižamies turpu, jo zinām - tur mājas;
No spožum' uz spožum', jā, dodamies visi:

Jel lidojam kopā - jā, tā, kā jau klājas -
Par vietu šo Tu taču neaizmirsi!

Lai prieks dzimst!

Laidies pa vējam!
Izžibinies tālu tālēs,
Lai prieks dzimst!

Spaidies kā vīnogas
Jaunam vīnam,
Lai prieks dzimst!

Lai ko tas neprasa -
Atdzīvojies!
Lai prieks dzimst!

Esi jel brīvs,
Atdod visu savu mantu,
Lai prieks dzimst!

Piedod it visiem -
Rūgtākos grēkus,
Lai prieks dzimst!

Līksmo par patiesumu,
Līksmo par taisnīgumu,
Lai prieks dzimst!

Lai prieks dzimst
Vienā laidā,
Kokā bez abu galu -
Lai prieks dzimst!

NEMIRSTĪBAS HIMNA

Dzīvība! Jel --- dzīvība!
Visdiženākā brīve, kas palaista valā!
Ticība! Ak ticība! Dzīvību dodošā!

Dzīvē viss plaukst,
Nekad nav aukst',
Dzīvi jel sauc!

Kaut vai Tu versmē
Plaucējoš', verdoš'
Dzīvūden' turi!

Ticība! Ak ticība!
Kā komēta svaidīta,
Nemainīgu kursu ejoša.

Kur dzīves spaidītās?
Kur dvē'sles nomāktās?
Kur gan, kad dzīvības gaviles skan?

Ak dzīvība! Jel - - - dzīvība!
Karstumā, briesmās, ērtumā, dziesmās -
Vienalga, bet viss nu ir dzīvs!

Kapeņu vārti atslēdzas, važas nokrīt,
Rau, zeme pati sevi atdzīvina -
Un pretī nāk dzīvu dzīvajie!

Kur senās teiksmas,
Aizmirstie tēli?
Kur atmestā ticība?

Zibens! Un viss jau ir dzīvs!
Zibens! Vēl dzīvāks Tu klūst'!
Zibens! Un spožs ir it viss!

Kas tieksies vēl, lai ko paņemtu līdzī,
Kad gaismas valdīšana sākusies?
Kas vairs neticēs, kad gaismas brīnumus redzēs?

Tā diena nāk
Un ir jau klāt,
Kad nemirstīgs ir viss.

DZĪVĪBA-TICĪBA-ZIBENS-NEMIRSTĪBA

VISA JAUNA

Lai aust Jauna Saule,
Lai uzplaukst Jauna Pasaule -
Kā saulpuķes zieds!
Sirdis nav ciet's,
Smaidi un tiec!

Lai noris Jaunas Dejas,
Lai krāšņotā sensācijā
Rīb un rosās
Jaunas Skaņas,
Dotas mums - Jaunas Maņas!

Ach! Kā smaršo ielejas -
Jaunas, dzidras, krāšņotas!
Ach! Kā dzirkstī Laužu Sej's,
Viss ir tīrs -
Pat kurmju ej's!

Hūh! Es metos lidojumā;
Ir gan vērts vis' pacensties:

Tad vīns liesies, pāri ies -
Visi laimes atdzersies!

Lai aust Jauna Saule,
Lai uzplaukst Jauna Pasaule -
Kā uz diriģenta žest' -
Nāc jel Visu gaismā vest!

ĪDA CILDENUMAM

prelude:

Cildenais, ak, dzīves nesēj,
Spēkradi un vārdu dvesēj -
Tu tas īstais dvēs'les cēlēj,
Kas liek taisnoties ik mēlei.

lude:

Paskat, rau, kur dejā tērpies,
Nāk kāds nenotverams tēls;
Tak viņš caur mums visiē vērpiēs -
Tas ir tas, kas mūsos cēls.

Cildenums - viņš pats tas īra,
Viņš, kas saulī pušķot liek,
Viņš, kas sauc mūs - spozmes šķīra,
Šķīra, kas vēl gaismā tiek.

Kas viņš ir, kas jautā rāpiēs,
Kur's ir nācis viņa spēks?
Spēks, kas rāda - sāpes pāriēs,
Neredzēs, kur vecais grēks.

Kas šī gaisma, kas šis svētums,
Kas šī jausma brīnišķā?
Tā būt apbrīnā vēl ļauj mums -
Apgaismībā dievišķā.

Tēls šis sak' - es mīt' bez vārdu,
Plešot saikni sildošo;
Kaut bez roku, tomērt stādu
Dzīvi, katrā virgošo.

postlude:

Cildenais, ak, dzīves nesēj,
Visu dzirkstošākais prāts!
Ļauj mums iet, ak, pilnīb's lēsēj,
Tur, kur viss ir gaismas skarts!

Balāde par Jauno Jeruzalemi

Ak, sapņu pilsēta, mākoņos vīstīta,
Tevī mirdz visas šīs pasaules zelts!
Ak, sapņu pilsēta, saulstariem laistīta,
Tevī viss cildenais godā ir celts.

Ak, svētā paradīz', krāšņotā līgava,
Teici man, kur varu tevi jau rast!
Himalajkalnos vai Mariāna dziļvagā,
Vai tomēr iekš zemes dziļēm būs kast?

Ak, sapņu pilsēt', no prāta man neizej,
Kā gan tik īstena likties tu var'?
Tak visu spozmi pār mani vēl neizlej,
Pataupī mūžības atnāksmei ar'!

Ak, dārgā karaļzem' - debesu brīvība!
Kas tevī cienīgs būs kāju sav' spert?
Vai tas kam dārga būs bijus' sav' dzīvība,
Vai tas, kuŗš lēma sev laikā jau mirt.

Kas varēs izstaigāt brīnišķos plašumus,
Klātus ar spodrajiem dārgakmeņiem?
Un kas būs cienīgs, lai, skatīdams dārgumus,
Zināt', kam jāpateic mūžīg' par tiem?

Ļauts kam būs dzīvūdens avotos gremdēties,
Augļus no mūžzaļā dzīvīb's kok' plūkt?
Kam būs ļauts debesu svētnīcā remdēties,
Mūžīgi palikt tur, Dievu tur lūgt?

Ak, daiļā pilsēta, brīnišķā līgava,
Negaidot liecies tik tuvu man klāt!
Rau, tava rocīņa - izstiepta, līgana,
Steidz jau drīz iekšā man' aicināt.

Ak, mana vīzija, sapnis un mantojums!
Cēlais tu īstenās patiesīb's šķirsts!
Kvēlākais dziļilgu piepildmes lolojums -
Tikai iekš tevis vien ceļš man ir cirsts!

Dzejolis jeb daina

Es mīlu katru sirsnīgu,
Kas labestībā dodas,
Kas pirmo mīlu protas
Nekad' neaizmirst'.

Tu mīli nātru dzelksnīgu,
Kas miessāpībā kožas,
Kas virmo pīļu krokās

Pattad' neizmist'.

Viņš mīli bārtu dainiņu,
Kas labprātībā rodas,
Kas sirmo vīnu lokās
Brigād' neizbirst'.

Viņ' milē prātu smalcīņu,
Kas vienprātībā možas,
Kas vingro dīvu mokās
Visād' ielaižpirkst'.

Mēs mīlam kvantu laiciņu,
Kas košsārtībā loda,
Kas dirmo sīnu sokās
Vitāl' nenogist'.

Jūs mīlat ātru kēksiņu,
Kas dižciltībā božas,
Kas lingo līnu kvotās
Misāt' neaizkrist'.

Viņ' milē blaktu birziņu,
Kas pretestībā stoda,
Kas mirgo krīņu lokās
Ģitār' novelist'.

Viņ's mīli klātu galdiņu,
Kas kādreizībā goda,
Kas zilo brīņu votās
Jebkad' atkārtist'.

GAISMAS BEZDIBENĪ

.Turamies kopā mēs...
...Turamies tāpat vien..
..Tas vien tik tādēļ,
Tas vien tik tādēļ,
Lai kopā būtu mēs.

.Stūrējam kopā mēs...
...Stūrējam tāpat vien..
..Tas, lūk, ir tādēļ,
Tas, lūk, ir tādēļ,
Lai kopā būtu mēs.

.Esam jau kopā mēs...
...Esam jau tāpat vien..
..Esam, kā nesam,
Briestam, ne dziestam,
Visur mēs.

.Tā meža avenēs...
...Dziesmotās krellītēs..
..Esam par vienu,
Esam arvienu,
Par visiem mēs.

.Tā tam būs jābūt būt...
...Sveci Tu nenopūt..
..Jo, kad tā deg'si,
Jo, kad tā deg'si,
Uz leju tā gaismu nes.

Dziesma par Zelta Līni

Ak, Tu manu Zelta Līni,
Kā es Tevis ilgojosi,
Vai bij' vakari vai rītī,
Līdz ar Tev' es ligojosi.

Tad, kad kāp Tu krastā ārā,
Priekā skaļi saucu es',
Nevarēdams it ne apspiest
Dzīvā prieka gaviles'.

Tu man devi zelta zvīņu,
Kuŗu krūtīs noglabātu,
Allaž turēt, allaž sildīt,
Pārmēr' viņu lutinātu.

Līni, manu Zelta Līni,
Man Tev daudzi ir, ko teiktu,
Tomērt labāk paklusēsīm:
Tā man būs man' darbu veiktu.

Tas būs vērtīgāk, es saku,
Nekā tūkstoš vagu dzītu,
Lai tur nāktu ļaunu ļaužu,
Un tur visu samīdītu.

Labāk, manu Zelta Līni,
Paklusēsīm divatāje,
Un es vizēš' Tavās zvīņās,
Tavā mutē atvērtāje.

Viņ' man allaž elpu dev'se,
Viņ' man' dzīvu turējuse,
Viņ' iekš manas dvēsel's jūŗas
Taisnu ceļu buŗājuse.

Tālab, manu Zelta Līni,
Man no Tevis nevērstiesi,
Labāk ielēkt Tevī iekšā,

Mūž' iekš Tevis dzīvotiesi.

LIESMA-LAIME- SIRDIS

Ko var bezgal' gūstā turēt?
Kas ir tas, kam jāizlaužas?
Kāpēc vienmēr vaj'ga dziesmu -
To, kam atskaņa ir liesma?

Ko spēj milzi nebrīv' slodzīt?
Kas būt' tas, kas ārā tiecas?
Kamdēļ allaž necieš' daina -
Tā, kam atbalsis šķir laime?

Ko māk izplat' būrī gūstīt?
Sak' - būn tas, sak', vaļā spraucas?
Tamdēļ visād' tīkam' ziņģe -
Tā, ko izvibrē ik sirdis?

Viss šurpu ir un nav.

Un tā mēs ejam tālāk
Un tā mēs aizauļo,
Lai labi, krietni, dikti
Viss šurpu atauļo.

Man patīk medus mērce -
Tā tērce labākā,
Kas nāk no visām lietām,
No maza pārākā.

Un tā mēs ejam tālāk
Un tā mēs aizauļo,
Lai dikti, labi, krietni
Viss šurpu ir un nav.

"Ō"

Šī daina saucas "Ō",
Jo tai ir laba daudz.
Kad kāds pasaka "Ō",
Tad zirgu pakav' klauz.

Šī daina ir par "Ō",
Jo tā ir dievīga;
Un, kamēr mēs to dzied,
Tā kļūst jo mierīga.

Jā, svešvaloda "Ō"
Ir visiem zināma,
Kā maza zīdainīt',
Ar krūti zīdāma.

Šī daina saucas "ō",
Tā dzied par apbrīnu,
To dzirdu skapī iekš',
Kad atvilktn' atbīdu:

"ō"

Teiksmainās karalienes cildinājuma ōda

Ō, teiksmaino karalien',
Allaž krāšņs tavs vaigs!
Ō, spīd un laistās kā zvaigzne būtu iekš tavas mutes!
Ō, kādas dziļas tavas acis!
Ō, cik spulgas
Kā dūjai pie avota pavasara ziedonī un valgumā!
Taču no tām iziet uguns strēles -
Kvēlošas, tālejošas, vērīgas.

Ō, tava balss
Kā tūkstoš ūdenskritumu krākoņa,
Kā dunošs auglības pērkons!
Tavs deguns -
Kā skaistākā, cēlākā piramīda -
Kā templis ar divām duravām,
No kuŗām iziet spēka vēji -
Taisnības elpa.

Ō, tavas lūpas -
Kā kvēlošas, ugunīgi sārtas durvis,
Kā divi muķeles,
Pilnas jaunības vīna -
Briedinoša, stiprinoša, ieliksmojoša.
Tavi zobī -
Tik vienādi kā pārļu kaklarota -
Kā dzirkstošas marmōra pērlītes!
Tava mēle -
Kā zobens - valdonīga, bet rāma -
Taisnīga, uzasināta un droša -
Laipna, lādzīga un spēja.

Tavs kakls -
Kā uzvilks loks, kā nospriegots stops,
Kā debesu vārti,
Kā eja uz pasakainu pili.

Tavi mati - balti un spoži -
Kā vizošs sniegs, kā tīrākā vilna -
Kopti, cirtaini,
Viļņoti kā dzīvības strauti!

Tava piere -
Kā no dīmanta -
Izturīga, cildena, gudra.
Tavas ausis -
Ē, kā divi pīķi -
Asi, uzasināti, prasmīgi un droši -
Saules sārtumā, gaismas nokrāsā.

Tavi pleci - tik eleganti, tik briesmīgi
Kā divi lielgabalu lodes,
Ē, tavi augšdelmi tik cēli
Kā gulbju spārni un gulbju kakli -
Kā ziedošas primulas.

Tavas elkūnes - kā divi dobes,
Kur dārznieks grasās lillijas dēstīt,
Tavas locītavas - kā augošas vārpas,
Ko vējš rātņi šūpo,
Kā liānas, kuņās putni salaižas
Un brīnišķas dainas daino.

Tavi apakšdelmi ir kā divi gatavi banānu ķekari -
Sulīgi un pilnīgi,
Tie ir kā divi linu lauki, kas priecājas saulē.
Tavas plaustas ir kā divi pumpuri un divi avoti no zemes dzīlēm,
Kur dzidri ūdeņi krājas.

Tavi pirsti ir kā svaigas vagas,
Kas sēklu izaijā cauru gadu,
Tavi nagi -
Kā smalki veidotas aizdares stiklpūtēja traukiem.

Tava āda ir kā gumijkoka veltes -
Smaršīga, spīdīga, gluda, līdzena,
Tava miesa ir kā dzīru galds -
Visneparastākajām vēltēm klāts,
Tava asins - kā dzirkstošs vīns,
Pāri ejošs, pārpilnībā plūstošs.

Tavas krūtis - tik dievišķas,
Tik pilnīgas, kā divi rīsa terases -
Auglīgas, sulīgas -
Kā dzidrāboli, kas tvīkst
Un sprāgst pušu,
Ka saldme lejas laukā -
Nudien - kā divi vulkāni,
Kas izverd saldu pienu.

Tavas ribas ir kā no zelta kaldinātas margas,
Pie kā tverties,
Tavi kauli ir izturīgi kā klints, bet maigi kā putnam,

Tavs zods ir pilnīgi veidots -
Kā prasmīgi izgremtas laivas smaile,
Tavi vaigu kauli ir kā greznoti logu rāmji.

Tavas pēdas - kā divi zeļoši cerīnkrūmi,
Kā divi kartes, kas nemaldīgi ceļu rāda -
Tik spožas un tīras kā ūdens spogulis.
Tavi stilbi - kā divi opāli, ietvarā likti.
Tavi ceļi - kā divi koka dobumi,
Kur putnēni izšķīlušies un liksmi čiepst.
Tavi gurni, tavi lieli - kā no bronzas izlieti,
Mirdzoši, spīdoši, liegi, bet stipri,
Tēlaini, kā prasmīga kalvja darināti.

Tavs vēders, tavs klēpis -
Kā ražīgs tīrums, kā svaigs, plaukstošs lauks,
Kā ziedoša pļava, kā smaršojošs jasmīns.
Tavs dibens ir kā zaļojoša ieleja,
Kurā taureņi lidinājas,
Kurā no rumbas saldūdens tek,
Kas nebeidzamu veldzi dod.

Tava dzemde ir kā omulīgs koka namiņš,
Kurā pavards neizdziest nekad,
Tavas olnīcas ir kā divi margrietas,
Kas vienmēr plaukst,
Tavs kuņģis ir kā bišu strops,
No kuŗa nāk vissaldākais medus,
Tavas aknas ir kā rubīna pilis,
Tavas īkstis ir kā tumša dzintara muižas.
Tavas zarnas ir kā mirdzošas vaŗa taures
Dunošu skaņu, saliektas simtu gredzenos.

Tava sirds ir visa debess un visa zeme,
Tā ir dzīvības dzirksts -
Pati pilnība -
Kā saules vidus, kas aizgūtnēm kvēlo un neizdziest,
Kā svēta, degsmīga guns,
Kas mūžīgi verd un mutuļo.

Tavs prāts un tavs gars -
Pilnīgs, svēts, taisns un dāsns,
Uzticams, sirdsšķīsts un vieds,
Uzposts un skaidrs vienulaid.

Ō, teiksmaino karalien',
Kas tevīm līdzīgs būs?
Mīlu un jūsmu kā ziedaromātu
Caur savu elpu tu dvesi -
Ak, cēlo dieviet',
Nudien - tu brīnīšķa esi!

Bezrūpības daina

Palūk, ārā saule spīd:
O - ou - o - ou - jē!
Palūk, viss ir jaunum jauns -
Ā, cik glauns, cik varen glauns!

Mīlestības dvašotne
Visu iedvesmo -
Ceļus, akmeņus uz tā,
Pienu, pakā pakotā.

Palūk, katra ieskaņa
Draugu balsīm skan;
Ejam sadraudzēties jau,
Jo nav tād', kam drauga nav.

Paskat, vaniļ's saldējums
Gaisu izsmaršo!
Gaiss tik tīkams, garšīgs ir,
Jā, paties', tā vienkārš' ir!

Mīlestība ieskauj mūs,
Priekšā, pakalā:
Tā ir mums no visām pus',
Pienesot vēl kārumus.

Re, joprojām saule spīd -
O - ou - o - ou - jē!
Priekpilna un dziedoša -
Pasaule ir ziedoša!

Āda putniem

Cielavas, vālodzes, dzeņi un dzilnas,
Vai dzirdat, ka cilvēki apbrīno jūs?
Jūtat, kā tricināt gaisu sev apkārt,
Vai jaušat, ka viss tikai labāk vēl būs?

Saprotat taču, ka atslēgas turat
Uz dzīvi un dzīvību, prieku un laim'!
Apjaušat taču, ka rūpestus dzēšat,
Un atbildat visiem, uz jums kas vēl gaid'?

Ziniet, ka mīlu jūs, ziniet, ka dzirdu
Ik vārdu, ko jūsmotie spārni vien tur;
Ziniet, ka glabāju vārdus šos sirdī,
Jo degsmi un uguni manī tie kuŗ.

Cielavas, vālodzes, dzeņi un dzilnas,
Vēl rādiet tik vienu - kur mājotat jūs;
Spēju lai ligzdu kā jūs ar' es novīt,
Tur palikt un mūžīgu mieru sev gūt.

Eldoradō

Eldoradō

Ir pagājis jau senais laiks,
Uz mantkāri kas bijis naigs,
Bet pagriezts nav tā otrs vaigs,
Kas, iespējams, ir diezgan maigs.

Uz Eldoradō visi trauc,
No jauna ļaudis nauda sauc;
Tik vējiņš burās žēli kauc,
Bez izvēles kas līdzī rauts.

"Ja gribi stāvus bagāts klūt,
Uz klāja nāksies kāpt un būt!
Un, kamēr kuģa ļaudis sūt,
Uz ceļiem būs tev Dievu lūgt.

Nav vis tā teiksma, pasaka,
Tā zeme pastāv īstena,
Un nemēģini iestāstīt,
Ka nevēlies turp ceļu mīt!

Ko gaidi, saki: "Varbūt rīt?"
Tev bagātība priekšā vīd!
Jau drīz sāks zelta lietūs līt,
Nāc tur, kur nauda virsū krīt!

Ja negribi, tad nevaj'g ar',
Mēs izbraucam jau šovakar,
Cik stulbs gan cilvēks iespēt var,
Bet tas tak ne jau mani skar!"

Dzird paceļamies enkurus,
Uz klāja vairs neviens nav kluss.
Nemaz nav jāvaicā: "Kas būs?"
Ikviens ir drošs, ka laimi gūs.

Jau okeāns viens ir pārvarēts,
Bet kapteinis vēl nikni rēc,
Jo ūdens lēns ir aļģēm sēts -
Ka nebūs zelts jau nokavēts!

Par spīti likstām okeānā,
Mirdz ļaudīm acis spīdumā;
Tie jūt, ka zeme tuvumā,

Par Eldoradō dēvētā.

**Un kuģis, burām uzvilktām,
Skrien cauri jūrām negantām,
Tak iesligst visi neprātā:
"Kur laimes zeme gaidītā?"**

**Tas kuģis, vētrai ceļoties
Un aļģēm klusi smeļoties,
Vēl mūžam pretim zeltam skries,
Kas Eldoradō noslēpies.**

11. nodaļa “SĀKOTNE”

**Izkrita manim
Pastarie zobī
Atkal biju
Gluži kā bērns**

**Smaganas rozganas
Mutē man vīdēja
Atkal garšoja
Medus un piens**

**Rociņas klēpītī
Glīti nu saliku
Pasmaidīju
Nebij vairs viens**

**Aizvēru aciņas
Galviņu pieliecu
Uznāca klusu
Saldākais miegs**

12. nodaļa “SPĒLĒTAVA”

Uzliec plati, dārgais draugs,
Tu mans vienīgs acuraugs,
Paklausies, kas iekšā tai,
Ne kas et'ket' rakstītai.

Ieklausies, kā ūdens līst
Lietuskok', kas pilnbried' tvīkst,
Spicē ausis ar' uz to -
Pastarrunu runāto.

Plate beidzas, sākas tā -
Tā ir lemts run' nodotā
Paaudzes uz paaudzi,
Kaut to tura nedaudzi.

Platei būs uz riņķi iet,
Kamēr saule lec un riet,
Plate stāvēs skaņmīrgā,
Kad mēs gaismai palīgā.

Nem, uzcieņāties no manis!
Esi kluss patskanis!
Esi gaismas bērns - zelta vērts,
Kur riekšavām ir spozmes bērns.

Rau, gabaliņš no donas,
Kā no vizmīkst' klona,
Proti, steigšus nolauzt abus galus,
Lai var redzēt, ko dzīve devus'!

Maizes mūs savieno,
Pa vietām savieto -
Nezaudējiet svaidījum',
Mīlās saules smaidījum'!

Izvēle ir ilūzija,
Tā kā pati gadu mija:
Visu dāriet mīlas dēļ,
Tā kā kurši, leiši, sēļ'.

Jūtis mūs apkopo,
Origami ielokot,
Domu zibšņi - esme vien,
Tak, ko dvešat, izdvesiet!

Mēs pasmaršojām vīrāku -
Par visu visiem tievāku,
Šo stiebru piesūcināto
Ar to, ar' to un to ar to.

Mēs sajutāmies mazāki
Par smaršu šo, tās vazāti,
Tak ne aiz deguna, bet gan
Aiz siržstīgām kā fazānam.

Mēs jutām elpu elpoto
Un tīro klepu klepoto,
Nu lepni mēs ne mazāki
Kā dižciltīgi fazāni.

Tak katram fazānam ir tā
Kā beigu gala pasakā:
Ka katram stiebram, spalvai gals
Var pienākt drīz, kaut visai tāls.

Kaķis

Kaķis glaužas šurpu-turpu
Un mazdrusciņ paslēpjas.
Visas lietas, nākot gaismā,
Rādās labas, pilnīgas.

Kaķis ieņaudas pa jokam,
Lai to kāds vēl papaijā,
Un vēl arī smaida ūsās
Sirdsapziņā atvērtā.

Askētā lai dzīve paiet,
Rūpju dien's lai pārejas
Tā, kā, kaķim pieglaužoties,
Viss ar tiksmi pārlejas.

Es rakstišu par otrādību,
Kamā jestri spēlēties,
Kamā jestri spēlēties

Un par kaut ko izlikties.

**Es klausīšos par visiem putniem
Lekcijas un tā un tā;
Es sapratīšu vienīg' to,
Ka gājputniem ir jāatgriežas.**

**Es rakstīšu par otrādību,
Lai mēs visi atgrieztos
Pie mīlas, draudzīb's, vispalīdzīb's,
Jo šīs lietas vērtas.**

**Ūf! Iedvesma šī īstena -
Kamēr šeit, mēs sāksim jēstru dziesmiņu;
Mūsu vidū - ugunskurs,
Neviens no mums nu nepagurs.**

**Ūf! Mēs apstiprinām laimi,
Jo pulkā tā to var;
Joprojām vidū mūsu
Ir tas, kas noņem rūsu.**

**Ūf! Šai pēdējā pantiņā mēs skandinām
Joprojām jēstro dziesmiņu,
Ko iesākām mēs pirmajā,
Bet nebūt ne sirmajā.**

**Mīlā mana māmuliņa,
Tev es zēķi noadīju,
Paskaties, cik tā ir gaŗa,
Paklausies, kā viņa smeļ!**

**Paraugies, cik augstu gaisā
Lido pūķis gaŗā bizē -
Klau, tas šaudās vēja dziesmā,
Neatkārtojami deļ!**

**Māmiņ, rau, kā saule smaيدا
Savus zobus rādīdama,
Taču tie nav auksti, salti,
Tie mums saldmi virsū leļ!**

Un visbeidzot, mīlmammaņa,
Ieklausies, kā putni čalo -
Tie patiešām ir jo brīvi -
Rau, kā debess zilgmē skrej!

**Dzirkstīm i' birkstīm
Stradi un vāri
Virkstīm i' nirkstīm
Strādā ar vārdiem.**

**Kolo i' sāli
Kamp to kā brāli,
Lai zemes vāli
Līdzeni taptu.**

**Viss gaisiem saistīts,
Viss 'lektrō vaibstīts,
Dzirkstelots audiem,
Neitrōnu glaudiem.**

**Vairs tikai dzīve,
Kuŗa nav sīve,
Bet apgarota -
Debešķa rota.**

It
sevišķi

Sievišķi
debišķi
Dievišķi
augstprieķišķi
Zematnišķi - Bezrūpišķi
mierišķi - brīvašķi - mīlašķi
Našķi _____ Našķi _____ Našķi

Par mani un vali

Es izurbu āliņģi
Kādā grāmatā.
Iemērc' tur roku,
Sazvejoju vislielāko vali.
Valis mani apēda,
Bet es, izsalcis būdams,
No iekšpusēs -
Viņu.
Nu abi bijām sāti.

Zvēru karalis Niks

Niks bij' zvēru karalis,
Kurš nebijās nenieka;
Nebij' viņš kāds murmulis,
Un netrūka tam prieka.

Visi zvēri nāc' pie tā,
Jo dikti bijās viņa,
Zemīgā tie paskatā
Nu sak' šie: "Mums ir ziņa!"

Niks bij' puika brašs un jauks,
Un tas šiem atbildēja:
"Sakiet - pieri nesaraukš',
Bet labāk lai ir dzejā!"

Zvēri priekā gaisā lec
Un izpauž: "Nu ir veicies -
Strauss, kurš slavens dzejnieks vecs
Klāt šurpu iraid steidzies!"

Strauss nu iznāk liels uz priekš'
Un saka: "Dārgo kēniņ,
Neklusēs' un nenoliegš' -

Šis maksās kādu vērdu!

Šī ziņa ir jo svarīga
Un prasa lielu dūšu,
Jā, būs man mute vaļīga,
Ja kādu grasi gūšu."

"Labi," Niks vien nosmejas
Un atmet strausam naudu;
Tak Strauss vēl lielāks saslejas:
"Bet kā ar kādu graudu?"

Niks, par spīti jaunībai,
Bij' prātīgs gan no tiesas:
Ceļu deva zemībai,
Tak neciet' lepnas miesas.

Tāpēc nu šis stingri teic:
"Ja lepnis es' bez gala,
Tad savu darbu tagad beidz
Un ej pavisam malā!

Cits lai ieņem tavu viet' -
Rau, mazais circenītis!
Tas, par kuŗu mēdzi smiet,
Būs nu tavs priekšsēdītis!

Nāc nu, mazo circenīt,
Un atklāj mums šo ziņu!"...
..."Ziņa," iesāk circenīts,
"Par Straus' ir - nost ar viņu!"...

Uau! Jo brīn'mam viet'!
Āū! Jo augšā iet'!
Hāū! Lai brīnišķ' liet'!
Hēū! Lai tīram šķriet'!
Nūū! Pat laikam ties'!
Hējā! Nu pateikties!

kunkstdegunī spirtā
dvašum dvestā dvašā
dzīves spilgtumā
satīriskā zīmējumā
neeksistējošos
vārdos
uzmetas kā
burbulgumija,
ko kāds cits
jau pūtis
kvēlā tīrībā
jau pūtis

ko kāds cits
burbulgumija,
uzmetas kā
vārDos
neeksistējošos
satīriskā zīmējumā
dzīves spilgtumā
dvašum dvestā dvašā
kunkstdegunī spirtā

Neēd ar pilnu muti!

.Miegs.

.Viss ir labs, kas labi sākas,
Viss ir visa lolojums
Tad, kad rēcam, brēcam, šņācam
To, kas nomierinājums.

.Nomierinājums un visi -
Tie, kas apkārt kursē mums,
Saka to, ka jāpacenšas,
Pat ja Tev ir apdegums.

.Apdegums - tas maz ko kaitē,
Viņš ir acu liecinieks:
Sakot to, ka vienā gaitā
Neuznāks nekad mums miegs.

.Miegs.

RIPINIEKS jeb TĀPĒC TAS TĀ

Ripoja kāds ripinieks,
Bij' šim dzīve salda,
Netrūka tam iedvesmas,
Ļaudis viņu skauda.

Lai ar' kur kāds dzimis rīts,
Bij' viņš tur uz vietas;
Saules viņš gan neaprīts,
Jo iekš viņ' tā rietas.

Rietas, rietas, atkal lec,
Sākas viss no jauna -
Dzirdiet, ko teic ripinieks:
"Tieciēt vaļ' no kauna!"

Ķipariem.

PROLŌGS

Viss ir jauki,
Viss ir jauki,
Jo viss mīlā rosās nu:
Lai kur ar' mēs lūkotu -
Viss ir jauki,
Viss ir jauki.

PASKAIDROJUMS I

Ķipariem es rakstu šo,
Tāpēc ka tā jābūt ir,
Lai tie mūdrā pieņemās
Un ap zaftēm šēptējas.

MIERINĀJUMS

Nam, nam, kulinariņamm!
Nu tik būs kāds veidols jauns -
Tas, kur mēs ar vēl veldzēm
Steidzam mierināties kop'.

PASKAIDROJUMS II

Tā tas ir, tā jābūt ir,
Ka norīt siek'las viegli ir,
Rau, gāmurs ceļas, nolaižas -
Un tās nav kādas pasakas.

IZTIRZĀJUMS

Ar nodomu viss rakstīts ir
Un jēga visam visā ir,
Tik jāmeklē, tā jālolo,
Jo cits neviens to neiedos.

AICINĀJUMS

No sevis ārā velc bez mitas -
Tā, kā burvjumāksnis Viktors -
Baložus un trušus baltus,
Uguņus jo saltus, saldus!

NOBEIGSĀKUMS

Re, jau tuvojas viss beigām, -
Kādas beigas rakstīt mums?
Tād's, kur sākumā viss jauki,
Tād's, kur sākums - nobeigums.

DEKATLŌNS

"Feins variants!" - viņa izsaukdamās novilka,
"Ohō!" - es viņā piebalsoju,
"Tiku-mēru," - ietīkšķējās degunradzis,
"Velō-velō-pū!" - zvanīja Vēja māte,
"Tuntuļrunkuļbunduļmērcīte," - tiksminājās Šulcs.
Bet es? Ko es? Kā es? Kam es?
Lai!

Apgaismotais tārps!

Bija reiz kāds tārps,
Bij' viņš apgaismots,
Ne jau šāds un tāds,
Bet gan apskaidrots.

Dzīvoj' viņš uz viet's -
Tikai neiemiedz!
Pasak' šī būs gaŗa -
Tā kā laternmiets.

Bet ar' tam ir beigas,
Jo tam sākums ir:
Viss, kam sākums, beigas,
Vidus arī ir.

Uzplaukst viss no jaun'!

Urjavas lai gaviļē,
Kar'tūristi kariķē,
Rāvēji lai raun!

Lēsēji lai lēš,
Plēsēji lai plēš,
Dzēsēji lai dzēš,
Kamēr mīla sēž.

Mīla kājās pieceļas,
Tūlīt viskas izmainās,
Izmainās, ne izmainās -
Uzplaukst viss no jaun'!
Ja!

Man patīk miers

Jā, man patīk miers,
Kas visu caurstrāvo
Kā enerģijas kūli,
Kā Raimonds Maestrō Pauls.

Nē, man patīk divi,
Kad četratā tie ir,
Bet vēl jo vairāk trīsi,
Kad tajos laiki birst.

Un bija trīs un četri,
Arvienu bija tie:
Iekš nulles tapa pieci
Tie sestie, septītie.

Bet tomēr astoņ', deviņ'
Bez pārtraukum' bij' cit',
Jo visums līdzens iraid
Kā tas, kas stāv un rit.

Vai Tev senčos Mediči

Spilgto sapņu zālītes
Ir kā tautas medicīn',
Vai Tev senčos Mediči,
Vai ar' brālis Kārlītis.

Vai Tu saticībā es',
Vai Tev vajag acenes -
Pavēro, ko līdzī nes! -
To, no Savas nākotnes!

Priecājies par nieciņiem,
Sijā gaismu sieciņiem,
Brīvs no daiktiem lieciņiem,
Arīdzan no miedziņiem.

Populārs vai DMT,
Vai gan jautrais LNT;
To vien teic', kā gaismu sveic -
Tas ir brīnišķs dzīves veids!

Pasmaršo, kā brīvība
Ietas tur, kur dzīvība -
Vai Tev senčos Mediči,
Vai ar' brālis Kārlītis.

Jā, umpampā!

Jā, umpampā!
Jā, lai ir Tā!
Jā, laimīgs es'!
Jā, piedienīgs!
Vai tad - pienaksnīgs?

Hmmm...

Tomērt gaišs.

Uz dzīves fōna

Uz dzīves fōna
Okeāns plūst,
Kur splāviens tomēr
Gurdens kļūst.

Uz dzīves fōna
Balsis lūst,
It kā nieks,
Bet debess grūst.

Uz dzīves fōna
Sviedri žūst,
Bet ap sirdi
Vēsi kļūst.

Uz dzīves fōna
Labi būs,
Kamēr tumšie
Ledi kūst.

Uz dzīves fōna
Visi lūgs,
Lai tai mucā
Alus rūgst.

Uz dzīves fōna
Patiess mūks
Divkosībā
Nikni rūks.

Uz dzīves fōna
Tas, kas sūrs,
Jā, nūdien -
Pat dziedēs mūs.

Jefiņš

Jefiņš aiz sien's dzīvi bauda
Un ij nenominstinās.
Viņam jau tak viena alga,
Ko tie citi nodomās.

Patriōts mūs' rātnais jefiņš,
Viņam laika nepietiek.
Redzams, ka, pat sist un noliegts,
Tomērt viņš uz priekšu tiek.

Kaut kas man sev' atgādina

Viņa joku rīcībā.
Bet vai man šai rīta zilgmē
Kavēties iekš' līdzībā?

Laikā viņš ir nepareizā,
Tādēļ viņam pietrūkst tā.
Par spīt', viņš uz priekšu dodas
Savdabīgā paskatā.

* * *

Izmeklējos malu malās
Nozaudēto grasi,
Nevarēdams atsarast
Vairs pats savu pasi.

Iztaustīju ieškkabatas,
Ārkabatas ar',
Paraustīju uzplečus -
Vai tas mani skar?

Ziem' un nakts

Upsī, vupsī, ziemas nav!
Uch, kā notic's tas?
Kur gan tā ir zudusi?
Vai tā izkusus'?

Paldies, mīlā ziemiņā
' to, ka bij' ar mums!
Bij' patiešām izcili,
Nice bij' saldējums!

Upsī, vupsī, nakts vairs nav,
Tikai mīlas saul',
Kas kā drosmes etiķet'
Pāri visiem gail'.

Paldies, mīlā naksiņa
' to, ka biji šeit,
Varējām mēs pagulēt,
Bet nu tam par *late*!

Ziem's un nakts nav, nebūs vairs -
Tas ir fakts un viss,
Zvaigzn's uz zemi kritušas,
Sniegs ir izkūsis.

Vai tad ne?

Feisbuks dienā pieri rauc -

Lai jau rauc -
Vecais skauts.

Es patlaban laimīgs es',
Lai jau es',
Kamēr vecs.

Šķiedru vielās viss ir klāts -
Jauns un stāds -
Lielisks māts!

Jā, no tiesas protēze -
Avīze -
Vai tad ne?

Jā, esi mana mīlotā

Jā, esi mana mīlotā.
Jā, esi, nesi, paesi!
Šķiet, no dienas
Vecas sienas
Dienas slienas
Mienas vienas
Rienas
Dienas
Nektārslienās!

Urā!

Ek, es ļaujos dzīves plūsmai,
Ek, es esmu palaidies:
Ek, patiešām viss ir labi,
Ek, kad esmu izlaidies:

Pūlos es no tiesas dikti,
Ek, lai būtu izlaidies:
Ek, man piere krunkās raukta,
Vien lai būtu palaidies:

Ek!

Flicht! Mmm! Ach! Jā!

Flicht! Mmm! Ach! Jā!
Paskat - vai tu dilemmā?
Jeb vai tikai svārsties, bārsties,
Jeb vai miera nostājā?

Klunkš! Frucht! Tink! Bām!
Kā ar visām liecībām?

Kas tev cits tā laimi iedos,
Kā vien tas, kas bez nekā?

Tou! Kannst! Mit! Špās!
Kāpēc tāda vilšanās?
Kas ir tas, kā tevīm nava -
Lūko steigšus kabatās!

Paspēlējies!

Paņem otu, paspēlējies
Tirkīzzilas kosmes gīzā -
Sakrāso, kā mēdz viens krāsot
Savas brošas, savas vīzas.

Neķer krenķi, ieklausies jel -
Džezmuzik no guašām atskan:
Tas ir visu svētais patskan -
Tas, kas vienmēr visur pats skan.

Noliec galvu, paskaties uz
Saviem slaidiem purnu galiem:
Rau, tavs spulgaiss smaids tur laistās,
Pretim smaيدا, drusku vaibstās.

Šepte iznāks baigu baigā -
Būsi beidzot iemācījies
Glōbus' zīmēt zīdaiņ' vaigā,
Atspirgt, atžirgt lēkmē maigā.

Viss tikai sākas

Paskaties uz ūdens cisternu
Palūkojies uz nieka grasi
Paēd, kā nākas
Aizmet pasi

Jo ir vērts
Labu darīt
Dzīvību izglābt
Nevis gandēt

Paskaties uz skārda mucu
Atrūso to
Nopucē apavus
Sašmorē vistu

Sataisi visu
Kā nākas
Viss tikai
Sākas

Brīnišķīgs ir smaršu kopums

Brīnišķīgs ir smaršu kopums,
Vēdījošs no bišu stropums,
Viņam iekšā salds ir dobums
Kā vissmalkākajais košums.

Izstrāde ir vajadzīga,
Mērķa tieksme - mērķtiecīga,
Visām dziesmām vasarīga -
Galotne jo vērienīga.

Patiesībā esmu broša -
Skanoša un visai droša,
Mīloša kā bišu stropums,
Brīnišķīgs ir smaršu kopums.

Dejas

Uzdej valsi, polku, čācu,
Rumbu, džaivu, hiphopu,
Uzdej mīlu, uzdej laimi,
Uzdej maigu hārdroku.

Uzdej šalli, uzdej suši,
Neaizmirsti RnB,
Izzvidzini savus soļus
Karstvasaras pavēnī.

Izlikumo gurnu šaudas,
Apsēdies vēl lēkšojot,
Izgriez sev' no iekš' uz āru
Katru dienu nakšņojot.

Meties deju ritma peldē,
Šlaksti rokām, vidukli,
Rotē vien ap savu asi,
Propellējot piedurkni.

Un tik uzdej vienu deju -
Čaklu liedagu - spudūc!
Čirks! - un vienu mazu kūlen',
Piespiestu pie manas krūts.

Habā!

Habā!
Holandes mīļvietiņa
Atkal prevalē.
Ak, kā skan!

Cik labi skan!

Habā!
Paldies, ka var harmōniju gūt,
Paldies, ka atkal var mierā
Būt, peldēt, skriet un diet -
Ka var smaršot Bezdibeņa smaršu -
Pārvērst to nebeidzamā baudā,
Neesošā naudā -
Vērtē, bērtē -
Vismilzīgākajā Kaislē,
kas vaislo.

Habā!
Ak, Kungs, cik labi -
Tas ir izdevīgi!
Beidzot tas ir noticis!

Habā!
Es mīlu!
Beidzot!
Noties!

Brīnumzirdziņš

Viegli, viegli, vieglītiņām
Pamostas kāds brīnumzirdziņš,
Dej un skrej tas liku ločiem,
Rau, jau lec tas jauniem bučiem.

Allaž mundrs tas bez gala,
Netrūkst iekuram tam skala,
Dēvē viņ' par Saulcerīti,
Grib viņš jaunu cepurīti.

Viņš ir stiprs, viņš ir ražīgs -
Nav nemazam pikts un gražīgs,
Viņam garšo burkāniši
Un vēl patīk mazbāniši.

Jā, tā ir, ka mūsu zirdziņš
Allaž zin, ka salds ir miedziņš:
Sapņos viņš plūc pilādzīšus -
Saldus, mīļus gardumiņus.

Papriekšāi pusmūžšķitā

Skrej
Steigšus,
Ātri steidzies!

Saskrien kopus, lokus, jokus,
Steidz pa priekšu
Dziesmas teikšu
Patikšu kā kopus jokam
Lokam, sokam, neizteiktam
Leikam, veipam, kārtībsardzei,

Papriekšāi vienā bizē,
Steidzē, leidzē, nepiebeidzē,
Dimdiņkāpostsiera rikā,
Vikā, Līkā, pusmūžšķitā,

Ka var ēst un priecāties -
Miera mikā veldzēties
Notiks tā -
Jā,
Paties!

Te ir mirklis pasakaina

Stāv uz vietas
Klintes cietas
Viss, kas labs,
Kas labi sākas

Tiec nu mājās
Spozme klājās
Tā kas priekšas
Aizmugurē

Paliec klusu,
Apkārt veries
Te nav dusu,
Visi sapņo

Skat, kā laistās
Dienvidsaule
Aizmugurē
Tavas mājas

Pāri plecam
Jauni lecam,
Kājas sietas
Spārni brīvi

Nu ir labi
Te ir zaiga,
Te ir mirklis
Pasakaina

Straumēm līdzī

Straumēm līdzī, tām palīdzī,
Kamēr pašam labāk klūs -
Nemodini to, kā nava,
Bet gan to, kas tevī mīt.

Izžauj kreklu, piedurkn's malu,
Kam priekš tevis glabāts smaids,
Piecelies un apkārt redzi -
Vaļa dziesmā remdēts zaigs.

Spēkradībā glabā, mīli -
Tā ar atvērt' muti stāv;
Apbrīnā un neatkārstmē,
Gaismas kārtībā tā stāj.

Esu mājās, laimīgs, kārtīgs,
Atpūties un izsmējies;
Tagad redzu - viss kā nākas -
Garšīgs alus, garšīgs siers.

ŽVĪKS!

Žvīks!
Un dzīvo!
Žvīks!
Lai dzīvo!
Lai dzīvo žvīks!
Tas brum, tas klaukt, tas bum, tas bamš!
Un dzīvo atkal mūsu nams!
Rau, jau pavīd dzirkstelbirkstelbārkstelstender-
venderbenderlenderjums!
Tas ir mūsu saldējums!
Tas, ko dod, par spīti visam, allaž omulīgais Dumjš!
Prātīgi un kārtīgi, vērīgi un degsmīgi - žvīks! -
kā saules ātrumā aizsteidz ne jau glaimīgi,
bet tieši, spoži, kārtīgi.
Jo prātīgi.
Žvikt!
Rau!
Ā!
Skat!
Kas tas ir?
Prieks!
Kāds tas ir?
Karsts!
Vai neapturams?
Jā!
Kur bēgt?
Iekšā!
Iekšā kur?

Priekā!
Žvīks!
Brum!
Klaukt!
Bamš!

Humōrs

Paskat, smiņķi, vecais klinķi,
Paskat, kur tev ceļš ir mīts,
Paskat, humōr, vecais dumōr,
Vai tu maigonis vai mīts!

Paskat, joks, vai smieklīgs esi,
Paskaties, vai esi jauks!
Pārbaudi, vai sāli nesi,
Vai tak to, kas nezāļaus.

Paskat, briedi, kartpeļcieti,
Vai Tu spēj vēl lēksus lēkt,
Paskat, vai tav' vārdi viedi,
Vai tie smiet liek mums vai brēkt!

Un visbeidzot, vecais dumōr,
Pārbaudi, kur humōrs tavs,
Un tu, traci, jāmpadraci,
Pasaki, vai smieklīgs žņaus.

4 senas dainas iz nākotnes

1. daina

Prast maz lantes | prastkur bantes
Maz vai ietas | preskartietas
Mīlenbachkur | vēl pats mietas
Vai nezin kur | abstrakcietas

2. daina

Vilnismārcisternā mīt kvalitāte
Kalna gala preskartonā | mēdz jau
Ietas vilņu cietas

3. daina

Kartogrāfistimanturba | Konkistadornimantorna
Valisimantugrāfiskuma | Portamanteliskudota

Validōlumspektramoltum | Nevajdzigestiklabortum
Preskartonamīlasdoltum | Kurmēnessarabugoltum

4. daina

**mAzvairslēbensķiteliskumsirzablinskumesterstarmetkulnestamirtiersist
enanteclantusimensertuliquamtumseramsterdamammartakuraidalītumi
rdzakmenstruālijamsterikulinarijnesavtigammartūrijamēdeliktusinmeist
uriklintonistriniskumiliniministrisiklividiminiskuminisilisisisitiium..**

**Ikdienišķa, vienreizēķa saruna
piektdienas vakarā pie jaunmodīga,
inovatīva tālrāķa.**

**"Mīlais, atgriezies no grēkiem,
Paklausies, ko iesaku,
Met pie malas čipsus, alu,
Un to zivju asaku."**

**"Mīlā, tagad man nav laika,
Mīlā, manim jāskatās,
Kā tur 'krānā briedis lēkā,
Saviem ragiem izbakstās."**

**"Mīlais, manim tiešām rūpi,
Negribu, ka pāragr' miedz,
Jo no šitiem maldu 'krāniem
Sird's var ātri palikt ciet's."**

**"Mīlā, paej labāk nostāk,
Apgaismo tu gaismekli,
Vēlos labāk tagad, vienmēr
Būt ar tavu vaibstekli."**

**"Mīlais, paklausies, kā runā,
Tiešām sāk jau niekus gvelzt,
Ātri sastrebt mēslus steidzies,
Un tas al's beigs galvā belzt."**

**"Mīlā, atnes desu maizi,
Šodien rāda "Cīsiņus"!
Tā ir gadsimtena cīņa -
Miesnieki tur sacenšas!"**

**"Mīlais, beidz jel vaibstīties,
Gribu tevi pasargāt -
Neklausies vairs TV niekus,
Ejam svaigā gaisotnē!"**

**"Mīlā, es jau tūlīn ceļos,
Tikai padod aliņu,
Un vėl bišku paej nostāk -
Gurns man aizsedz skatiņu."**

"Mīlais, tevi ļoti mīlu,
Tomērt nāc un piecelies,
Un tad mīlas dejā diesim,
Bezjēdzība, novērsies!"

"Mīlā, man nav it ne rūpju,
Klanos manos paskatos,
Nu jau ietas, nu jau gāžas,
Nu var spēji laimē diet!"

"Mīlais, nu tu daudz jau dzēris,
Nerunā vairs atskaņās;
Ejam, radām mīlestību,
Atkal mīlas labskaņās."

"Labi, mīlā, pierunāji,
Tikai viens man prasījums:
Tad, kad atgriezīsīsimiesi -
TV vietā - saldējums!"

"Labi, mīlais, lai tā notiek,
Saņemsi sav' ticībā;
Iesim labi, mīlēs' abi,
Būsim mīlas kopībā!"

"Mīlā, mīlas kopībā?"
"Jā, un ne vairs lopībā."
"Mīlā, biju aizmirsis!"
"Mīlais, tev ir piedots viss."
"Mīlā, skūpstu!"
"Mīlais, kūstu!"
"Mīlā!"
"Mīlais!"
"Abi!"
"Labi!"
"Jā!"
"Jā!"
"i!"
"i!"
"i!"
."

Mīlestība, mīlestība
Projām veido manu seju,
Izvago tā ilgu rūpēm
Manu bēdām liegto deju.

Kārts aiz manis
Vibotn's prasa,
Dej uz vietas,
Dziedot laista

Delverkūkas aizņemto
Sīdgundkārtas manīto.

Vincentīnō, šoklotīnō:
Iet pa ceļu Arkadelts;
Vien pie sevis, domas jaukdams,
Dzimst un dzīvo Vilis Zelts.

Kunga rijā daudzi rijā,
Kunga namā aizmiegs daudz,
Dzīve aiznes cauri mijai
Visu, ko mēs nespēj' audz'.

Domas domās savās nomās
To, ko vienmēr aizbērt liegts,
Tomērt tonē vienu sirmo,
Kamēr ēzdams atnāk viens.

Ķīlu devis, aizmiegs knaši
Dejotmācējs Kurkuļgalds,
Tak pie sevis, rūpēm steidzies,
Atiet knašķis Kunkuļbalds.

Kirgīzmannas velšu dancis
Robespijers ka mugurkranc's,
Veltnis vīdot rafinēts un
Klaudz kā mednis brašināts.

Maizes vairāk dodiet šodien,
Kad mēs esam vienuviet,
Ka mēs dzīvi ļoti varam
Kā par laimi, nodziedāt.

Pasakaina pasakalja

Pasakaina pasakalja
Vienkārša kā baltemalja
Brīnišķīga, mīkluveda,
Akurāta, piedienīga.

Izvērsta kā dienas vidus
Allaža kā visurmigus
Brīnišķa kā akurāta,
Akurāti piedienīga.

Nevīžoši Žorža Sanda
KategorijFreskobalda
Nebīzdošumalkuvijas
Sekvojas un gadu mijas.

Gadskārtskārdums nekurvidiņš

Mēsjaunesamnesamvecampelēt,
Komēdijakturmēsne pavisamlai mes nesēj ikā vā miesniekturīb anšurpunākd
amiespējamsentēvispārībaskājtakurātimbarktuvjuderīgumsunstepeskuri
b nestiv sap lai st a m k u r t u v e s n a v

Jel parādi

Jel parādi, kā koka gald'
No svaiga gaisa darināt!
Un parādi, kā saulrietu
Vēl ātrāk tālē karināt!

Nu pasaki, kā dzīvūdeni
Dīvās saujās saturēt?
Un kā vēl pulku niknu zvēru
Vienā mirklī piejaucēt?

Jā, kā var iziet cauri sienām,
Tamborēt no kefira?
Un kā var apmest piecreiz saltō,
Paslīdot uz zefira?

Un kā var laimēt miljōns latu,
Tad kad valūta ir eirs?
Un kā var trompet' spēlēt skaļāk,
Tad kad tevīm uzkliedz: "Beidz!"?

Es vēlos zināt, kā var pārspēt
Pastaig's solī gepardu?
Un kā var mātes cepto maizi
Nenosaukt par garšīgu!?

Visbeidzot pasak', cik daudz smaršas
Ir iekš skābekļ' atōma?
Un vai varam pasaul' izglābt
Mēs bez laba nodoma?

Jaunākās ziņas

:Jaunākās ziņas:

"Vai dzirdējāt, ka Monblāns kust? 🏔️
Ka grīļojas kā prāmis vecs? 😞"
"Vai smaršojāt, ka Černobilā 🍂
Atkal biezpienraušus vilā? 😊"

"Vai gadien' Kīnas mūris brūk ♻️
Un karst, kā teikts, kā olīvmaiss? 😡"
"Vai dzirdējāt, kā jeņķi brēc: 🤧"
"Hey, dude, yeah, that's not very nice?" 🇺🇸"

"Vai stādāt priekšā, kā tas ir, 😞"

Ka tagad ūdens rūgtens kļūst? 🤢 "

"Un skaistā meteoritiene ✂

Nav nekāda mīlā Liene? 😞 "

"Un kas ar, vispār 😞, šito džus',

Ka neliekas ne zinis tā... " 😞

"..Ka vēl ir vaļā klubīni? (amirite? 🗣)

Ka apkārt vēl skan klubņiki? 🗣 "

"Bet pēkšņi elektrība zūd, 🚫

Un attopamies svečgaismā... 🕯 "

"Kā Franču revolūcijā, 🇫🇷

Kā pērtiķīti Lūcijā... (that's not so fun 😞)"

🌍🌍🌍 UZMANĪBU - SENSĀCIJA, SENSĀCIJA! 🌍🌍🌍

!!Jaunākās ziņas vēsta, ka: !!

"Kokteilglāzes sašķīda, 🍸

Un Stounhendž's bloki sagāzās, 🗿

Bet Nēmō, jestrais svilpaunieks, 🎵

Tai brīdī teicis: "Tas vien nieks." 😞 "

Miķel's pūta vaŗa tauri

Miķel's pūta vaŗa tauri

Jāņu dienas rītiņā,

Jānīt's pūta vēl skaļāki

Vietējāi mītiņā.

Nāca Pičiņš, taurē pūta -

Teicās lielu plaušu tuŗam -

Pūta skaļi, pūta dikti -

Vēl viens pūtējs atpūtās!

Tas bij' Vilis - Vilis Vonka -

Kādreizējais spēkavīrs.

Kad tas pūta vaŗa tauri -

Visi svarā izkritās!

Nu jau nebūs vairs neviena,

Vilīti kas puŗu sis..

Tomēr atskrien kaimiņ' Ansis -

Saka Vilim: "Daj mņe zis!"

Nu tik taurēs, nu tik baurēs -

Ansis laimi iemēģin' -

Sarkdams, sprāgdams pūŗ caur trubu -

Neliels bļerkšķis ārā skan.

Sanāk vis' ap kaimiņ' Ansi,

Saka, Ansīt, tu vēl mazs -

Tikām Ansis sarauc pieri,

Saka šiem: "*Sie sagen was?*"

Pūš viņš vēlreiz savā trubā,
Ka ne acīm paticēt!:
Aizpūš mežu, aizpūš lauku..
..Laikam jāsāk gavilēt!?

Svinīga pamācība un uzruna kalniem svētku un ikdienas gadījumā.

Krakatau, Krakatau,
Nu tik būs viens kārtīgs "au!";
Klau, kā korēs gunis krāc -
Tā kā pārbāzts pakomāts.

Everest, Everest,
Būs tev beidzot "*Ever rest*":
Tas par tavu lepnību,
Debesjuma bakstību.

Uluru, Uluru,
Nebūs tev vairs namtuŗu,
Vaj'dzēja kam daudzāk ait',
Mālēja kas sejas "*white*".

Gaiziņkaln, Gaiziņkaln,
Necel apkārt žēlab' valn',
Beidzot dižens tapsi tu -
Tas par tavu zemību.

Ararat, Ararat,
Sak' - par daudz tev' ļaudis skat'?
Vaj'dzēja tev augstam augt,
Lai zeme sākt' zem tevīm plaukt!

Fudzijama, Fudzijama,
Daudz tu snavi, mīlā dāma:
Ļaud's teic tev' par smuku geiš',
Bet es neko daudz nepateikš'.

Kil'mandžāro, Kil'mandžāro,
Tu tik to, kā tūrist's kāro,
Kur tavs kādreizējais vaibsts,
Kas ugunīgs bij' un tik skaists?

Kotopaksi, Kotopaksi,
Saslauki aiz sevis kaksi,
Ne tik citam sejā bakst'
Un aplam's parādzīmes rakst'.

Akonkagva, Akonkagva,
Labāk būt', ja būtu vaga -
Vismaz sējai derētu
Un ļaudīm labīb' audzētu.

Makinlij, Makinlij,
Tu, kas kontinentus mij,
Paliec tur vēl mazu brīd',
Vēlāk var' vis' sašķobīt.

Paldies, atā.

Mīlu

Mīlu zemi, mīlu vīn',
Mīlu ganīt - mīlu *green*,
Mīlu krāt un mīlu plaukt,
Mīlu avis kopā saukt.

Mīlu vaŗu, mīlu dot,
Mīlu grūt un izdilot,
Mīlu diet kā pasakās,
Mīlu ainas neskartās.

Mīlu lomu spēles tās,
Kuŗās vidēs lietotās
Tomērt arī varam mēs
Sajust skaņas mellenēs.

Vēl es mīlu iejūsmot,
Mīlu kājas sakrustot,
Mīlu vienu - skaļi krākt,
Tad, kad krāc ar' vecomāt'.

Krūtes tik stīves

Jaunatne - krēmatne
Baudatne - skaudatne
Raudatne, gaudatne,
Kāpēc tu pinies?

Kājmini, minies!
Dzerekli, kūtries!
Vainekli, jauno!
Dodēji, devi!

Kvinta uz augšu -
Kvarta uz leju.
Pirksteni maukšu
Vienādu seju.

'zicionālformas -

**Graciōzi domas,
Kromas un sōmas,
Domdēju lomas.**

**Paskat, kā māga
Dzerokli rāda,
Paskat, kā stiga
Rāda, kur miga!**

**Kingūzis - laukis,
Baņoklis - tauķis
Krūtes tik stīves -
Uzpūstas pīles!**

13. nodaļa “SPULGOTĀVA”

**Domā, ka esam augi -
Tādi - daugi, daugi -
Viena lietus dzirdināt',
Vienas saules apmirdzēt'.**

**Domā, ka esam visi
Kopā auguši,
Vienlaik dzimuši,
Nāv's ne redzēj'ši.**

**Prāto nu iekš visa -
Sānsānmitekļos,
Mūsu rokas, kājas
Kā zar' vēdekļos.**

**Dzirdi - mēs mūžīgi
Atkal mostamies
Tur, kur saules gaismas
Katram sava ties'.**

**Saule, gaisma, visus ceļus,
Jau'a iepriekš zinādama, -
Cēlā dāma!**

**Spīdums, spožums gludās tekas
Izlīdzinadams -
Paties!**

**Paldies! Es saku - blāzmas zilgai,
Starojumam un vēlei -
Vēl sav' lej!**

**Katrs būdams savā galā,
Apvienojot to
Atbildīgi!**

**Spodrība nu valda, galda
Apakšā, augšā, vidū
Un pusēs**

**Nekas vairs
Nesarūsēs.**

Gaismas, gaism'

**Gaismas, gaism', vēl vairāk gaismas
Jaunvalodas skriptūrā -
Tur, kur formas vieni vīd -
Hieroglifi, iespiednes.**

**Gaismas, gaism', lai atklāts Sevis
Jaunums jaunā izteiksmē -
Tajā, kur "jā" tiešām "jā",
Un tur, kur "nē" patiesi "nē."**

**Gaismas, gaism' - lai pietiek tās,
Lai daudzi pāri pārlejas... -
"Pietiek jau," sirds saka man,
"Jo, rau, jau zum un, klau, jau zvan'."**

**Gaismas, gaism' vismaigā tonī
Degunradzī, maigā ronī,
Gaismas, gaism' lai nu ir rāmi,
Gaismas, gaism' - lai kuģi, prāmji, -
Gaismas, gaism' - nu gaisos peld, -
Gaismā, kas sird' kveldin kveld.**

RĪTA DVAŠA

**Jā, dvaš', kas rītausmā putniņus ceļ -
Pat tos, kas iekš naksniņas dzied;
Jā, dvaš' kā gaisma ik rītiņā mūs
Piepilda daudz un mazliet.**

**Atveram acis un dvēseles spulgiem
Nu apspīd šī dvaša tad mūs,
Un katrā no rītmaizes nolauztiem gab'liem
Ap sirdi reiz mierīgi kļūst.**

Daudz vai ir gulēts, daudz vai ir snausts -
Nomoda sapnis ir šeit un nav lauzts,
Jo simt balt' vīstīņu groziņos glītos
Steidz dēt to, kas vārdiem nav pausts.

Šī dvaša mūs piepilda, jā, zelta rītausmā,
Kuŗa mums visiem nu zied:
Dodamies rokās! Jo kopā ir vienkāršāk
Iepretim zeltgaismai skriet!

SILTĀ GAISMAS ATVEIDĀ

Dzidrundzidrskābtīksmesvalgā
Kaleidoskōpmirgasmantā
Dziednerūsējošivīņas
Pukītesunziedlapiņas

Kadmanskaidrtērcītesmaiga
Ļaujkādvienziņģemtilidzi
Tadtikvienkāledusporas
Izverdsiltmiaizgūtnēm

Unvisbeidzotrautskārauniņš
Brēcpēcmātestēvaarviņš
Nepalicis bāreņos
Siltā gaismas atveidā

Dziedinošā gaisma

Gaisma - tā ir dziedējoša,
Gaisma - viņa brīvējoša,
Gaisma - šī gan tīru dara,
Gan tā skalo akmeņus.

Akmeņi, šie gludie oļi,
Tā kā strauta ceļa zīme
Pēcāk tīkami pat ļoti,
Brīnišķīgi brīnošies.

Akurāt' - tas gaismas devums -
Ak, cik tā ir dziedinoša -
Mēlei jāapklust tās priekšā,
Gaism' lai dzirkst' tās kārpiņās.

Mmm...

Vai tas pats,
Kad raugos gaismā,
Kaut nu būtu
Vēl gaišāks -
Tāds, kā mirgo
Visspožzvaigzne -
Saule kvēlu kvēlākā.

II

Atminu,
Ka dejas dietas,
Atminu,
Ka milēts viss,
Atminu,
Ka iekurts pavards
Vēlei nava izdzisis.

III

Nu jau jauns,
Kas gaismā izcelts,
Ko vēl varam vēlēties? -
Kur tad paliek māsa nakte? -,
Jā, par to vēl vienoties

Dedzis sveci,
Raugu liesmu -
To, kas Tavā acī spīd;
Brīnums - dzīve
Dzidrā pausmē,
Brīnums dzīvi
Iepazīt.

zibens zvaigzne

zibens zvaigznes elļojumā
Kārtība pastāv
zibens zvaigznes rītkārsnībā
Plašumi redzas

zibens zvaigzne, es' un devi
Kuŗam ko, kā pārlej gaismā;
zibens zvaigzne, tu jau zini -
Mums jau pietiek vien ar Tevi.

zibens zvaigznes uzmundrībā
Viegli liekas
zibens zvaigzne, mūsu mīlā,
Neizdziesti!

MĒS NU GAISMĀ ESAM

tik viegli, vieglītēm!
lai dzelonstieplu nasta
saka: "Ļab' es lēm!"

vietas vairāk netrūkst,
netrūkst svētību,
zobeni vairs nerūs,
jo tos nelieto.

MĒS NU GAISMĀ ESAM

**Es kādreiz atminos
Par žēlabām un vainām,
Tomēr kāds tās izkrāso
Par saules ziedu ainām.**

**DIVI ZEMESLODES
PA VIENU ASI SKREJOŠAS,
NEKAD NESATIEKOŠAS,
NEKAD CITA CITU NEIERAUGOŠAS,
JO SAULE TĀM PA VIDU,
KAS ŽILBINA.**

**Spožs un jauns, un tīrs
Piedevām – brīnīgs
Ir Dabas skaidrais rīts,
Kas rasas lāsē stīdz.**

Vārdum vārdi

Vārdum vārdi
Baltos palagos vīti
Baltas saules
Aplaistīti

Īsti
Vizoši
Kā ezera vilnīši
Skaisti, rāmi
Dienvidus saules
Apspulgoti,
Proti,
Īsti
Īsteni
Briljantos savienoti.

Vārdum vārdi
Debesvārti
Sīksmalkā tuvībā
Skaidroti
Vienkārši trīskārši
Jauni un jaunoti
Labtīksmībā kārtoti
Vārdum vārdi -
Balti, skaisti

Spārnus sevīm neapgriez

Spārnus sevīm neapgriez,
Aizver acis, notīci,
Ka tu gaisā pacelties
Spēj no savām sajūtām.

Dvēsele tad augšā ies,
Bet ne no dzīvēm pabeigtām.
Vēl laika pietiek tām.

Sajūtspektrs pārāk plašs,
Noskaņojumiem tāpat.
Tomēr izbeidz dzīvi dažs.

Aizver acis, nerunā!
Domas bezgalībā skries,
Nenonākot pretrunā.

Dzīvīb's kausu nepielies
Ceļš, kas kāju mīts,
Tikai tas, kas gaisā skries.
Spārnus sevīm neapgriez.

Jā, ko tu nu vēl gaidi?

Jā, ko tu nu vēl gaidi?
Ar' tev ir loma sav'
Uz spožās skatuves,
Kas saukta pasaule!

Jā, ko vēl vilciniesi,
Vai bail no neziņas?
No nezināmā bail?
Tāpat tas atnāks klāt!

Šai harmōniskā zemē
It visam sava viet'!
Rau, koki jaunaudzē,
Rau, saule lec un riet!

Vai bail ir apstātiesi,
No visa atteikties?
Ja bail, tad zin' tāpat –
Tas sen jau noticis.

Nu nebozies tik dikti,
Ja tev ir atņemts viss,
Jā, nu tu brīvs ir kļuv's, –
It visu ieguvis.

Jel atdzeries no straucha
Un seju nomazgā,
Tad paveries uz sev'
Iekš', ūdens atspulgā.

Kā bija

Un apklusā vēji,
Norima vētras,
Mākoņi kliecinājās,
Rūpes pagaisa,
Vaigi izgaismojās,
Ačteles iemirdzējās
Kā zvaigznes.
Un laika vairs nebija
Kā nekad nebijuša,
Viss zaigojās jauns
Iekš dienas bez nakts.

Vairs nebija dziesmu,
Nebija balsu,
Nebija atziņas, nebija
Domu.
Nebija mērķu, nebija skaņu,
Nebija taustes, nebija
Jausmas.

Nebija tā, ko reiz sauca par
Mūsu,
Nebija jūsu,
Dvašas un pūsmu.

Palika sapņi,
Lielākais prieks,
Atkalredzēšanās un tikšanās.
Palika cerība liega
Bez viltus,
Palika ticība,
Vienojot tiltus,
Bija ik mirklis
Tik īpašs un dārgs,
Palika mīla un
Viņas vārds.

Gaismas bērnu maršs

Dipinām ar kājiņām,
Plaukšķinām ar rociņām,
Esam nīpri, moži,
Priecīgi un droši.

Esam visi vienoti,
Draudzīgi un laipni,
Gaisma vienmēr piepilda
Visu mūsu saimi.

Soļojam uz vietas,
Nav mums sirdis cietas,
Gaismas vaiņags galvā,
Saules stari balvā.

Sirdis savas sargājam,
Tumsu gaismā pārvēršam,
Lai iekš sirž' ir krietnums,
Mīla, labestīgums.

Griežamies nu riņķī,
Gaismu visur raidām,
Jā, kā fontān' ūden', -
Gaismu mēs tā svaidām!

Prieks ir mūsu vidū,
Acis mums ir spodras,
Kopā vienmēr jautri,
Vai tu mulķ's vai gudrs.

Lai gan mēs jau gaismā,
Ejam vēl uz spozmi
Un, kur gaisma laistās,
Rodam saules rosmi.

* * *

"Es maz ko tiešām atceros," -

Reiz teic' kāds vecāks kungs -
"Bet ne tamdēļ vakaros
Vēl mana sirds tā skumst -

Man nevaj'g dziļu atziņu,
Man nevaj'g stipras rok's,
Man vajag šķīstu sirsniņu
Un ac's kā dzidrus log's."

Pērle

Satver rokā teju - rau! -
Pērle ienzaigojas - skat! -
Spulgākā no visām pērlēm,
Dārgākā uz pasaules.

Klau! - tev nekā nevaj'dzēs -
Tik šīs pērles vienīgās -
Viņas vienas vajag tev -
Tā ir viņ', kas laimi nes.

Pārdod visu, kas tev ir,
Ka var' pārli iemantot:
Saņem divos pirkstos to,
Raugies, kur tā tevi ves.

Dienvidus

Sejā spulgo dienas vidus -
Šķīsts kā skaidrots pusmēness;
Viss nu tagad gaišs ir kļuvis,
Arī ezers Locha Ness.

Tajā vizļo saules zaķi -
Liegi, viegli spēlejas;
Apklust vētras, nomierinās
Briesmoņi un skrējējas.

Staru spulgos, plazmas masās,
Šķiedrās, ūdens rituļos
Tagad spulg' ar' tavi vaigi
Siltos gaismas vizuļos.

Gaisma acīs, maiga, dāsna,
Labestīg' un piedodoš',
Ved pa visiem saviem ceļiem
Lēna, visu mierinoš'.

Mirdz ar' gaiss kā elektrība
Caurstrāvots tas debesu -
Ozōna kā mīlas dvasas,
Pilns ar' saules krevešu.

Gaisma pati brīnās spieģ'li
Lielām bērna ačtelēm:
Rauga, kā zaigs kļavu sīrups
Līst pār sviesta vafelēm.

Gards un tīkams saules rieciens
Spīd nu visiem rokās mums:
Laužam, dalāmies ar visiem,
Lai neviens vairs nesaskumst.

Viss nu rāms ir kļuvis, durvis
Vērtas nu uz paradīz':
Tur, kur spozmes mājas klājas...
Kāds jau Tev tās parādīj's!

Tas ir nieks

Ak, dārgais draugs,
Viss nāk gaismā -
Vai redzi zibens strāvas plaiksni,
Izgaismojam debesis?
Izgaismojas viss.

Ak, mīlo cilvēk,
Viss pārtop gaismā -
Piedod, lūdzu,
Visu man,
Ka nepateicu ātrāk.

Ak, seno biedri,
Laiks nu sācis
Atpakaļ ritēt -
Kur paliek viss?
Jūra, zeme, debesis?

Ō, dārgais draugs,
Būs bēdas desmit dienu,
Bet galā -
Tikai klusums, miers
Un taisnīgums, un prieks.
Tas ir nieks.

Sena dziesma

Svētījamies, pildījamies, mierināamies,
Dziedināamies,
Vienojamies, līksmojamies,
Rosināamies.

Svētījamies, daudzināamies, runājamies,

Piedodamies,
Vienojamies, sarosāties,
Vieglināties.

Svētījamies, atpūšamies, izzināties,
Piedodamies,
Vienojamies, netraucamies,
Svētījamies.

Nepaliks nekas vairs tumsā

Visas vēlmes piepildītas
Visi sapņi izsapņoti,
Bet ir kas tik ļoti spīdams -
Spožumā tas gozējas.

Ak, cik dāsni - tas ir ļoti
Spēki pilnveidots kā joks,
Kuŗam mirdzošs zvārgulbārkstis
Tā kā nebeidzamais jōns.

Fotōnspektra smaršu spulgos
Atkal gozējas kā likts -
Nemierīgs un trīsulojošs
Tā kā neilōnauklas žviks.

Triks! un spulgo Dienvidsusējs
Neparasti maīgs kā klints -
Vienmēr, visur, visos laikos -
Ak! - kā smaragdspulgas vinds.

Mēs jau gana - mēs jau spulgo' -
Dulgo, krulgo - neapsulgo,
Jo vienmēren vaiga sūnas -
Sūn's kā sien's vien mīen sien tien lien.

Brien! - lai varam spulgot kopā -
Lokā, dokā, neaprokā -
Jo, kas aprakts, celsies augšām,
Nepaliks tas tumsā kad.

Gaisma un vien' mīlestība

Gaisma un vien' mīlestība
Austa caurum caurēm visam
Tam, ko sauc par pildījumu -
Valgmes, esmes dalījumu.

Gaismas dziņas plūdlīnija -
Tā tā pati, kuŗai piemīt

Visa gandarītā plūsma -
Vienīg' jūsma, miera gūzma.

Maigums un vien' mīlestība -
Sirdsskaidrības gaismas ziņa,
Kurai apkārt dienas dvesma
Tā kā esme - viegla, mesta.

Tikvien tālē, tikvien šeitā -
Te, kur Dieva atklātnībā,
Liegā miera vadlīnijā -
Lijā, vijā, gadu mijā..

Klau, balts paliek viss

Klau, balts paliek viss
Es baltā izmircis
Svēts un skaidrs
Ir tavs prāts.

Smalks un jūtīgs
Ir šis triepiens
Dziedinošs
Kā maizes rieciens.
Baltā pienā
Izmērcējies
Uzvarētājbaltmes kliedziens.

Skaidrīb's spektra
Trejgalvība
Spozmes skalas
Dievišķība

Pārmērkritums -
Ūdens miza
Darva balta,
Spilgta

GAISMA

Viss ir gaism', tā Tesla teica,
Tad, kad apkārt pletās nakts,
Tomēr, sakot Teslas vārdiem, -
Arī tas ir gaismas akts.

Tas tā ir, jo mūžu mūžos
Viss no jaun' ir izgaismots,
Un, lai kur mēs arī raktu,
Viss ir vienmēr gaismas dots.

Gaisma, gaisma, atkal gaisma,

Kur tad mijkrēšļstundas vaigs?
Aizver acis, tomēr redzi -
Arī tumsa gaismas laiks.

Gaisma, kur gan viņa dzīvo?
Tagadīnās viņa ir:
Viņa ātrāka par nāvi,
Dzīv' no dzīvības tā šķir.

Gaisma - tas ir starmeškūlis,
Fotōnneitrōnlādiņš ass,
Griezīgs lāzermetienstūris,
Tas, kas reizē viss un mazs.

"Gaisma, vai mēs tevi mīlam?
Gaisma, kur tu mūsos es'?"
"Saku jums, es siržu vidū,
Un iekš visas tagadnes."

Brīnumiņš

Rau, mīlie mani, paskat, klau!
Kā brīnums pats ir uzbūries,
Tas uzplaucis kā varens zieds,
Kā skaidrs pavasaŗa liets.

Tas dimantdzidrumā ir aptīts,
Nav nekad tas vaigā skatīts -
Pāri plūstošs, dzirkstošs rīts,
Kas saules skarā ievīstīts.

Mums skaidrā slavas jūsmošanā
Buķet' šī mirdz viskrāšņumā:
Un te uzaust krāsu loks,
Kam pāri dzīvlo dzīvīb's koks.

Jau gaismā uzvar nomodiņi
Zelta roku arodiņi,
Baltiem palagiem tiek klāts
Visbalto ziedu aromāts.

Un žilbinoši tīkams smaids
Jau sak', ka prieks ir vaļā laists -
Tas guldīts mīlas gādībā,
Visrāmā miera patībā.

Lauku idille

Pavej! laukā, piegulā!
Kāds neticami skaidrs skats!
Re, pārskrien stirnas, ganās alnis,
Rāmi griežas dzirnavrats.

**Tur, atlaidusies zālītē,
Zem apses snauž kād' lapsiņa
Un paštiksmībā nodomā,
Cik smuka tai ir jaciņa.**

**Tur vējiņš, mazais svilpaunieks,
Pa debess ārēm gubas trenc,
Un avis, lejā ganoties,
Sak' - augšā, tur mīt mūsu gans.**

**Vēl tuvā birzī vālodzīte
Savus bērnus aprūpē:
Tos pabaŗo, tiem dainas daino,
Noglabātas pakrūtē.**

**Un saule, starus aijādama,
Smaida savā dāsnumā;
Vēl bārsta spozmi, sijā gaismu
Dzirkstā dabas valgumā.**

Svece

**Kaktā stāv vien' degta svece -
Tā ir gaismas turētāja,
Tai vis' tumsa aiziet secen,
Tumsa - baŗu mūrētāja.**

**Tiešām - viena svece iespēj
Visu kambar' darīt gaišu,
Gaišāka par ug'ni kalēj',
Maigāka par japōn' geišu.**

**Mirguŗo kad sveces liesma,
Iesilst tad ar' visiem sirdis,
Klau, kā atskan spozmes dziesma,
Kas ar prieku visād' dzirda.**

**Man te tŗik, pie sveces liesmas,
Tāpēc namu ņeit es cēlu,
Redzot - gaisma glābj no briesmas,
Kuŗa apdraud vāju, ņēlu.**

**Es te vienmēr būš' - pie sveces!,
Citas viet's man nevajadzēs,
Gaisma ņī i' nesavecēs,
Nedz ar' to būs spējams izdzēst.**

14. nodaļa “TAISNOTĀVA”

Es nācu uz šo pasauli

Es nācu uz šo pasauli
Un metu uz to uguni:
Nu vēroj', skatos es uz to,
Līdz drīz tā ņem un uzliesmo.

Es nācu uz šo pasauli,
To nabadzībā atradu
Un brīnījos par to, ka liels
Bij' dārgums tanī atradies.

Es nācu uz šo pasauli,
Kur ļaudis akli, pusakli
Bij' savās sirdīs - saku jums -
Tas bij' viens bēdīgs atklājums.

Es nācu uz šo pasauli,
To pieveicu ar aizsauli,
Nu saku - turiet drošu prāt',
Jo esmu ellei teicis "stāt!".

Es nācu uz šo pasauli
Un metu uz to uguni:
Tā sadeg jau un uzliesmo,
Kam jaunam vietu iedodot.

Es atvēršu dziednīcu

Es atvēršu dziednīcu
Visām skumjām dvēselēm,
Lai tās iekš sevis prieku rastu -
Tādu nebij'š', neparastu.

Es raudzīšos ik pārī acu -
Jaunu, jaunāku vai vecu -
Un vēl sirdis sildīšu,
Maz ko vārdiem bildīšu.

Es uzrunāš' ar skatienu,
Ar mierinošu, patiesu,
Un piedošu it visiem vis'
Lai vecais ir kā nebijis.

Un sanāks vis' uz dziednīcu,

Kaut tajā jau tie mājotu,
Un veselīgs ik mirklis būs,
Un to, ko gribēj', visi gūs.

Vai?

Kas aizliegs brīvai balsij spēt
Vis' paties' paust un neklusēt?
Kas apstādinās cunamviln',
Kas mierīgs ir un rātņi zviln?

Kam spēkos būs iekš katras dien's
Ēst zaļumus, kad priekšā siens?
Kam ērti būs pat vējvētrā,
Kad tīksme rasta kaķmētrā?

Kas izlīdzinās visus ceļ's
Iekš mežonīgas tangō deļ's?
Kam interesēs jaunais viss,
Ko nesis pasta balodis?

Kas pratīs rotaļ' spēlēties,
Kad āmurs sist iekš bargas ties's?
Kam pavaicāt, kā rītdien būs,
Ja šodiena ir pazudus'?

Kas pratīs godpiln' valodā
Vis' vesti krietnā arodā?
Kas apjēgs to, ka dzīvīte
Ir tikai nu un tagad, te?

Tu es', ko ēd,
Tu nes, ko vel,
Tuvu es', tālu es' -
Tam nav nozīmes.
Viss, kam iraid nozīme -
Tas tepatās, tas tepat.
Rau' un lūk', un vei', un skat!
Jā un nē, un jau, un pat!
Mīl' un nāv', un dzīv', un dzīve -
Jāsaglabā tas, kas dārgs.
Jānovērtē mīlu mīlas
Allaž nemirstīgais sargs.
Mīl' iekš mīlas, mīl,
Kā liekas
Tad, kad divi satiekas
Trīsreiztreju mīlu mīlu
Mīlvientagad,

Mīlaizvien.

fffffffff! - vējš pūš!
ufff! - kļiedē mīglu..
ach - jūsma nes ziedus.

Šī jūsma ir vēsma,
Kas ziedojušies.

hmmm - gāmurs kā ķīlis,
kā svārsts, svārpsts un svērtenis -
klunkš! - tik sīks un tomērt -
likteņa lēmējs viņš.

Ko nu izvēlēsimies?
Labāk neko.

REIZĒ RUNĀT, REIZĒ ZUST

Še, Tev latvju valoda,
Še, man kuršu izloksne,
Rau, kur sēļu dialekts...
Bet kur siržu valoda?
Kur tad sirdsprāt' izruna,
Kur gan sapņu izteiksme?

Kā var teikt, lai notiktu,
Ja nav ticīb's izruna?

Gribat? - šo to pateikšu:
Rau, Jums rokās dimants dārgs -
Tas ir - mācēt domāt, just,
Reizē runāt, reizē zust.

Izlikās kauns par jo taisnu

Kas man iekš padoma,
vai jele tas zināms ir katram,
kad kādība kārtībā iraid
un degsmīga sirds ir iekš krūšu.

Un vēl pirms tā visa, kas sita,
lai jaundara kaunos, ko liedā,
stiepdamiem, kraudamiem viegli,
kā ežziedes saldajam ziedam.

Bet allažin jauzdams par citu,
iekš padoma skaudra, bet taisna
izlikās kauns par jo taisnu -
taisnīgu tiesu, jā, tas.

Sarosās, ļaudis!

Sarosās, ļaudis!
Mudiniēt, kustiniēt
Prātu un sirdis,
Iekš mīlas karstas,
Ūdeņu versmes.

Pantmēru vārsmās,
Jūtu brāzmās,
Lielākā rāmā,
Klusuma stāvā.

Sarosās, ļaudis!
Klejojiet šurpu,
Visur un visād',
Nesaudzē' sav' ād':
Viss jau ir šeit klāt.

Tagad

Tagad nerūpējies vairs,
Tagad neseķo.
Tagad esi, tagad priekā.

Tagad Tev neseķo.
Tagad Tevīm draugi.
Tagad apkārt miers.

Tagad vidusceļš ir brīvs,
Tagad smaids – efektīvs,
Tagad naida nav.

TĀTAD KOPĀ SEPTIŅI

Šis būs pirmais pantiņš,
Jāteic, – sākotnējs,
Tomērt lieķu zināt –
Sākums beigas lēš.

Lai ir slūžas vaļā,
Lai līst stipri liet',
Kārvdūzis, erķens,
Maziņi un liel'.

Ūdenim ir jāplūst,
Jo tam atmiņa,
Šķīdina kas sārņus
Katra apziņā.

Šis ir tas, ko vajag
Katrā miestinā,

Svarīg' nav vai trūcīgs,
Vai tu bagāts, jā!

Lūk, tas gāžas cauri
Visiem aizsprostiem:
Klau, kād's krāces, brāzmas
Skāļiem ūdeņiem!

Šis būs sestais pantiņš,
Jāteic - pastarais,
Tomērt lieku zināt -
Pēdējs pirmais ir.

TĀTAD KOPĀ SEPTIŅI

✈ Papīrlidmašīnas ✈

Es loku tūkstoš vārdu
Iekš papīrlidmašīn'
Un sviežu tās, cik spēju,
Lai lido tās jo tāl'.

Tās ziņojumus nesi
Par to, kas bija, būs,
Un ar' par to, kas tagad,
Un kas par tagadn' kļūs.

Es rūpīgi tās loku
Ar krietniem vilcieniem,
Lai perfektformā laistās
Ikviens no stūrīšiem.

Tās aprakstītas rādās -
No iekšas, ārpuses,
Bet, ja tās loka vaļā,
Tās lasīt nevedas.

Jel ķer šīs lidmašīnas,
Jā, tādas, kād's tās ir,
Jo, uzlūkoj's tās, sacīs' -
Nu varu laimīgs mirt.

Mierīgi, miers!

Mieriņ, mieri, mans mieriņi,
Mieri manī mierojiesi;
Miera mājā mainās mēri,
Man maz mēles - mazumāi.

Meklē mieru māla milnā,
Malku - Madlienā mazliet:
Mūru Mārās mazmeitiņas

Mēž maz's masas miestnāje.

Mūza mēdza mani manīt
Mūža meža matricāje;
Maija miju mantu modē
Mirdzumā mīt mīlestīb'.

Maka mākā maltas maizes... -
Mieri, - manī mierinies'!

Kāds vīrs.

Man teic' kāds vīrs
Iekš' latvju mēlē:
Nedzīvojam kūrortā -
Palūko, kas augšai vīrs'! -
Labu vēlē
Vai tad kāds?

Lielām acīm paskatījos -
Saule gaiša, gaišāka,
Mākoņavis piedevām
Zilgmi zelē lēnītēm.

Nesapratu kādu vīru,
Ko viņš sacījis bij' man;
Ieklausījos, sadzirdēju -
Kāzu zvani taču skan!

Lai gan latvju mēlē teicis
Visu bija šis kāds vīrs,
Nesapratu, kā var noliegt
To, kas allaž svēts un tīrs.

Teicu vīram latvju mēlē -
Tā ir paradīz', ne elle:
Atver acis, paskaties -
Uzmini, kur debess skries!

Vārda uzsūcinātais

.Šis vārda uzsūcinātais
Piesātinātais "es" ...
Nez kur brūklenes?
Kur mani nes?

.Šis vārda uzsūcinātais
Praktiskais vārds
Kieģeļu smārds
Veļšņorē kārts.

.Šis vārda uzsūcinātais

Brošūras krēms
Saka, ko lēm's
Iekš mūsu vēn's.

.Šis vārda uzsūcinātais
Kārtības sargs
Taisnīgs un bargs
Kaņepju parks.

.Šis vārda uzsūcinātais
Brīvības mērs
Priecīgs, ne sērs
Stipris, ne vārs.

Lielākais atskaites punkts

Lielākais atskaites punkts
Ir kamols kaklā rūgts.
Kad pagātne pakājē brūk,
Uz priekšu vajag mukt.

Mūžības krustceļu tēls
Ir plosošs, virzošs, kvēls.
Lai lejup to notekā sūktu,
To dēvē par atskaites punktu.

Tas jēdzīgs un derīgs var būt,
Ja pārējie punkteļi zūd.
Tam jābūt vislielākajam
Tam tavam atskaites punktam.

Treknu to zīmē zem sevis
No nastas, ko liktenis devis.
Kad stāvēsi bedrē jo dziļā,
Būs jādodas jaunajā ceļā.

Lielākais atskaites punkts
Tev pateiks - gana ir skumts,
Jo pagātnes vairs nava,
Tik sirdsskaidrība tava.

Audzi, manu baōbabi

Audzi, manu baōbabi,
Taisies liels un taisies dižs;
Kuplo, taisno baōbabi,
Esi putniem mājoklis.

Ak jel, brango baōbabi,
Stāvi drošs un nebīsties:
Briesti spēkā, druknumāi,
Esi visu aizstāvis.

Ai tu, manu baōbabi,
Uz sav' zariem mani nes:
Ka var' vērties jūdzēm tāli,
Matīt to, ka viss ir lab'.

Ak jel, skaisto baōbabi,
Tik man tavos zariņos;
Līdz' ar putniem patvertiesi
Tavā zaļā vaiņagā.

Ak tu, dižo baōbabi,
Tu, kas dzīvūdeni dod:
Lai tav' zari pilni augļu,
Vis' iekš tev's lai mieru rod!

Paliec nomodā

Paldiec nomodā -
Jā, vēl nomodā;
Kaut jel stundiņu
Priekā mierinies.

Paliec nomodā,
Gaismo debesīs;
Topi saliedēts,
Pilnīgs, labprātīgs.

Topi cildens tu,
Topi apgaismots,
Topi darbīgs tu,
Topi aizrautīgs.

Paliec iedarbīgs,
Paliec nodomā,
Esi degsmīgs tu
Savā arodā.

Esi nomodā,
Taisnīgs vienumēr,
Cēlā spriedumā,
Debes' brīvībā.

Kūtris neesi,
Čaklis palīdzi
Katram tuvākam,
Kas no sirds tev' lūdz.

Garām nepaej
Savam naidniekam,
Labu vēlē tam,
Māj ar cepuri.

Esi priekpilns tu
Tad, kad zākā tev',
Lai par tevi teic -
- Jā, šis dzīvi sveic!

Pateicība

Es mīlu tevi, strādniecīn,
Ka savu darbu taisni veic,
Es mīlu tevi, naktssardzīn,
Par to, ka vienmēr nomodā.

Es pasakos jums, pastnieki,
Ka mīlat visas vēstules,
Ka savu darbu uzticīgi
Izpildāt līdz pašam gal'.

Paldies jums, jautrie mūziķi,
Par to, ka prieku vērtējat
Visaugstāk no vis' liksmībām,
Kas ienāk cilvēk' prātos nu.

Es mīl' jūs, mani ļautiņi,
Kas dzīvojat uz zemes virs's,
Un jūs, kas jūrās, raktuvēs,
Un arī jūs, kas debesīs.

es - viss un nekas

Es zemojos zem visiem vārd',
Man neko nevaj'g kā vien skārd',
Es nabags esmu, lupatlas's,
Kam vārds ir griezīgs un jo ass.

Es mītu miestu renstelēs,
Uz sava vēder' lienu es,
Man galvā ērkšķu kronis pīts,
Es viscaur sist un sagraizīts.

Man tomērt iraid nākotne,
Jo esmu visa sākotne,
Es tava acu zīlīte
Un katra drēbju vīlīte.

Es esmu plīks un apdriskāts,
Es reizē svešs un apzināts,
Jā, esmu visa sākotne
Un arī tava nākotne.

Atdoties

Es dodu, dodu, atdodu,
Līdz nav vairs it nekā, ko dot;
Es dodu, dodu, atdodu,
Jo tas ir vienīgais, ko prot'.

Es dodu tam, kam nav nekā,
Es dodu tam, kas pārticīgs;
Es atdodu vis' pēdējo
Pat tam, kas nevaid pateicīgs.

Es dodu, jo to zinu es,
Ka tas ir labāk gan kā ņemt,
Es atdodu, bet vairāk kļūst -
Diemžēl tur neko nevar lemt.

Un tomērt, ja jums nekā nav,
Tāpat tad klausait vārdus šos:
To paš' neko tad dodiet tam,
Kas it nekad to neatdos.

Labais vienmēr uzvar ļaun'

Labais vienmēr uzvar ļaun',
Notiesāts ir vecais lauv',
Atņemti ir viņa rīk',
Pārcirsta ir viņa tauv'.

Viņa zobu izsisti,
Vietā glēvs un bailīgs smaids,
Neskan vairs šā rēcieni -
Sajūtas tas visai vains.

Un vēl - kas ir piedevām -
Viņš, kas kādreiz gremoja,
Tagad pats ir sagremots -
Jā, kāds visu laboja!

Tas, kuŗš lauvu apēda,
Pats par lauvu pārtapa,
Lielu spēku ieguva,
Visu jaunu darīja.

Vecā lauvas klintaine
Pārtapa par tīrumu,
Tas, kas kādreiz bija dižs,
Pārtapa par sīkumu.

Mīli vārdus

Mīli vārdus, mīli viņus,
Jo tie pastāv vienmēr dzīvi -
Vienmēr, visur, visos laikos

Vārdi sien un raisa brīvi.

Lūk, kā vārdi gaisā riņķo -
Rau, vēl klaigā, čiepst un uzdzied -
Tā, kā putni padebešos,
Laidelējas tik, cik uziet.

Skat, jau viņi - izrunāti,
Noticēti, izloloti -
Steigšus visu dzīvi maina,
Labo siržu lūgti, doti.

Un vissvarīgākais, kāpēc,
Kāpēc mīlēt vārdus svēti -
Ir, jo viņi, tevis teikti,
Allaž tevi sauks par tēti.

Redzi, esmu mūžam dzīvs

Redzi, esmu mūžam dzīvs
Un visu labā kalpoju.
Tad, kad pašam visa diezgan,
Citiem virsū elpoju.

Tā ir vienmēr dzīvā dvaša,
Kurā visi peldamies.
Piesātināta tā ļoti,
Skaties! Tūlīt vaļā ies!

Esmu šeit, lai manis laktu -
Nāciet visi atdzerties!
Burbuļstraume plūst no manis -
Dzīva! Nāciet veldzēties!

Pārpildīts ar degsmi esmu,
Guni, visu karstāko:
Dedziet tajā, kvēlojieties,
Ejot ceļo pārāko.

Uzvariet, kā uzvarējis
Esmu es, kas mūžam dzīvs.
Meklējiet, tad atradīsiet
To, kas neiznīcīgs, brīvs.

ES ESMU

...Man tev viena lieta, draugs,
Ir šajā brīdī sakāma:..
Ir viens laiks, kam padomā
Ir ne jau tas, kas sagāna.

Saku tev, ka laiks šis ir

Gan tagadne, gan tagātne,
Turklāt laiks šis arīdzan
Ir jaunā labā tākotne.

Kur šis laiks ir noracies?
Sak, kaut kur varbūt noklīdis?
Paskaties sev padusē -
Jā, varbūt tur tas nolīdis!

Tas ir laiks, kas mūž' tepat,
Jo tas ir zvaigžņu stundas laiks;
Jā, mums dienā viena saul',
Bet naktī - tūkstoš zvaigžņu zaigs!

Nav tād' laika, neredz kad
To dzirkst', kas gaismas bērņā mīt,
Tas no laikiem gaišākais -
Tā tagadne, kas bērņā spīd.

Stāstu tev par doto brīd',
Jā, tas ir tad, kad nav nekā -
Tad, kad savu dzīvi izlas'
Visai īsā pasakā.

Un tu tagad prasi man,
Kā tagadne ir vadāma?...
..Man tev viena lieta, draugs,
Ir šajā brīdī sakāma:...

Ceļojam!

Draugi mīlie, ceļojam
Uz visai nepazītu viet' -
Tur, kur visi laimē salej
Visiem ceļiem iekšā priek'.

Mīlie, būsīm saticīgi,
Tā kā brāļi, māsas ir,
Lai no tiesas būtu mīļi,
Lai nekas mūs neizšķīr.

Brāļi, māsas, iztaisnosim
Ceļu, pa ko jāiet mums;
Tas būs labi, tā ir labi -
Tas ir mūsu uzdevums.

Atkal prieka laimē būsīm,
Atkal daudz ko cerēsīm,
Atkal dabūsīm, ko lūgsīm,
Un no jauna ticēsīm.

Ticēsīm, ka neiespējams

Tak jau nemaz nav nekas,
Jo, kas neiespējams, nava -
It nekad ar' nebij's tas.

Viss ir labs, kas labi beidzas -
Garantēju - tā būs viss,
Kamēr vien mēs dzīvi būsim,
Kamēr nekā nebūs vis.

Topi drošs un topi možs,
Topi aizrautīgs un košs,
Topi varošs, topi drīz,
Top' bez pases, top' bez vīz'.

Topi atzīts, topi klauns,
Topi smieklīgs un ne ļauns,
Topi gana darīts, svešs,
Topi pats un gaišs, un bešs.

Topi, klau, kā pusnakts brīze,
Brīnumdejojotpratējvīze,
Topi tāds kā pasakā,
Tāds, kā redzi atspulgā.

TIKAI AR LABU

Domturis:

Tikai ar labu, tikai ar labu
Pušķosam dabu, uzveiksam badu,
Tikai ar labu mīlēsam grabu,
Tikai ar labu labosam klubu.

Domtīstītājs:

Tikai ar labu valdīsam nabu,
Tikai ar labu klausīsam rabu,
Tikai ar labu gainīsam stabu,
Tikai ar labu gaismosam abu.
Un tikai ar labu - pratīsam labu.

Domdevis:

Tikai ar labu zaudēsam prātu,
Tikai ar labu glaudīsam nātru,
Tikai ar labu tjūnēsam piktu,
Tikai ar labu varēsam sliktu.

Starpliktnē:

Tikai iekš laba pārmainās stupes,
Tikai iekš laba tās tricinās mūžu,
Tikai iekš laba būs sākumā rūpes,
Bet tikai iekš laba mums neaizvērt slūžu.

Pēcvirkne:

Tikai par labu nāks viss pilnīg' visiem,
Kad labais būs pārtapis vēl labākajā.
Bet teiksiet - jau dzīvojam vēl labākajā.
Tad atteikšu - jāgaida vislabākajais.

Skolotājam

"Nu tu beidzot runā skaidri,
Nu mēs zin', kas esi tu,
Allaž dikti sapņojām,
Ka tevi šād' reiz redzētu.

Nu vairs no mums neko neslēp,
Visu skaidrā tekstā teic,
Esi parādīj's, ko zini -
Kāds tas īstais dzīves veids.

Mīlam tevi, mūsu cēlēj,
Patikā mums acis mirdz;
Tā kā katra pirmā mīlā
Tagad kopā deg mums sird's.

Prieks, ka varam būt ar tevi,
Prieks mums allaž ac's nu segs:
Prieks kā miers, kas neizbeidzas,
Tagad liesmu mūsos degs.

Liesmu šo, ko mūsos lēji,
Tikai tu vien spēj' mums dot,
Pasakāmies, skolotāj,
Ka nebeidz vēl mūs aplāimot.

Mīlam tevi, mūsu liesma,
Mīlam tev', jo esi mums -
Gan kā mūsu ceļa dziesma,
Gan kā mīņas mantojums."

aicinājums

Vienkārši un valdonīgi,
Lai mūs' mēles tagad skan -
Skaidrā runā, tiešā tekstā,
Ka nekād' tur vaļīgum'.

Miera stājā, akmens mājā

Lai ir mūsu patvērums -
Tur, kur mēle sāļum sālā
Nekad mūž' vairs nesagums.

Zinām lai, kā allaž sacīt
Jāvārd', nēvārd', paklusēt;
Lai var mūža dienas vadīt
Drošpazītā izvēlnē.

Netiks, jāteic, drīz vairs namā -
Tur, kur dziļu baltis skan;
Neredzēs tur šaubā, vājā -
Tā, kas tik pie durvīm zvan'.

Nebaidies jel, kāzu viesi, -
I' tu arī aicināts:
Nāc un redzi - viss kā nākas -
Galds ar' tev ir brīnišķ' klāts.

Nāc un sēd', bet neaizmirsti
Kāzu drēbes paņemt līdz';
Ceļā apvilkt viņas steidzies -
Nepaliksi nemanīts.

Vienkārši un valdonīgi,
Lai mūs' mēles tagad skan -
Lai tās liedējas vēl kopā,
Nevis teic "bet kā ar man'?"

Kaŗš

Kaŗa laikā - kaŗa briesmas
Kaŗa laukā - kaŗa dziesmas
Kaŗa slaukā - kaŗa viešņas
Kaŗa klaušā - kaŗa spriešņas

Kaŗa dzirēs - kaŗa zīti
Kaŗa draudos - kaŗa mīti
Kaŗa grammās - kaŗa čammas
Kaŗa mastos - kaŗa vandas

Kaŗa kŗupjos - kaŗa kŗupšņas
Kaŗa kŗivos - kaŗa glupšņas
Kaŗa vānās - kaŗa mannas
Kaŗa mirkļos - kaŗa bandas

Kaŗa krastos - kaŗa sāni
Kaŗa krāmos - kaŗa māni
Kaŗa koŗos - kaŗa gari
Kaŗa krustos - kaŗu kaŗi

Nu tik būs!

Pēc kārtas nāciet - visi jūs,
Tur, kur citi sen jau dus;
Velciet spožos apavus,
Steigšus kaliet pakavus!

Kāpiet nu uz mustangiem,
Kļūstiet gaismas jātniekiem -
Šķeliet pušu tumsību -
Ēnu raupjo viltību!

Vienkārši un braši būs -
Debesis un zeme grūs,
Bet jūs jājiet pret to saul' -
Uzceļas lai liķu kaul'!

Apaugs tie ar dzīvību,
Jaunu, tīru drosmību;
Nedzirdēs vairs līdzību -
Vēstīs viss par tiešību.

Piedzīvot vēl vētru, krus',
Vienu dārd', tad viss top kluss..
Gribat dzirdēt jaunumus?:
Autobāņi strauji rūs.

Veidolzīmes knaši zūd,
Pasaulīgais pustēls rūk,
Debestiņa projām mūk,
Sarūsē pat *Nissan Džūk*.

Es te stāvu - tā vi's i'!
Lai jau ir, kā būdams ir,
Atminoties, ka tas tā,
Tā kā tautas nostāstā:

Proti, bālinš šoruden
Grib, ko gribējis jau sen -
Līgaviņu apsaņemt
Un vēl spriest un būt, un lemt.

Tāpēc nāciet - visi jūs -
Kā jūs redzu spārnotus;
Bruņojoties teiciet klus':
Nu ies valā, nu tik būs!

taisna tiesa

Kas labāk iraid, pasak' man:
Vai notiesāt vai apžēlot?
Jeb kā tu esi lasījis -

Vai steigšus kļūpt vai novēlot?

Nu kā būs labāk, saki man –
Vai mīlu sēt vai izravēt?
Un padomāj's tu atbildi:
„Vai vispār mīl' var nogalēt?”

Redz', puiškān, labam, ļaunajam
Ir kopā jāaug vienumēr,
Jo, raunot nezāl's, izraunam
Mēs labīb' ar' dēļ mūsu mēr'.

Jo mūsu mērs i' nepilnīgs,
Un nepilnīg' mūs' saprašan',
Bet tad, kad nāks kas pilndabīgs,
Būs tiesa garā šķeltajam.

Ar ko gan attaisnosies tad?
Ka neatšķīri lab' no ļaun'?
Ka brilles neuzlik' uz acs?
Ka gribēj' taisīties pēc klaun'?

Vai arī teiksi – nebij' laik',
Vien dzīvoj' gadus pārdesmit,
Ka dzīve bij' kā gaistoš' tvaik',
Un brēca sirds vislaik: „Man vaj'g!”?

Nu, puiškān, tagad mani dzird':
Par visu vairāk sarg' sav' sird',
Jo, viņu skatīj's, jautīsi,
Vai dzīvot mūžam tev vai mirt.

ZINĀT

Paskat, zellis niekus kūlā
Runā senis mantotā!
Tā, kā toreiz Rainis, Plūdons
Dzejā ieģrāmatotā.

Jārunā, kā nākas runāt –
Tiesa Rainim bij', tas ties',:
Vārdam skanīgam ir jātop,
Asi vajga domāties.

Citād' pasaul' apkārt izžļurgst –
To vien dzird te "šļopt", te "bļerkš",
Cirvis pielikts jau pie saknēm,
Tur, kur pastars morāl's mežs.

Dziesmu svētkos skaļi teicam,
Dain', pie kuŗas kājās stāv,
Tak ne himnu, bet to otru –

To, kam piedien "kārtot", "vāu!"

Jā, to pašu - vispazīto
Dziesmu, kuŗu auklējam,
Dziesmu svētku estrād's gaismā,
Tomēr sētā pamirstam.

Sētā tak vaj'g izķildoties,
Vienam otru kacināt;
Izmest villu, nopirkt villu,
Pašu vellu dancināt.

Jā, bet kas tad šeitā notiek,
Ka mēs ne vairs skolā iet?;
Atkal pabūt senos laikos,
Pirmās atmod's garā diet?

Nu iekš ceļ' pēc rītdien's grašiem,
Teju visiē iziet klupt,
Un kā dominkauliņiem
Citiem pakaļ nākas ķņupt.

Nu ta' sak', vai senie laiki
Mūžībā ir izvadīt'?
Raiņa vārdiem - zināt vakar,
Īraid zināt šodien, rīt.

ŠKĪSTA SIRDS

Es zinū - ir viens ceļš, kas atspīd
Katram kāršu līcējam,
Ar' katram maldu zīlniekam
Un arī viltus mīlniekam.

Tas ir tas ceļš, kuŗš atrodams
Ir vēl mums katrā sirsniņā,
Lai cik tas tāls ar' neliktos,
Kad sird' ar žulti dzirdinām.

Šis ceļš caur as'ni šķīstāko,
Kuŗ's vārdus šodien jāsadzird,
Mūs ved, lai neatraidām to,
Vien' mīlu, kuŗai nebūs mirt.

Jo visas mīlas karājas
Virš krauj's nu mata galiņā,
Kur apakš' suņi, zagļi mudž
Šīs ēras beigu gadiņā.

Nekad tie gaismas neredzēs,
Jo vairāk iemīlēj'š' būs tums',
Tie, naktī vīna tempušies,

Vēl teiks, ka tas ir sasniegums.

Tu sak' - kur ceļš, kas tikai augšup?

Rādi, ka var atpazīt! -

Jel klausies savos sirdspukstos -

Dzīv' vārd' tad sāks tev' piepildīt!

Jel klausies sirdī stundām ilgi -

Mācies viņas valodu,

Un nenovērsies, turpu tiecies,

Proties viņas arodu. -

Kas tad ir tas sirsniņarods? -

Vaicāsi tu domīgs man? -

Radīt no nekā - es teikšu -

Vai tad viņ' tev citād' skan?

Sāc darīt jaunu, velc tik ārā

Sirdskrājumus apslēptos;

Par dažiem nāksies nokaunēties -

Bet uz labu - esi drošs.

Jo sirds būs izmēzta nūdien,

Un tukša viņa nepaliks,

Jo, redzēsī, no viņas ātri

Mīlestības stādī dīgs.

Un patiess prieks būs tai, ka dev',

Ka dodot vaigs tev nebij' grūts,

Un, redzēs', visu atdodot,

Kas neiznīcīgs tev būs gūts.

15. nodaļa “TEICIENI”

I

Es nācu uz šo pasauli
Un atradu to aizelsā.

II

Sasniedzis gaismu, izkaidi sevi kā zvaigznes debesīs,
Lai tās citiem ceļu rāda.

III

Pūlies būt!

IIII

Esi kā gaŗāmgājējs!

IIIII

Paskat uz sevi – tu jutīgs!

IIIIII

Kuŗš cits neiekaŗos pasauli, kā vien tas, kuŗš sevi izdeldējis apakŗ zem's?

IIIIIII

Vai tad tu esi viens? Allaŗ esi bijis divi i trīs.

IIIIIIII

Tai dienā, kad tu noskriesi maratonu atmuguriski, tu sapratīsi, kā dzīvot
uz priekŗu.

Tai dienā, kad tu noskriesi maratonu, tu sapratīsi, ka būtu pieticis vien ar
diviem soļiem.

IIIIIIIII

Tad, kad tu būsi pietiekami ilgi ticējis nekam, viss sabirs tavās delnās.

IIIIIIIIII

Kāpēc kauties ar vārdiem?
Labāk mīties ar jūtām!

IIIIIIIIIII

Tai dienā, kad Tu domāsi bez vārdu un jutīsi iekš vārda, Tu patiešām sāksi dzīvot.

IIIIIIIIIIIIIIII

Pulksteni uz atpakaļu
Griezt nav visai grūti -
Iztēlojies sapņojumu
Un kā uz to kļūti.

IIIIIIIIIIIIIIII

Ja Tu proti pavaicāt,
Tu jau zini atbildi!

IIIIIIIIIIIIIIII

īnomazgājies par visiem!

IIIIIIIIIIIIIIII

Es samaisu savus vārdus kā kārtis
Un izdalī tos visiem - lai spēlē!

IIIIIIIIIIIIIIII

diemžēl vai par laimi
visi esam kaili

IIIIIIIIIIIIIIII

VIENS DIVI TRĪS
IR KATRS DAŽĀDS RĪSS

16. nodaļa “ZINĀTĀVA”

ELEMENTU ATKALAPVIENOŠANĀS

**Viens paņēma
No zemes,
Kāds pasmēla
No ūdens,
Kāds aptvēra
No gaisa,
Kāds apskāva
No uguns.**

**Rau, magma, plazma,
Elektrība,
Magnētisms
Iesvelts ir.**

**Rau, virsgudrība
Iemirdzas,
Kur pati esme
Iedzirkstas.**

**Rau, pati esme -
Būšana,
Rau, viss tepatās.**

**Rau, rokā devušar,
Cits ar cit', pie sāna ar',
Skaŗ ar sār', kur visi var,
Atpūtā nu skrējuŗar.**

**Paskat, pieskat' Savu brāl,
Lai tam pietiek Svētā Grāl,
Lai tam mēle allaŗ sār',
Ūdens silts iekŗ siltas baŗŗ'.**

**Un kā steigŗsus lēnum lēn'
Uguns nekad neizplēn,
Kamēr dzīvūdens iekŗ vēn',**

Kamēr labi, veco zēn!

VIRSSCHĒMA

Kur tad problēma?
Kur ir virsschēma?
Kas karājas priekšā?
Kas ir acu miegšā?

Kāpēc virsvadiņi
Ir kā caurvadiņi?
Kālab mazzsāpītēs
Vēlei pīt un pīties?

Kam es dzīvojošs?
Rau - no sāna pūš
Acīs migliņu,
Saldu, saldiņu!

Es vairs nemirstošs -
- Klau, ko dar' ar man' -
Iemet cietumā:
Par skaļ' man' vārd' skan.

striķi uz striķīša liec
koku uz kociņa
vienu par otru
otru par diviem
divus ar trejiem
paskata zvaniem

zvaniem kā zvārguļiem
miestā un mantā
klusuma dejā
vienotā dzejā

striķi uz striķīša liec
striķi uz striķīša liec
striķi kā koku
koku uz kociņa,
pat tad, ja
neskatās

**Ticiet man - vairāk par viens, divi un
trīs jums nevajadzēs.**

**Pat ar nulli un to, kas mazāks par nulli,
būs gana.**

**Ja jūs daudz ko solāt,
Tad ar' acis bolāt.**

PRIEKŠVārds

Acīm skaidrām, katrā mēlē,
Runājot par patiesību,
Atskan zvans par mīlestību -
To, kas visur labu vēlē.

Vārds

Lai slavēts, svētīts tikumībā,
Azaidā un labā laikā
Lielais, mazais, trīsvienīgais
Cilvēkķermen's, viņa daba.

Lai mums vienmēr divi prāti,
Kuŗi vienā savienojas:
Tad neviens mūs neiztraucēs,
Tad, jā, brīvi esam mēs.

Aizliegt pagātn', negaid' rītdien',
Jo viss, kas ir, - tas tepatās;
Zināt to, ka mūža mežos
Allaž auglība - tāpatās!

Sadzirdēt tik miera maizes,
Kuŗas liegi nobaudītu,
Nebīties no atkārtotsmes,
Jo tā Tevi stiprinātu.

PĒCVārds

Šī ir laikmetīgā dzeja,
Kuŗa pauž par matricību -
To, kas labprātīg' mums apkārt -
Spēkā, nespēkā - vienalg'.

TIKAI TAD, KAD KLUSĒJAM

Vēl būs un būs, un būs, un būs -
Lai pāri gāžas visiem mums

**Laires putnu skaņās balsis -
Tukškabatu ieguvums.**

**Un būs un tiks mums triks (pat pliks),
Jo vēl vienreizē divas būs -
Multiversa slepenformul' -
Puses otra, divi trīs.**

**Panta mēros tinte mainās -
Sāk tā tumša, beigās - gaiš'!
Un vēl, (kas ir piedevīnām), -
Neteic tā, ka kas tai kaiš.**

**Nē, es necenšos ko zīmēt,
Radīt, badīt, radināt:
Vien es cenšos visu kārtot
Tā, lai viss var remdināt.**

**Mīlu mežus, niekus, siekus,
Sijājot vis' dārgumus,
Izdalot tos visiem visur,
Pāri lai ir tik nekas.**

**Mīlu visas debespuses,
Mīlu visu apskatīt:
Darīt jaunu, glaunu, šmaunu,
Ignoranci laimē tīt.**

**Paskaties jel Tu gan arī -
Allaž pastāv izvēle:
Tomērt dzīve klūst jo moža,
Tikai tad, kad klusējam.**

**izkalpināta miesa ir
Tas Pats
kas izdaudzīnāta tiesa**

**VOILÀ -
viss ir tur, kur nav nekā.
Toties vairāk par visu ir tur,
kur ir mazāk par neko!**

**kamēr ar slimniekiem apiesies
kā ar slimniekiem,
tie nekad nebūs veseli**

**Svilpojiet, draugi, -
iekštelpās, ārtelpās,
visur un visād'!
Redzēsiet -
brīnums atsvilposies!**

No gaisa uz ticību

Temp gaisu aizgūtnēm!

Rij to bez gala!

Pat, ja ēdis, ja neēdis -
Temp gaisu aizgūtnēm!

Atceries par elpošanu -

Tā katrā gadienā

Visu izglābj -

Tā ir sirds, kas pukst
Iekš gaisa.

Patiesība ir tāda:

Viss ir iespējams tam,

Kas tic.

Ticība ir milzīgākais spēks,
Ko kāds var iemantot.

Ticība ir tā, kas

Aizraun elpu,

Ticība ir tā, kas

Liek brīnīties par

Visu no JAUNA.

Ticība dara visu

Spirgtu, možu un krāšņu!

Ticība izkrāso melnbaltu

Var'vīksnes krāsās

Un vēl daudzās jaunās

Krāsu krāsās.

Ticība uzlabo omu -

Ticība tik tiešām

Visu atjauno!

Mierīgā sirdī,

Degsmīgā prātā

Iekš sevis pašas.

Ko nu vairs?

Ko nu vairs, kad apkārt saule

Visu visā dziedēt prot?

Ko nu tad, kad bāli kauli

Sev' no zemes augšā rok?

Ko nu tad, kad veiksmē apkārt

Laimi, milu daudzina?

Iesākt ko, kad divkārt, trīskārt

Uzvar's gaismu pieminam?

Ko lai iesāk tas, kurš dzīvo

Visos laikos, mūžībā?
Aizmirsis kurš nāvi sīvo -
Vieglītiņām - gluži tā!?

Ir divēji vārdi:
Tādi, kas izpausti burtiem,
Un tādi, kas plūst kā domas.
Pirmie mirst, bet pēdējie - dzīvo.

VISS JAU ZINĀMS, VISS JAU TEIKTS,
VISS JAU LAIKĀ MŪŽĪG' SVEIKTS:
- KO NU, BĒRNI, DARĪSIM?
- VIEN PAR BĒRNIEM PALIKSIM.

s'c

Deska-tās, klīst vidai ne-kratās
D'un klāt-kus'ciņ dāņus peŗ' -
Devi, klau, kas dažviet deŗ.

Tepa-tās, viss irai te-patās
T'un maz-drus'ciņ sāņus aŗ' -
Tevi, jau, tas mazliet skaŗ.

Deva-tās, ņiss lidai ste-pakrās
T'lun drāt-vus'ciņ krāņus leŗ' -
Defi, sau, las kāzdiēt maŗ.

Tela-mās, mīs dzidai ve-pratās
T'kun sākt-mus'ciņ spāņus kaŗ' -
Tævi, ņau, sas māsdiēn veŗ.

Desa-nāc, rīts tikai le-nākkrās
D'žun krāt-lus'ciņ Væņus meŗ' -
Dævi, nau, nas vāzvīet dzeŗ.

Kārtējo reizi.

Es mirguļoju blāzmas raitumā,
Mitumā, kas citā galā pazītā
Jauns rādijās.

Tu zvirbuļoji brāzmas slaidumā,

Kritumā, kas vitā malā graizītā
Glauns plātījās.

Mēs burbuļojām Rāznas laidumā,
Līdumā, kas ģitā skalā maidzītā
Daudz stādījās.

Sirdis

Ārpusē pukst
Tāda pati sirds
Kā iekšpusē -

Rāma, rātņa,
Mierīga un
Droša.
Visumēr taisnīga.

No vienas puses tā
Pukst kārtīgi,
No otras -
Vēl kārtīgāk, rātnāk.

No trešās puses iekšpusēs
Sirds
Vēl kārtīgāk pukst, rātnāk
Nekā no divi pusēm skatītā
Ārpuses sirds.

Ārpuses sirds
Ir tā pati,
Kas iekšpusēs sirds,
Tikai no iekšpusēs
Skatoties.
Un iekšpusēs sirds
Ir tā pati,
Kas ārpuses sirds,
Tikai no ārpuses
Skatoties.

Tev ar' divi sirdis iraid -
Grozi kā gribi.
Viena sliecas uz vienu pusi,
Otra - uz otru.
Pirmā sliecas uz vidu,
Otrā - uz āru.
Un otrādi.
Un trešādi.

Kas viņas apvienos?
Trešā sirds.

Bet kas apvienos šīs trīs sirdis?
Ārpuse un...

.laiks.

- nē, nē, laikam nē,
ko vēl gribi paņemt sev?
vai ne esi aizelsies,
kas tev tik daudz varas dev'?

nē, nē, laikam nē,
kam tu grib' vis' kalpināt?
- tas nav ties', es nekalpin' -
kam grib' mani sāpināt?

rodos tad, kad doma rodas,
skrienu tik, cik ļauj man iet -
manis nav, jēl nesaki,
ka tais' visu valā, ciet.

esmu tik, cik manis mērī,
es' par daudz jeb arī lieks,
esmu palīgs, ja tu grib',
vai - ja gribi - ienaidnieks.

apstājos, kad stājas doma
tā, kā nekad nebijis,
mūžība tad ņem man' viet',
un es viņā aizgājis.

Tas būtu ļoti maz

Es varētu memuārus sarakstīt
Par ilgu upēm, par jūtām,
Par sapņiem, par meklējumiem,
Bet tas būtu maz pateikts,
Tas būtu ļoti maz.
Es varētu superkompjūteru uzbūvēt
Un pasauli iekārot,
Bet tas būtu maz.

Vai dzīvība nav vairāk vērtā
Nekā visi pasaules dārgumi?
Vai prieks nav vairāk vērts
Nekā visas zinības?
Vai brīvība nav lielāka
Par visu visumu?

Es varētu ceļot laikā
Un izlasīt visu,
Kas Aleksandrijas bibliotēkā,
Es varētu Džomolungmā uzrāpties

Un ilgi vērties debesīs -
Es varētu sakarības starp zvaigznēm rast,
Es varētu visdziļāko dobi kast,
Bet tas būtu maz,
Tas būtu ļoti maz.

Vai šis brīdis nav vairāk vērts
Nekā visas mūžību mūžības?
Vai šis mirklis nepasaka vairāk
Nekā visas vēstu vēstis?

Es saku - es varētu kļūt iluziōnists
Un pārspēt visus izmanībā,
Es varētu būt teicams, godājams
Un slavens, es varētu būt ģēnijs,
Bet tas tāpat būtu maz.
Tas būtu ļoti maz.

"Sēsi - pļausi"

"Sēsi - pļausi, sēsi - pļausi," -
Kliedz vīrs galvas putnu bars;
Kērcieni skan tieši ausī,
Kur var putns būt tik skaļš?

"Sēsi - pļausi, sēsi - pļausi,"
Domīgs kļūst nu prāts un gars -
Prasa sev: "Kur sēklu rausi?
Viss tak apkārt vēl ir zaļš!"

"Sēsi - pļausi, sēsi - pļausi,"
Pēkšņi sejā iespīd stars,
Žilbina tas acis gausi,
Saka vēl, ka drīz būs karš.

"Sēsi - pļausi, sēsi - pļausi,
Vai tu kalpotājs vai cars,
Ievērodams vienu bausli,
Nebūs' īss, bet būsī garš."

Ir tik labi

Huch,
Ir tik labi,
Ka var dzīvot
Vienkārši
Un divkārši.

Hmmm,
Esībā kavēties
Un dzirdi asināt.

Hech,
Piedzimt no jauna
Ik mirkli,
Lai vecais
Paliekas prom.

Hich,
Tev pietiks ar to,
Kas tev ir,
Neprasi nevienam
Neko.

Daži aprēķini matemātikas mīlētājiem (filomatiem)

tumsa + tumsa = *iziršanās*
tumsa + gaisma = *novecošanās|neveikšanās*
gaisma + gaisma = *sekmēšanās|atjaunošanās*

tumsa – tumsa = *pazušanās*
tumsa – gaisma = *nomelnošanās|izbeigšanās*
gaisma – tumsa = *izcelšanās*
gaisma – gaisma = *jautāšanās*

tumsa x tumsa = *aptumšošanās*
tumsa x gaisma = *izkrišanās|izkurtēšanās|klupināšanās*
gaisma x gaisma = *derība*

tumsa : tumsa = *ņurdēšanās*
tumsa : gaisma = *uztraukšanās*
gaisma : tumsa = *izkliedēšanās*
gaisma : gaisma = *pavairošanās*

$tumsa^2$ = *nepatikšanās*
 $tumsa^3$ = *sanaidošanās*
 $gaisma^2$ = *samilšanās*
 $gaisma^3$ = *izplatīšanās*

$\sqrt{tumsa}$ = *bēdas*
 $\sqrt{gaisma}$ = *prieks*

Daži aprēķini matemātikas mīlētājiem (filomatiem)